

AZ ATHENAEUM

276808

OLVASÓ

TÁRA

Theuriet André

Raymonde

Ára 50 kr.

Az Athenaeum Olvasótára

hazai és külföldi jeles szépirodalmi

termékeket, regényeket és elbeszéléseket közül kéthetenként megjelenő díszes és tartós kiállítású kötetekben szép vászonkötésben felülmulhatatlan olvasóron.

Az Athenaeum Olvasótárában megjelent kötetek szerzők szerinti betűrendben:

Abonyi Árpád. Bosnyák képek. Novellák. Kötve (I. 6.)	1 kor.
— Novellák. Két kötet. Kötve (II. 17. 18.)	2 kor.
— A Mammuth. Regény. Kötve (III. 2.)	1 kor.
— A második férj. Regény. 2 köt. Kötve (III. 20. 21.)	2 kor.
— Jön a hajnal. Regény. Kötve (V. 20.)	1 kor.
Abonyi Lajos. A fejetlen barát. Regény. Kötve (VIII. 3.)	1 kor.
Itj. Ábrányi Kornél. Edmund párbaja. 2 köt. Kötve (IV. 5. 6.)	2 kor.
— Dicsőség bolondja. Regény. 2 kötet. Kötve (IV. 16. 17.)	2 kor.
Acsády Ignác. Fridényi bankja. Reg. 2 kötet. Kötve (III. 14. 15.)	2 kor.
Alarcon. Különös történetek. Kötve (III. 17.)	1 kor.
Alexander Mrs. Az ő legkedvesebb ellensége. Reg. 2 k. (IV. 21. 22.)	2 kor.
Ambrus Zoltán. Ninive pusztulása és egyéb elb. Köt. (III. 5.)	1 kor.
— Szeptember. Regény. Kötve (VI. 18.)	1 kor.
Annunzio. A gyermek. Regény. 2 kötet. Kötve (III. 6. 7.)	2 kor.
Anthony F. Courteil János. Regény. Kötve (II. 4.)	1 kor.
Auerbach B. Waldfried. Reg. 3 köt. Kötve (IV. 10—12.)	3 kor.
Balzac. 30 éves asszony. Regény. 2 kötet. Kötve (VIII. 1. 2.)	2 kor.
Bartók Lajos. A szemfényvesztők. Reg. 2 k. Kötve (IV. 23. 24.)	2 kor.
Bellamy. Ida. Regény. Kötve (VI. 24.)	1 kor.
Bell R. Az arany hagszó. Regény. 2 kötet. Kötve. (V. 18. 19.)	2 kor.
Benedek Elek. Huszár Anna. Regény. Kötve (II. 16.)	1 kor.
— A szív könyve. Elbesz. 2 köt. Kötve (VII. 7. 8.)	2 kor.
Beniczkyné-Bajza Lenke. Két szív harcza. R. 2 k. Köt. (I. 4. 5.)	2 kor.
— Itt és a jövő életben. Regény. 2 kötet. Kötve (II. 5. 6.)	2 kor.
— Kiközösítve. Regény. 3 kötet. Kötve. (VI. 12—14.)	3 kor.
Björnson Björnsterne. Isten nyomai. Reg. 2 k. Köt. (III. 11. 12.)	2 kor.
Bogdanovics György. (Beksics G.-né.) A bukottak. Reg. K. (I. 7.)	1 kor.
Bourget Pál. Asszonyi szív. Regény 2 k. Köt. (I. 15. 16.)	2 kor.
— Hazugságok. Regény. 3 kötet. Kötve (II. 1—3.)	3 kor.
— Bűnös szerelem. Regény 2 kötet. Kötve (IV. 19. 20.)	2 kor.
— Végzetes idyll. Regény 3 kötet. Kötve (V. 1—3.)	3 kor.
— A kék hercegnő. Regény. 2 kötet. Kötve (VII. 11. 12.)	2 kor.
Brète, de la, Jean. Csak játék volt. Regény. Kötve. (I. 3.)	1 kor.
Catulle Mendès. Tavaszí románca. Elbeszélés. Kötve (IV. 4.)	1 kor.
Cherbullez V. Saint Maur kisasszony jegyese. Reg. Köt. (II. 13.)	1 kor.
Coppée. Nyolcz beszély. Kötve (II. 7.)	1 kor.
Daudet Alphonse. A Kápolna. Reg. 3 köt. Köt. (IV. 1—3.)	3 kor.
— A család támasza. Reg. 3 kötet. Kötve (VII. 1—3.)	3 kor.
De Marchi. Pianelli Demetrio. Reg. 2 köt. Kötve (VII. 4. 5.)	2 kor.
Detleiff. Feloldhatatlan kötelek. Reg. Kettős köt. K. (V. 22. 23.)	2 kor.
— Apa és fiu. Regény. 2 kötet. Kötve (V. 5. 6.)	2 kor.
Donászy Ferencz. Anarkalli. Reg. 2 kötet. Kötve (IV. 7. 8.)	2 kor.
Dosztojevszky. Egy halottas ház emlékiratai. Regény. 3 kötet. Kötve. (VII. 17—19.)	3 kor.
Edwards. Kalandorné. Regény. Kötve (V. 10.)	1 kor.
Erdélyi. Szegény Dezső. Regény. Kötve (V. 9.)	1 kor.
Feydeau E. Chalis grófnő. Regény Kötve (II. 8.)	1 kor.
Gaál Mózes. Apró történetek. Kötve (III. 19.)	1 kor.
Gyarmathyné. Régi úrak, új parasztok. Elbesz. Kötve (V. 4.)	1 kor.
Gyp. Pipiske házassága. Regény. 2 kötet. Kötve (VI. 4. 5.)	2 kor.
Halévy. A hercegnő. Regény. Kötve (I. 22.)	1 kor.
Hawthorne. Malmaison Arkibald. Regény. Kötve (III. 16.)	1 kor.
— A nászutazás és egyéb elbeszélések. Kötve (I. 17.)	1 kor.
Helmburg W., Tollen Lóri. Reg. 2 kötet. Kötve. (VI. 16. 17.)	2 kor.
— Egy jelentéktelen asszony. Reg. 2 köt. Kötve (VII. 15. 16.)	2 kor.
Hermann Ottóné. Kisvárosiak. Regény. Kötve. (VIII. 8.)	1 kor.
Houssaye A. Éva Leányai. Regény. Kötve. (II. 11.)	1 kor.
James H. Unokatestvérek és egyéb elb. Kötve (II. 19.)	1 kor.
Jókai Mór. Két menyegző és egyéb elbeszélések. Kötve (I. 1.)	1 kor.
— Az egyhuszasos leány és egyéb elbesz. Kötve (II. 20.)	1 kor.
— Ne hagyd magad és egyéb elbeszélések. Kötve (V. 11.)	1 kor.

Jókai Mór. Az apja fia és egyéb elbeszélések. Kötve. (VII. 6.)...	1 kor.
Justh Zsigmond. Delelő és egyéb elbesz. Kötve (II. 22.)...	1 kor.
Kabos Ede. Koldusok. Elbeszélések. Kötve (I. 12.)...	1 kor.
Kazár Emil. Össze-vissza. 29. elbesz. 2 köt. Kötve (V. 16. 17.)...	2 kor.
Kipling Rudyard. Elborult világ. Reg. 2 köt. Köt. (I. 20. 21.)...	2 kor.
Kóbor Tamás. Fagy. Novellák. Kötve (II. 23.)...	1 kor.
— A tisztesség nevében. Regény. Kötve. (VI. 23.)...	1 kor.
Korolenko. A vak zenész. Regény. Kötve (I. 19.)...	1 kor.
Kozma Andor. Humoros históriák. Kötve. (VI. 11.)...	1 kor.
Kövér Ilma. Barányfelhők. Elbeszélések. Kötve (VII. 10.)...	1 kor.
Kupcsayné Molnár Julla. Van Isten! Reg. 2 köt. Köt. (VII. 20. 21.)...	2 kor.
Malonyay Dezső. Vergődés. Elbeszélések. Kötve (II. 24.)...	1 kor.
— Az utolsó. Regény. 3. kötet. Kötve. (VIII. 9—11.)...	3 kor.
Margitay Dezső. A hivatal. Regény. Kötve. (II. 14.)...	1 kor.
Márkus József. Hamis bálványok. Elbesz. Kötve (II. 21.)...	1 kor.
Maupassant. A mi szívünk. Regény. Kötve (VII. 9.)...	1 kor.
Ouida. Santa Barbara és egyéb elbeszélések. Kötve (III. 9.)...	1 kor.
— A Massarene Család. Regény. 3 kötet. Kötve (VI. 1—3.)...	3 kor.
Ottolengul R. A század bűne. Reg. 2 köt. Kötve. (VIII. 15. 16.)...	2 kor.
Palotás Fausztln. Salve Regina. Regény. Kötve. (VI. 15.)...	1 kor.
Pekár Gyula. Homályban. Elbeszélések. Kötve (III. 24.)...	1 kor.
— A szoborszép asszony. Elbeszélések. Kötve. (VIII. 17.)...	1 kor.
Petelei István. Vidéki emberek. Kötve (VI. 10.)...	1 kor.
Piros, mint a rózsza. Regény. 2 kötet. Kötve (V. 14. 15.)...	2 kor.
Potapenko. A kiválasztott. Regény. 2 kötet. Kötve (VIII. 4. 5.)...	2 kor.
Prém József. Félvér. Regény. Kötve (I. 14.)...	1 kor.
— Edith története. Regény kötve (I. 8.)...	1 kor.
Prévost Marcell. Lemondás. Reg. 2 köt. Kötve (IV. 14. 15.)...	2 kor.
Rider Haggard. Ősök kincse. Reg. 3 köt. Köt. (VI. 7—9.)...	3 kor.
— Náda, a liljom. Regény. 2 kötet. Kötve (VII. 13. 14.)...	2 kor.
Ruffiny. Paragreenék a párisi világtárlaton. Hum. elb. K. (I. 11.)...	1 kor.
Savage. Az ősi kastély. Reg. 3 köt. Kötve. (VI. 20—22.)...	3 kor.
Schubin Össip. A lángész. Regény. Kötve (V. 24.)...	1 kor.
— Egy fáradt szív. Elbeszélések. Kötve. (VIII. 14.)...	1 kor.
Sebők Zsigmond. Elbeszélések. Kötve (I. 24.)...	1 kor.
Serao Matild. Riccardo Joanna élményei. Reg. 2 k. Köt. (II. 9. 10.)...	2 kor.
— Harmincz perczent kamat. Regény. Kötve (V. 21.)...	1 kor.
Stinde. A Buchholz Familia. Regény. Kötve. (I. 10.)...	1 kor.
Sudermann. Homályban. Elbeszélések. Kötve. (VIII. 7.)...	1 kor.
Surville. Róbert házassága. Regény. Kötve (VI. 6.)...	1 kor.
Szabóné Nogáll Janka. Elbeszélések. Kötve (III. 1.)...	1 kor.
Sziklay János. A szerelem apostolai. Regény. Kötve (IV. 9.)...	1 kor.
Ten Brink. Jeanette és Juanita. Regény. Kötve (V. 12.)...	1 kor.
Theuriet. Apaság. Regény kötve. (VI. 19.)...	1 kor.
— Raymonde. Regény. Kötve (I. 18.)...	1 kor.
Thury Zoltán. Regénymesék. Elbeszélések. Kötve (II. 12.)...	1 kor.
Tolnai Lajos. Csak egy asszony. Regény. Kötve (I. 22.)...	1 kor.
— Az urak. Regény. Kötve (III. 8.)...	1 kor.
— A grófné ura. Regény. Kötve (V. 13.)...	1 kor.
— Beszélyek. 2 köt. Kötve (III. 3. 4.)...	2 kor.
Tóth Béla. Boldogasszony dervise és egyéb históriák. Elbeszélések. Kettős kötet. Kötve. (VIII. 12. 13.)...	2 kor.
Verga Giovanni. Elena férje. Regény. Kötve (II. 13.)...	1 kor.
— Éva. Regény. Kötve (III. 22.)...	1 kor.
— A királytigris. Regény. Kötve (IV. 13.)...	1 kor.
Vértesi Arnold Furdón. Regény. Kötve (III. 10.)...	1 kor.
— Mézeshetek. Regény. Kötve (III. 13.)...	1 kor.
— Mindhiába. Regény. Kötve (IV. 18.)...	1 kor.
— Előre. Regény. Kötve (VIII. 6.)...	1 kor.
— Az ugaros-karádi közbirtokosság. Reg. 2 köt. Köt. (V. 7. 8.)...	2 kor.
— Fényes házasság. Regény. Kötve (I. 13.)...	1 kor.
— Eltévesztett utak. Regény. Kötve. (I. 23.)...	1 kor.
Vértesi Gyula. Elbeszélések. Kötve (III. 18.)...	1 kor.
Vincent Jakab. Trevvannes Jakab. Regény. Kötve (I. 9.)...	1 kor.
Werner E. Szabad Pálya. Reg. 3 köt. Kötve (VII. 22—24.)...	3 kor.
Werner Gy. Megvirrad még valaha. Reg. 3 k. Köt. (VIII. 18. 19. 20.)...	3 kor.
Williamson. Egy vidéki hölgy. Regény. Kötve. (III. 23.)...	1 kor.

Minden kötet ára kötve 1 kor

Századunk Magyar Irodalma Képekben.

Széchenyi föllépésétől a kiegyezésig.

. . . Irta . . .

Endrődi Sándor.

Ara diszes vászonkötésben 6 korona.

Régóta nehezen várt könyv ez az Endrődy Sándoré, amely az ihletett poéta édes szózatával regél; cseveg a magyar irodalom, a mi irodalmunk nagyjairól, akiket idáig talán tudósok szemüvegén keresztül néztünk és most egyszerre, mintegy varázsütésre, meglepetve látjuk az ő csodálatosan lebilincselő egyéniségüket. A ragyogó nyelvű, tüzes érzésű poéta, életet, színt varázsol a tudomány szürke vásznára és irodalmunk történetének vezéralakjait mindenek számára érdekessé teszi; bemutatja mint írókat, művészeket és embereket.

101

AZ ATHENAEUM OLVASÓTÁRA.

RAYMONDE.

REGÉNY.

101

IRTA

THEURIET ANDRÉ.

FORDITOTTA

SASVÁRI ÁRMIN.

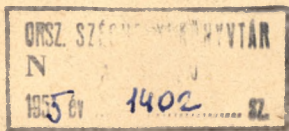
101/10

BUDAPEST.

AZ ATHENAEUM IROD. ÉS NYOMDAI R. T. KIADÁSA.

276803

Budapest. Az Athenaeum r. t. könyvnyomdája.

I.

Az erdei életnek is megvannak a maga rejtett örömei, melyeket a párisi, ki legfőllebb az Arc de Triomphe és a tuileriák közt szokott sétálni, soha sem fog megismerni. A gombaszedés is egyike ezen, olykor szenvedélylyé fokozódó mulatságoknak, de csak az avatott ért annak élvezéséhez. — Ha az ember szép nyári napon, mikor az éjjeli permeteg meglocsolta a földet, kimegy a harmattól gyöngyöző fák közé, belemélyed a sűrűbe, hova a kelő nap fénye nem hat; itt mély csend közepette, melyet csak a czingék sipogása és a mókusok szökdelése zavar meg, szaglász-eleg gyanánt szimatolgat, a gourmand áhítatosságával szemlélgeti az éjjel termett galóczákat és egyéb gombákat: — van-e ennél ártatlanabb és szebb mulatság? Meg van abban minden, a mi az emberi örömek tényezőit képezi; izgatottak vagyunk a hajhászástól, örvendünk, mert birtokunkba ejtünk valamit, a váratlan leletek kedves meglepetéseket nyujtanak, aztán jó soká éldeljük a reményt, hogy estebédre csemegeételünk lesz.

Igy gondolkozott az öreg Noel Heurtevent is,

midőn egy juliusi reggelen elbarangolt az erdőbe, mely az auberivei völgyet elválasztja a viveyi zugtól. Karján kosarat vitt, rókaorru kutyája minduntalan hozzádörgölözött, s vidáman ballagott az erdő halmos földén. Nyár elején sok eső esett, a sebes záporoktól átázott földből igen korán fejlődtek a gombák, a tisztásokon, a mohák közt tarka-barka csoportokban viritottak ki a zöld füvek közül.

Noel tele tüdővel szitta a reggeli levegőt, turkált a füben, hol letérdepelt, hol meg ideges hévvel felszökött, akár egy kisoványodott macska. Időről-időre odaszólt a kutyának. — Hát te! nem veszed észre ott a linkák közt ama gyönyörűséges fajtát, nem-e! Igazán kutya vagy: sok lármát csapsz, de kevés a látszatja! Hát aztán! hiába veted reám ezeket a kihalt szemeket! Á mit mondtam, az meg van mondva! és azon a te siralmas pofád nem fog változtatni semmit!

Noel ur már vagy hatvan éves lehetett. Kis satnya teste majdem egészen eltűnt a hosszú felöltő alatt, melynek posztója a naptól meg az esőtől már mindenféle zöld színárnyalatot játszott, kezdve a parajzöldön fel a kanári zöldig. Öszülő szakálla bozontos, fehér haja rendetlenül omolt szét egyenetlen vállain. Tágas orrlyukai, széles szája, kidült állkapcsa első látszatra parasztnak tüntették fel gondozatlan arczát; de a magas homlok, a szomorú, szinte keserű nézésű barna szemek helyreütötték az arcz alsó részének visszatetsző voltát, elárulták, hogy e férfit

sokat gondolkozott, sokat szenvedett. — Kutyája, mely »csavargó« névre hallgatott, szintén olyan nyers modoru, de ezt a hibát jóvátette eredeti arczkifejezése; félig farkas, félig róka természetet mutat; anyja, mikor az erdőben barangolt, bizonyára bűnös értekezéseket tartott valamelyik udvarló kedvében levő vaddal; fekete pettyes sárga bundája, bozontos, forgóalaku farka, nyujtott, ravasz feje, szürke, fitos orra, fekete, sugárzó gonosz szemei: mind vadállati eredetet árultak el.

A gazda szemrehányó szavai után az eb megalázottan, lehorgasztott farkkal, lekonyított fülekkel félrehúzódott.

— Ejh! hát duzzogsz, dörmögé az öreg vállvonva, csak tessék. Az ilyen fajta egyénektől nem kell az efféle nyafogást felvenni. — Azután folytatta a gombaszédést. A nap mind forróbban kezdett sütni, a kosár már színig volt tele és nehéz lett az öregnek. Noel megtörülte homlokát és körülnézett, nem találna-e valami alkalmas helyet, siestának valót. A Vivey felőli lejtőn csak pár száz lépésre egy patak csergedezését hallá meg. Az öreg tanár elment a bükkfacsoport felé, melynek alján a víz magának viztartót vájt. A mohos gyökerek jó, puha ülést adtak, Noel le is heveredett, fejét könyökére támasztá. — Hejh! sóhajtozott és kinyújtóztatta fáradt czombjait — nagyon meggyengültek lábaim husz év óta... Arcza, tán a fáradságtól, tán a bánattól kedvetlen kifejezést öltött.

Az öreg lecsüggesztett feje visszatükröződött a zsázsa-fenekü forrásban; mélabus, majd merengő szemekkel nézte a habok tükrét. Sajátszerű optikai csalódás vagy a képzelem játéka folytán úgy látta, hogy arcát a habok átváltozottan, megifjitottnak tükröztetik vissza. A fáradt arczu, őszbecsavarodott hatvan éves fő helyett a habtükröben lángoló szemü, fekete fürtü, szakálltalan alak nézett vissza a vizből; ilyen volt ő harmincz évvel ezelőtt; gondolatmenete észrevétlenül átkalandozott a régi időkbe; mikor kijött a gymnasiumból és a palais-royal egyik vendéglőjében tanulótársai őt, mint első eminenszt ünnepelték, ki első lett a promotiónál. Szemei előtt feltűnt az aranyos párkányzatu terem, melynek nagy tükrében a gázlángok végtelen sora tükröződött vissza; poharak csengtek, lelkes felkészöntők mondatok, melyekre ő megindult hangon felelt. A habzó pezsgő mámorító gőzével nagyravágyó tervek, dicsőséges álmak szálltak felhevült fejébe!... Fiatal keble nagy reményektől dagadt. Az élet azon napjait élte, mikor a bűvös fa ágain a csalóka remény aranyalmái függenek még; a nap érlelni kezdi, csak ki kell nyujtani utánuk kezeinket.

E pillanatban az eb megunta a duzzogást és odaállt gazdája elé; hátsó lábain ült, orrát felemelte, csóválta farkát, szeme kérdezni látszott: »Ugyan minek gondolsz vissza a letűnt napokra?« De az öreg nem ügyelt ide, továbbra is elmerült az ifjúkori ábrándok világába.

Az eb morogni kezdett, felemelte egyik lábát és rátette a merengő férfi térdére. Noel oda se hederített. Az eb türelmetlenkedett, úgy tett, mintha legyek után kapkodnék, csamcsogott és eltorzította po-fáját. Végre megharagudott, hogy legszebb fogásait hasztalan prédálja, kedvetlenül a földre vetette magát és bus horkantást hallatott.

Az egész erdő ébredőben volt; ezer hangu zsongása-bongása a merengőnek oly jól esett, a cser-jékben ezer meg ezer rovar zümmögött; a harkályok a fák kérgét kaparták, a szarkák a gallyak közt suhogtak. Az erdő alján elterülő kis faluból ezüst csen-gésű kis harang szólalt meg; vidáman, hangosan, mintha esketőre hívná a vendégkoszorut. Noel ur hallgatózott, megrázta hosszú fehér haját, kebléből mély, panaszos sóhaj tört fel.

Nem tapasztaltad még soha, hogy egy régi szekrényhez, mely már hosszú évek óta van elzárva, megtaláltad az elvesztett kulcsot és lassan megforga-tod a rozzant zárban? Nagy nehezen kinyitod a fiókot és egyszerre ott látod a régi holmikat, ugyan-azon rendbe rakva, a hogy félszázaddal ezelőtt hagy-tad. Feltámadás ünnepét üled: a megsárgult leve-lek, a kopott tábláju könyv, a szinevesztett szalag, a régi divatu illatos üvegce: megannyi kedves, szomo-ru emlékei egy letünt világnak. — Hej! minden em-ber szívében akad egy ilyen titkos fiók, mely tele van keserű illatu ereklyékkal, senkinek sincs róla sejtel-me; hosszú éveken át megfeledkezünk e rejtekhely-

ről, míg végre egyszer a véletlen nyomára vezet. — A távolból felhangzó csengetyüszo volt a varázsige, mely megnyitotta a titokteljes, rég elzart ajtócskát.

Az öreg felocsudott ábrándjaiból. Tán a habok csergedezése zavarta fel; köd szállott szemére? Csak homokot és sarat látott a forrás fenekén; busan gondolt az egyhangu évekre, melyek e rajongó napjait követték. Az öreg tanár szive elszorult, a mint a habtükörbe nézett és meglátta a magányos, komor házikót az erdő szélén; elvonultak előtte a visszavonultság évei, melyeket egy hóbortos eb, és penészes könyvek társaságában töltött el.

Fájdalmas, embergyölölő elmélkedései nem soká tartottak; egyszerre az eb hangosan ugatni kezdett, a fák közé futott, bolondos kedvében úgy megcsóválta farkát, hogy az fejéig ért.

— Ide! ide! pompás állat vagy no; több eszed van, mint akár egy embernek, kiáltott egy hang langresi kiejtéssel... Nos, Noel ur, alszik, vagy nem ismeri meg régi barátait?

Az öreg ur összerezzent, feltekintett; az auberivei főerdész és ennek erdőmestere állottak előtte. A főerdész nagy, sovány alak, lenyirt bajuszszaal és szakállal, arcza foltos, balfelöli arczaán egy sebhely látszik, feszesen mozog zöld egyenruhájában, mint egy régi katona; az erdőmester zubbonyt viselt, vállán puskát hordott, tiszteletteljes távolban tartotta magát a főerdésztől.

— Bocsánat Verdier, felelé Noel; elszundikáltam egy kissé; aztán gonosz álmom is volt.

— No, hát mondok jó hirt ébresztőnek. Kaptunk hosszú levelet az ön egykori tanítványától.

Az öreg tanár arcza kiderült. — Hogy van Antal? kérdé mohón.

— Antalunk csodákat művel, felelé a főerdész büszke önteltséggel; kísérjen el egy darabig, amott lenn a mult vihar károkat tett; utközben elmondok mindent.

A tanár felszedte a kosarat és elindult a főerdésszel. — Hát amint mondám, jó híreket kaptunk Antaltól, letette a szigorlatot és kinevezték.... mit gondol hová!.... a bányaiskolához vegytani tanárnak.

— Hát ugy-e igazam volt, hogy a tanulásra ösztökéltem.

— Az igaz; no én kétszer is megfontoltam a dolgot. Mert hát gazdagok nem vagyunk és a tudományos pálya szép lehet, de nem sikerül mindenkinek, holott Antal biztos kenyérkeresetre tesz szert, ha elvégzi az erdészeti iskolát.

— Az ám! de még milyen kereset! Ezer-nyolczszáz frank egy évre.

— Tudom; hanem az én Soeurette-m nem vágyik nagyra, Páristól meg szörnyen fél; napestig azt hajtotta, hogy elrontják ott fenn a fiát. Képzelve csak, most is a téli éjszakákon akárhányszor felver álmomból: Nézd csak édesem, hogy esik a hó, ha

most elgondolom, hogy fiacskám ez órán Páris utczáiban bolyong! Mindenféle rémlátásai vannak, hol egy kocsi elgázolja a fiát, hol meg agyonütik egy utca szegleten, mit tudom én!.. Tudja, az valami borzasztó, mikor az anyának egyetlen gyermeke van; az ember nem is képzelné, hogy mi mindenre gondol az ilyen anya.

— No csak bajmolódjék az asszonyok gyengéivel, akkor ugyancsak sokra viszi! dörmögött Noel ur.

— Ejh! hisz én csak nevetem az ő siránkozását... Különben Soeurette maga is beismeri, hogy önnek igaza volt. Büszke ám nagyon, hogy neki tudós fia van! Mindennap elmond önért egy Ave Máriát, a miért oly hü gondját viselte a fiúnak.

— Ne bolygassuk ezt tovább, türelmetlenkedék a jó öreg.

— Vajjon mi egyébről beszéljünk hát? Hát nem szentelte neki az idejét, meg a pénzét is! Bizony Soeurette meg én soha se fogjuk azt eléggé meghálálhatni.

Noel ur nagyot toppantott a lábával. — Ne hálálkodjanak nekem! kiáltá haragosan, mert amit tettem, csak a magam lelki örömeért cselekedtem. A fiu szép tehetségeinek csak úgy örültem, mint ön, ha szépen fejlődőző csemetét lát. Gondját viseltem, esztét jó termőföldbe plántáltam... Ez pezsgésbe hozta véremet, az alkotás örömei közt gyorsan multak napjaim. Mindent a magam gyönyörüségére tettem. Így

hát ne hálálkodjék nekem, értette! Aztán többet ne is szóljunk erről.

— No, jól van no, nem szólok többet, ha rossz néven veszi, majd csak úgy magamban fogok eltöprengeni rajta... szólt az erdész, elbámulva a jó öreg rossz kedvén, de pszt! hallgassa csak.

A szomszéd erdőzugból recsegés hallatszott, mintha valaki gallyakat tördelne. — A főerdész és az erdőmester összenéztek, tudták, hogy mit jelent a nesz.

— No, ez se győzte bevárni, hogy majd a szél törjön neki gallyakat.

— Ez a forrás-zugból jön, vélekedék az erdőmester.

— Majd meglássuk mindjárt, felelt Verdier és bajsát rágta, menjünk a zugba és fogjuk el a szarkát... Noel ur, vigyázzon »Csavargó-« ra, hogy ne csaholjon.

Az öreg kivette zsebkendőjét és az eb nyakára kötötte, megfenyegette, hogy már most fogja be a száját, aztán ment az erdészek után. Lépteiknek nesze se hallatszott a mohlepte talajon, úgy, hogy a rőzseszedő, amint javában munkálkodott, nem hallotta meg őket. A három ember neki esett, épen mikor egy jávorfa legmagasabb ágát törte le. »Csavargó« elszabadult Noeltől és oly dühösen csaholgatott, hogy a rajtakapott tettes rémültében elejtette a baltát.

Tizenhárom éves szegény kis ördög volt, sovány és fürge, akár egy majom; borzas, kóczos haja

félíg elfedte ravasz és furfangos arczát. Az erdészek fenyegető megjelenésére eltátotta száját és nagy szemeket meresztett, mint a macska, ha a tejes bögre mellett elfogják.

— Ficzkó! rivalt a fiura a főerdész.

— Hogy kerültél ide, kölyök? förmedt rá az erdőmester és fölvette a baltát; mond meg rögtön, hogy kinek hívnak; a szerszámodat, azt elveszem.

Ez utóbbi körülmény leginkább aggasztotta a fiut. Sirva fakadt, zokogott: — Bocsássa meg erdőmester ur, sohse teszem többé . . . . Adja vissza a baltámat, mert ha azt nem hozom haza, kikapok.

— Azt meg is fogod érdemelni, öcsém; hol lakol?

De a fiu nem erre gondolt; összekulcsolta kezeit és kétségbeesetten jajgatni kezdett: — A baltámat . . . siránkozáék — könyörüljenek rajtam, adják ide a baltámat.

Ekkor a gallyak recsegni kezdtek, az uton, mely a zugból Vivey felé vezetett, lódobogás hallatszott. A három férfiu megfordult. A mogyorósövények közt egy fiatal nő vágtatott feléjük; kis breton paripája oly idegesen, oly tüzesen szökdelt a fák között, mintha szülőfölde rónáin vágtatna. Noel és az erdészek elbámultak e váratlan berohanáson, álmélkodva néztek a fiatal leányra, kinek szép, parancsoló magatartása szerfölött meglepte őket. A gallyak félíg kibontották hosszú, vöröses hajfonatait, melyek kis, magyaros pártája alól szétomlottak lovaglóköntöse

felső részén; kék pántlikáit szabadon lengette a szél. Arcza viritó fehér; hosszú szempillái alól tüzes szemek villogtak. Keble lihegett, ajkai megvetően voltak felbigyesztve; kis kezében korbácsot tartott. Az erdészek álmélkodását arra használta, hogy közéjük és az elfogott bűnös közé vágatott.

— Beh gyáva emberek lehetnek, hogy hárman állnak össze, megrikatni ezt a fiút: szólt maró hangon és boszusan.

Verdier csakhamar visszanyerte szokott hideg vérét; komoly arczczal, katonás módon tisztelgett: — Ön igen gyorsan ítél kisasszony; ez a ficzkó nyálára szedte a legszebb vesszőket.

— Hát baj az? viszonzá a leány; hisz az erdő édes mindnyájunké.

— Dehogy, ez az államé; és aki fát vág belőle, meglopja az államot.

— A miatt még nem megy tönkre az állam, ha ez a fiu pár rosz gallyat vág le... Menj csak haza öcsém, ne gondolj ezekkel.

A ficzkó sunyító pillantást vetett a hölgyre és pityergő hangon mondá: — Elvették a baltámat.

— Nesze, szólt emez és egy aranyat vett ki tárczájából; kapd el és lódulj.

Több se kellett a fiunak; egy pillanat alatt felkapta az aranyat, szájába vette és elugrott a sürübe, a hol eltűnt.

— Ejnye, ördögadta kölyke! kiáltott az erdőmester.

Noel ur nagy szemeket meresztett és egyre növekedő kíváncsisággal bámult a fiatal hölgyre. A főerdész ajkaiba harapott. — Kegyed ugyan szép példát ad, dörmogé bosszusan; meg nem foghatom, egy jól nevelt kiasszony hogy biztathat ilyen csavargókat, a kik tulteszik magukat a törvényen?

— Tisztelem én az ilyen törvényeket! felelt vissza a leány és pajkos mosolylyal megrázta lengő haját; mikor észrevette, hogy az erdőmester a fiu után akar futni, az uton keresztbe állott lovával, mely már ágaskodni kezdett. A kutyát ingerelte ez a játék, csaholni kezdett, a ló meg erősen prüszkölt és kapálózott. — Vigyázzon inkább a kutyára, rivallt a leány az erdőmesterre, aki meg akarta fogni a ló kantárát. — Azután a korbácscsal a kutya felé vágott, de az erdőmester kezét találta. A kutya, bár megse suhintották, visszahempergett Noel kosarára, a gombok széthullottak belőle, a gonosz állat meg vonított, mintha agyonütötték volna. Az ut ismét szabad lett, a ló vágatni kezdett és az amazon csakhamar eltűnt a sövények mögött.

— Jól mondja a példabeszéd, hogy vörös ember... egy se jó! — Ugy-e Sandax; nem tudja, hogy ez kicsoda? kérdé a főerdész az erdésztől.

— Ez nyilván a »zöld ház«-beli kisasszony, felelé a kérdezett és fujta megvágott kezét.

— Hát lakik valaki a »zöld ház«-ban?

— Igen; egy kovács a Franche Comté-ből, valami Tremblaie nevezetű ur vette meg; négy hónapja

lakik ott nejével és leányával. A kisasszony egy zabolátlan kis ördög; láthatta, hogy milyen.

— Hogy mondta? Tremblaie! szólt Noel ur és összerezzenet.

Az erdőmester igent bólintott. — Talán ismeri őket?

Az öreg ur tagadólag intett. — Nem, mondá kurtán; nem ismerem, semmi közöm hozzá. — Oszszeszedte az elszórt gombákat és füttyült a kutyának: — Menjünk, mondá felsóhajtva; ideje már, hogy hazatérjünk... Rosszul kezdtük a napot. Jó napot urak!

II.

Az amazon a forrás-zugból az országuttra vágatott. Itt az erdőszélén partnak vezetett az ut; a leány lassan jártatta a lovat, amig csak fel nem értek a dombra, melyről már Viveyt is meg lehet látni. A falu egy virányos völgy háttérében terült el; három oldalról erdős bérczek környezik; az alacsony házak lapos tetőire már a bérczek szélső bükkjei vetik árnyukat; a sziklából forrás csörgedez, mely kis patakot ereszt a faluba; ennek közepén keskeny rét terül el; a patak körivet képezve folyja körül a rétet és a félsziget közepén emelkedik az urasági kastély; szerény, pala-köves fedelű épület, két oldalán kupalaku tornyocskák merednek. A falu és a kastély közt hársfasor vonul. Repkény-indák és folyondárok lepik el az urilak falait, nyilván ezért nevezte el a nép »zöld ház«-nak.

A leány a dombon, mintegy madártávlatból megláthatta a kastélyt és a falu megannyi zugát. Megállítá lovát és a »zöldház« kapuja felé nézett. Egy porlepte fogat állt a kapu előtt; tarka ló volt befogva, melyre egy zubbonyos inas vigyázott. A fo-

gat tulajdonosa a küszöbön állott és hajlongott egy hölgy előtt, ki a földszinti ablakok egyikén kinézett. Szálas, izmos, herculeusi alak, vidéki vadászöltözetben. Az utolsó hajlongás után felkapott a kocsira és kezébe vette a gyeplőt; de a ló az első ostorcsapás után felágaskodott, kirugott, hátratulolta a kocsit és végül lefeküdt a porba. A hercules leugrott a kocsiról, mellényzsebébe nyult, egész nyugodtan, mint a ki már megszokta az efféléket, odaállt a kesej elé és mutatott neki valamit, nyilván egy darab czukor volt. A kedves állat kinyújtotta nyakát, felkelt és rászánta magát, hogy a csalétek után megy, melyet gazdája neki mutatott. A nagy kamasz, a mint a kocsi előtt ügetett, kezeit hátradugta, időről-időre visszatekintett és biztatta a makranczos, sanda nézésű, sovány gebét; az ódon divatu, döcögős fogat: mindez oly furcsán vette ki magát, hogy a leány ott fenn a dombon kaczagva fakadt és nevéttében alig tudta hova legyen. A kamasz vagy három perczig ügetett, aztán úgy látta, hogy lova is belejött már az ügetésbe; hirtelen félreugrott, előre bocsátotta a gebét, felkapott a kocsira, megfogta a gyeplőt és távozott. A fiatal leány darabig még utána nézett, ajkain gunyos mosoly játszott, egy pajzán vándordalt dudolgatott magának, korbácsával megcsiklandozta kis paripáját és ez vágtatva indult Vivey felé.

A hölgy, kinek a kamasz annyira hajlongott, ott maradt az ablaknál. Mikor a kocsi eltűnt, hátra fordult egy ötven évesnek látszó férfiú felé, ki a ka-

rosszékben nyújtózkodva, ujságot olvasott. — Nos Clotilde, kérdé az olvasó, sikerült már Préfontaine urnak a kesejt megindítani?

— Igen, volt a felelet, hanem ezuttal is csak ügygyel-bajjal.

A nő leült szemközt a férfiuval. A két alak, a mint így egymással szemben voltak, sajátságos el-lentétet tüntetett fel. A nő magas, elegans, széles vállu, fejlett mellü, jól megtermett, mint a barna nők lenni szoktak; tul volt a negyvenedik éven, arczki-fejezése már sokat vesztett üdeségéből, de az imponáló szépség nyomai még mindig félreismerhetlenek. Alacsony, sima homloka, kövér, tömött álla makacs uralkodni vágyó, gerjedelmes természetet árultak el; nedves, mosolygó ajkai, villogó fekete szemei merész, kéjsóvár kifejezést mutattak, mely vonz, behálóz.

A férfi középtermetű, szőke; arcza előkelő, de nem mutat határozott egyéni jelleget, szemei szürkék, értelmesek, de félénkek; minden mozdulata von-tatott; indolens, lágy, merengő jellemet mutat, mely a szőke alakok sajátága. Nyaka lomhán hajlik az egyik váll felé, szeme tétova nézésű, beszéde lassu; a physiolog e lankadtságban felismerhette az ideg-gyengülés első tüneteit. A vérmes, ruganyos, kemény idegzetű nő ugy látszik nagyon kifárasztotta a fér-fiut; villogó szemeivel uralkodott rajta, a zsarnoki tekintet hatása alatt a férj feltekintett az ujságból; mosolyogva mondá: — Ez a Préfontaine derék ember, de nehézkes; nem tud társalogni.

— Mégis csak be kell vele érnünk, szólt a nő vállvonva, mert ő az egyedüli szomszéd, a ki látogatásunkat viszonzta

Tremblaie ur felsóhajtott: — Köztünk legyen mondván, én azt hiszem, ez se a mi szép szemünk kedvéért jár ide, hanem Raymonde miatt.

— Hát baj az? felelé a nő. Préfontaine urat nem szabad kicsinyelnünk. Jó hangzásu név, ha vagyona nincs is, de a vidéken szép tekintélynek örvend. Érdekünkben áll, hogy oly vót szerezzünk, a kinek segítségével összeköttetésekre tehetünk szert.

— De Raymonde?

— Az se fog panaszkodni, ha oly férjet kap, a ki imádja.

— Azt hiszed, hogy tetszik neki az a Préfontaine?

— Azt hiszem, hogy tetszik neki a házasság. . . . Minden meggondolatlansága mellett is ért egyhez máshoz, tudja, hogy férjek dolgában nem igen válogathat.

Tremblaie megint felsóhajtott; a két beszélgető elhallgatott; a hársfasorból lódobogás hallatszott.

— Épen itt van! szólt a nő és az ablakhoz ment.

Pár percz múlva csakugyan megnyílt az ajtó és belépett a leány, kit a pagonyban láttunk; pihegve jött be, egyenest atyjához ment és homlokon csókolta.

— Kisétáltad magad? szólt Tremblaie ur és merengő arcza mosolyra derült.

— Pompás séta volt; Don Quixote-féle kalandot is értem, majd elfogom beszélni.

— Azalatt, hogy a szabadban kószáltál, elmulasztottad Préfontaine ur látogatását: szólt Clotilde asszony.

— Tudom, felelé Raymonde pajkos mosollyal, messziről néztem azt a jelenetet a darab czukorral; igen jót nevettem rajta.

— Nagyon sajnálta, hogy nem találkozott veled.

— Sohse sajnálja azt, mert nagyon kötekedő kedvemben voltam, nagyon megjárhatta volna.

— Holnap megint eljön, folytatá Tremblaie asszony; nálunk ebédel; remélem megkimélsz szokott kedvesapongásaidtól.

Raymonde gyanakvó, szinte kihívó tekintetet vetett anyjára.

— Nem tudok én másképp beszélni, mint a hogy gondolkozom, felelé ingerülten; mikor Osmin de Préfontaine urat meglátom, mindig bolondos gondolatok támadnak bennem... Nem tehetek róla!

— Én pedig azt akarom kisasszony, kiáltott Clotilde asszony haragosan, hogy illedelmesebben viselje magát e férfin iránt, a ki megérdemli, hogy komolyan bánják vele!... Most itt hagyom önt, atyja majd elmondja a többit.

E szavak után kiment. Raymonde nagy szemeket meresztve nézett utána. — Mit jelentsen ez? álmélkodék a fiatal leány és odafutott atyjához, ennek térdére ült és nyakába borult.

— Anyádnak igaza van, felelé Tremblaie ur zavarba jöve. Préfontaine ur udvarias ember, kivel nem szabad így félvállról elbánni. — Elhallgatott, gondolkozni kezdett; a leány folyton ölelgette. — Tremblaie ur így folytatá a szót: — Vissza gondolsz-e olykor az utolsó évre, mit a növeldében töltöttél?

— Hogyne, csakhogy mindig ásitozva; volt a válasz.

— Hát az eszedbe jut-e, mikor egyszer a társalgó terembe jöttem és te épen a zongoránál ültél. Háttal ültél felém, nem tudtad, hogy ott vagyok; nem zongoráztál, kezeidet lankadtan a billentyűkre ejtetted (mintha most is látnám) aztán keservesen sóhajtoztál: Édes istenem, adj már egy férjecskét Egy iczi-piczi férjecskét!

— Meg hiszem, szörnyen unatkoztam.

— És most nem unatkozol?

— Nem én, amig nálad vagyok! szólt a leányka és homlokon csókolta atyját; de hébe-korba, mikor nagyon soká maradok magamban, rám jön az unalom.

— Hát ha ilyenkor férjjel kínálnálak meg, kicsivel vagy nagygyal.

Raymonde elbocsátotta atyja nyakát és felszökött. — Tán Préfontaine urhoz akarsz adni? kiáltott fel, atyja szemei közé nézett és megfenyegette ujjaival.

— De édes istenem, viszonzá Tremblaie ur elpirulva; az imént anyáddal beszéltünk a dologról...

Oszintén megvallom, jó parthie volna ... Feltéve, hogy ő megtetszik neked galambom!

A leány vállat vont, mint a duzzogó gyermek; hátat fordított atyjának, az ablakhoz ment és dobolni kezdett azon.

— Préfontaine nem igen csinos legény, szolt Tremblaie ur lehangoltan, de egészséges, jól megtermett fiu.

— No igen! épen egy öles, valóságos óriás! vágott közbe Raymonde és dühösen ütögette ujjaival az ablakot.

— Szép neve van, ősei...

— Ott voltak a keresztes hadjáraton, tudom.

— Ő is derekasan viselte magát a háboruban; becsületes jellem, igen jó szive van és szeret téged.

— Jól van már no! Ha felesége leszek, mindennap láthatom, a kesejt hogy csalogatja czukorral.

— Ugyan, hogy akadhatsz fenn ilyen gyerekségen? kiáltott fel Tremblaie ur türelmetlenkedve; az ember azt hinné, hogy rakásszámra válogatható a kérőket ezen isten háta megetti vidéken.

— Hát csak itt terem a férj?

— Ide vagyunk szegezve... Különben (folytatta a férfi szomorun) komolyabb okok is korlátozzák szabad választásodat.

— Miféle okok? kérdé Raymonde és megfordult.

— Majd megtudod később.

— Akkor hát várjunk !

— Igen ám, te rossz gyermek, csak hogy én nem akarnálak magadra hagyni anyáddal ; és én meghalhatok.

— Szent isten!... A leány rémülve nézett atyjának halvány, beteges arczára ; mély csend lett. A nyitott ablakon behallatszott a rétről a kaszák pengése, távolból a falu ebeinek csaholása, a fasorból a méhek zümmögése. Raymonde szeliden oda ment atyjához, letérdelt, felnézett rá, szeme közé.

— Lássuk csak, atyuskám, suttogá, hát nagyon örülnél e házasságnak ?

— Megnyugtathatna jövőd iránt, egyuttal megvethetnők lábunkat e vidéken, a hol csak olyan vándormadaraknak néznek bennünket. Javára válnék valamennyiünknek.

— Hát a te kedvedért, de egyes egyedül a te kedvedért ! megígérem, hogy beletörődöm ezen gondolatba ; hanem nem kell ám nagyon sürgetni !... Anyám, meg ő engedjék meg, hogy lassankint beleszokjam.

— Kedves gyermekem, szolt az atya és megfogta a leány kezét, szegény gyermek !

Raymonde egy könnycseppet érzett homlokán ; atyja nyakába borult, szenvedélyes hévvel homlokra csókolt és szó nélkül kiment.

Felsietett szobájába, melynek ablakai az erdőre néztek ; az ablakhoz ült s égő arcját a hűs folyondárok közé rejté. A házasság ! Két év óta sok-

szor merengett e gondolaton, Párisban és a vidéken a növeldekben, melyeket szülői kóbor, saját szerű életmódja miatt végig járt; de az eszményi férj, kinek halványképe annyiszor szeme előtt lebegett, egyáltalán nem hasonlított a hórihorgas Préfontainehez. Csábitó, ellenállhatlan regényhősnek képzelte:

Csinos legény, kiért minden

Leány kebel hő lángra gyul.

Később, midőn kikeletkor Viveybe jött és szabadon kószálhatott az erdőben, a bűbajos eszménykép fel-fel tünedezett előtte, ahogy vadul végig vágatott az erdőkön. Elindult keresésére a mély hegyzugokba, hol andalítóan csergedeznek a források; úgy rémlett neki, mintha az ösvény fordulójánál egyszerre megjelenék, mint a mesebeli királyfi. Most bucsut kell vennie ez ábrándoktól, nem szabad többé a tündérországban kalandoznia; prózai léptekkel kell a hus és csontból való vőlegény elé mennie, ki véletlenül kínálkozik. Aztán milyen viritó hus, milyen kemény csont! Egyáltalán nem valami tiszta szellem! Izmos falusi urfi, ki hat hónapon át vadászni szokott, hat hónapig meg horgászni jár, meg más efféle mulatságokra. Raymonde ott hagyta az ablakot, a magas tükör elé állt; ez sötétszínű aranykeretbe volt foglalva; egy kép volt föléje függesztve, melyen egy pántlikás kalapu pásztorfiu furulyáz egy lánykának, ki epedő arczczal hallgat rá. A tükörben Raymonde meglátta önmagát; sugártermete kecsesen simult az amazoni fűzőhöz; nyaka fehér, hajlékony; piczi száját

piros ajkak környezik, arcza elegans metszésű, nagy barna szemei égnek, mint a csillagtűz, selyemfürtei bőven omolnak szét vállain. Nem volt álszerény, nyiltan bevallotta magának, hogy szép. És ha elgondolta, hogy e hódító szépség örökre be legyen zárva a sivár fészekbe, melyet Préfontaine nagy garra a maga kastélyának mondott! . . . Kétségbeesetten tekintett fel a pásztorképre. Az a fiu, ki örökké ugyanazt a szerelmi nótát fujja, gunyosan látszott lenézni a fiatal leányra; a pásztorleány meg szálnalmasan tekintett rá. Raymonde daczosan a földre toppantott, visszament az ablakhoz; nyugtalan, bosszus, habozó hangulatban volt; dühösen tépte a repkényindákat, azon tűnődött, milyen arczot mutasson holnap Préfontaine urnak, hogy okvetlen elriasszsa.

III.

— Igaz asszonyom, Pigeau nem valami minta-
állat; egyáltalán restell megindulni; de ha egyszer
belejött az ügetésbe, az isten se tartja vissza... He-
he! hasonlít a gazdájához és ezért szeretjük egymást
annyira minden hibáink mellett.

Préfontaine ur nagyon megörült ez élczelgeté-
sének, kaczagásától csak úgy rengett a salon, mely-
ben Tremblaie urral és asszonynyal beszélgetett.

Osmin ur igen szálás alak, tagjai arányban
vannak hórihorgas termetével; hangja dörgő; kóczos
haja ellepi bika homlokát, arczát körszakáll övezi.
Tul volt már a huszonötödik éven; hanem üde arc-
színe, nagy, nedves szemei, rendkívüli ügyetlensége
miatt úgy nézett ki, mint egy kamasz, ki most végez-
te be a nyolczadik osztályt és az utolsó év alatt ren-
getegül felcseperedett. Arczán, mely minden csekély-
ség miatt elpirult, jóság és bizalom tükröződött
vissza. A ki ránézett, annak önkénytelen is eszébe
juthattak ama nehézkes pyrenei kutyák, melyek oly
szörnyetgeknek néznek ki, pedig igen szelidek. Ke-
zeivel és lábaival nyilván sohse tudta mit csináljon.

Elakarta rejteni, de erőlködéseivel csak azt érte el, hogy a néző figyelmes lett e szerencsétlen tagokra. Lábai felbukkanó fehérségü gomboló harisnyákat viselt; cipőit hol el akarta rejteni a szék alá, hol meg kihuzta és keresztbe vetette. Közbe-közbe egyre az ajtó felé tekintgetett, nem jön-e már Raymonde.

Végre megjött, arcza félig komoly, félig mosolygó; termetét igen jól illő fehér ruha takarta, fejét a vöröses fürtök dicskőr gyanánt övezték. Már találva volt, Préfontaine Clotilde asszonynak karját nyújtotta és a társaság az étterembe ment; a nyitott ablakon frissen kaszált fű illata hatolt be. Tremblaie asszony kellemesen csalatkozott. Raymonde leküzdötte szokott pajkoságát. Tartózkodó, majdnem szótalan volt; ha Osmín ur valami naív megjegyzést tett, Raymonde nem játszotta az enfant terrible szerepét. Ez az önlelküzdés meglátszott rajta; arczának rejtelmes, pikáns színt adott és Préfontaine ur ezt igen bájosnak találta. Több ízben igyekezett a fiatal leány szeme közé nézni; és nagy meglepetésére úgy tapasztalta, hogy az nem néz rá oly gunyosan, mint máskor szokta. Osmín valami hosszú vadászkalandot mesélt; Raymonde egyszer se vágott bele a szavába; sőt a desszertnél az is megtörtént, hogy a leány egy virágos kosárból, mely Osminnak nagyon megtetszett, kivett egy rózsabimbót és feltűzte a kamasz gomblyukába. Clotilde asszony alig merte ezt tulajdon szemeinek is elhinni, Tremblaie ur pedig csendesen mosolygott, Préfontaine ur meg nagy öröme-

ben két pohár régi burgundit hajtott fel egymás után, úgy hogy elmámorosodott.

A kávé után Raymonde és anyja magukra hagyták a szivarozó férfiakat, visszatértek a salonba és pár percz mulva már a zongora lágy hangjai ütötték meg Osmin fülét. Préfontaine urnak épen ekkor sikerült lábszárait biztonságra helyezni; azon erőlködött, hogy felvegye a társalgás fonalát, melyet Tremblaie ur minduntalan elejtett; a dallamot fellettte gyönyörűnek találta és örömeiben ütötte hozzá a tactust. Pedig ha a divatos zenét jobban ismeri, megijedt volna azon, hogy Raymonde épen ezt a dallamot választotta és oly sajátságos, gunyos kifejezéssel játszotta a »gerolsteini nagyhercegnő« egy dalát, melynek szövege épen illett az alkalomhoz:

»Mondjátok neki, hogy észrevettük,

Kitüntettük,

Mondjátok neki, hogy kedvesnek találtuk.«

— Csinos zene! vélekedék Préfontaine ur és fejét csóválta; nem vagyok zeneértő, de ily kellemes zenét még sohasem hallottam.

Tremblaie ur ismerte az operettet, sejtette, hogy Raymonde megint kötekedni akar; ránczba szedte homlokát, de mikor észrevette, hogy Osmin milyen naiv arczczal bámészkodik, megnyugodott és igenlőleg bólintott.

A zene mind enyelgőbb, fülbemászóbb, hizelgőbb lett, Osmin ur egész magán kívül volt.

Mondjátok neki, hogy ha akarna,

Ki tudja, mihez juthatna.

Osmin felkelt, elvetette szivarját és pár lépést tett a salon felé. Aztán megfordult és oly esengő tekintetet vetett Tremblaie urra, hogy ez megszánta a türelmetlenkedőt.

— Kedves barátom, velem ne törődjék ; én jobb szeretem a zenét távolabbról hallgatni. Menjen csak be a salonba, nem tartóztatom vissza.

Préfontaine már nem hallotta az utolsó szót, mert már künn volt. A könyvtáron át a salon felé ment ; de mikor valaki egy öles és ehhez képest van megáldva lábaival, aztán még patkós csizmát is visel : annak aztán rengő lépése van. Raymonde már megszűröl hallotta, sejtette, hogy mindjárt kellemetlen téte-á-téte-je lesz hosszulábu imádójával. Hirtelen abahagyta a játékot, nem törődött anyja intéseivel és az egyik ajtón kifutott a kertbe.

Mikor Osmin nagy félénken belépett, a zongora még csengett, de a ki e hangot abból kicsalta, az már eltűnt, csak Clotilde asszony volt a teremben ; karosszéken ült és egy divatlapot nézegetett. Préfontaine erre úgy eltátotta a száját, hogy a nő meg nem állhatta és elmosolyodott : — Ugy-e nem az én kedvéért jött ide, mi ? kiáltott feléje, aztán székkal kínálta meg és így folytatá : — Vallja be, hogy szerelmes beléje.

— Az ám, édes istenem, felelé Osmin felsóhajtva ; szeretem, pedig tudom, hogy nem igen megnyerő alak vagyok ; vagyonom nincs, beszélni nem tudok és egész külsőm igen nevetséges.

— Ön tulságosan szerény, kedves szomszéd, vágott közbe Tremblaie asszony; neve és társadalmi helyzete olyan, hogy a legjobb partie-kra is igényt tarthat. Akarja, hogy őszintén beszéljek? No hát, ha szereti Raymondeot, csak mondja meg neki bátran, védje a maga ügyét és győzni fog. Hanem...

— Nos, hanem?...szólt Osmin aggodalomteljes hangon.

— Ha elhatározásra kerül a dolog, félő, hogy ön lesz az, aki ellenvetéseket tesz, nem mi.

— Én! kiáltott fel Osmin; ah asszonyom, ön nem tudja, hogy mennyire szeretem őt. Képes volnék az egész erdőt ott egy szálíg kivágni, ha utamat állná Raymonde kisasszony elől.

— Nem arról van szó, hogy erdőt irtson, hanem csak arról, hogy tegye magát túl egy előítéleten. Raymondenak nincs neve.

— Csak ez a baj? viszonzá Préfontaine felkaczagva; nem vagyok annyira belebolondulva nemesi czimerembe, hogy derogálna elvenni egy leányt, kinek nincs nemes levele. Különben nincs más rokonom, mint egy öreg nagybátyám, ki e tekintetben nagyon elnéző, mert ő szolgáját vette nőül.

— Nem értjük egymást, felelé Tremblaie asszony; én egy más előítéletre célzok, mely még mélyebb gyökeret vert.

— Becsületemet kivéve bármit is kész vagyok feláldozni.

— Nem kívánok semmit, a mi becsületét sért-

hetné, szólt a nő hizelgő hangon; sőt ellenkezőleg, épen becsületérzetére számítok, midőn elmondok önnek egy titkot, melyet itt még senki sem ismer.

Prefontaine ur nyugtalankodni kezdett.

— Raymondének nincs neve — folytatá Tremblaie asszony — azaz, hogy nincs joga, atyja nevét viselni. Más szavakkal (a nő lesütötte szemeit) én és Tremblaie ur nem vagyunk hites házastársak.

Osmin felszökött a székről, nagy szemeket meresztett és szakállát czibálta.

— Jaj, ne siessen bennünket elítélni, folytatá Clotilde asszony alázatos, hizelgő hangon. Ha megtudja, hogy a dolog mikép történt, akkor elnézőbb lesz.

Aztán hevenyében elbeszélte, hogy fiatal leány korában egy nálánál sokkal öregebb férfihoz ment feleségül, de ez elhanyagolta, mindig politikával foglalkozott és forradalmi véleményeket nyilvánított, a miért sok bajba keveredett. Ekkor ismerkedtem meg — folytatá a nő — Tremblaie urral; fiatal valék, még nagyon keveset tapasztaltam; szerelmes lettem és megszöktem vele férjemtől. Raymonde Olaszországban született; a sardiniai anyakönyvben, mint Tremblaie ur törvényes gyermekét irattuk be. A világ tehát úgy tudja, hogy férj és nő vagyunk; minden rendben van, Raymonde férjhez menetele nem fog akadályba ütközni. Tremblaie ur azonnal kifizeti a hozományt, mely kétszázezer frankot tesz ki, állampapirokban; a vivey-i polgármester nem tehet ellen-

vetést, mert rendes keresztlevelet mutatunk fel, így hát nem kell félnünk semmi botránytól; csak azért mondtam el önnek e szomorú történetet, mert nagyra becsülöm és nem akarnám a világért sem rászédni. Mondanom nem kell, hogy szegény Raymondének sejtelve sincs e dolgról.

Osmin még mindig cibálta szakállát. — Köszönöm, mondá felindult hangon; hanem vajjon él-e még az ön . . . az az ember, a ki önt elhagyta?

— Fájdalom! ezt nem tudjuk. Épen e miatt nem szentesíthetjük husz éves frigyünket, melyet isten is bizonyára valódi házasságnak vesz számba. Már most tíz éve, hogy hírét se hallottam azon embernek, ki egész életemet megrontotta. Tremblaie ur folyton kerestette, de hasztalanul.

Clotilde asszony oly őszinte hangon mondotta el e dolgokat, hogy Préfontaine ur cseppet se kételkedett abban, hogy azok csakugyan így történtek meg. A jószívű fiú lelke mélyéből sajnálta e nőt, ki most kénytelen volt egy idegen előtt megalázní magát és bevallani egy bűnt, melyet a világ nem szokott megbocsátani. Kivált Raymondeot sajnálta, kit a társadalmi s az állami törvények arra kárhoztattak, hogy bűnhődjék oly ballépésért, melyet nem ő követett el. De minden sajnálkozás, minden gyöngédség mellett is nagyon meg volt akadva, súlyos teherként nehezedett lelkére ez a váratlan vallomás.

Tremblaie asszony észrevette e habozást; de azon merészséggel, mely jelleme fővonását képezte,

elhatározta, hogy döntő rohamot intéz és egy csapással elnémitja a becsületes fiu minden kifogását. Osmin felkelt, fel s alá járkált a salonban, melyet már az alkonyat árnyai kezdtek ellepni. Tremblaie asszony hozzálépett.

— Most kedves barátom tudja, hányat ütött az óra, (mondá és kezet nyújtott neki)... Nem akarom önt rábeszélni. Raymonde a kertben van; ha úgy akarja, menjen hozzá; de előbb fontolja meg a dolgot és tegyen úgy, a hogy szive sugja.

E szavak közben elvezette a kert felé, honnét bódító illatok áradtak szét; mikor Préfontaine megfordult és felelni akart neki, a nő már el is tűnt előle.

A fiu egy ideig elgondolkozott, azután vállat vont, széles melléből mély sóhaj tört fel, sebes léptekkel megkerülte a pázsitot. De hasztalan bolyongott a berkenyék és csemeték titok lehellő sorai közt; elment a veteményes kertbe, a növényházba, a szőlőlugasokba: senkit se talált. Mikor a kert falához vezető szélső fasort is megjárta, észrevette, hogy a ligetre nyíló kis kertajtó nyitva maradt. — Lám, lám, gondolá magában, a kis hamis a mezőre ment. — Kinyitotta az ajtót és elindult a keskeny, meredek gyaloguton, mely barkócza és nyárfáktól szegélyezve húzódott fel a lejtőn.

Szivarra gyújtott és lassan ballagott tova; épen nem haragudott, hogy egyedül maradt és kénye-kedve szerint töprenghet Clotilde asszony furcsa leleplezé-

sein. A jó Osmin kissé nehézkes észjárásu, és csak nagy nehezen bírja valami dolog bibéjét kiböngészni. Amit az imént hallott, az nagyon lehűtötte, visszavetett neki. Pedig nem volt valami rátarti fiu. Egészen falusias nevelésben részesült. Anyját már igen korán vesztette el; atyja pedig olyan igazi falusi nemes, ki napestig egyebet se tett, mint vadászott, vagy kártyázott; a fiut egész tiz éves koráig a cselédekre bízta. A plébános csak ügygyel-bajjal verhetett beléje valamicske tudományt. Mikor a fiu tizenöt éves lett, épen úgy élte világát, mint a többi parasztok és vadászok, akikkel mindig együtt volt. Mesalliance-tól épen nem riadt volna vissza; ha egy favágó, vagy egy szénégető leányába lett volna szerelmes, azt is minden habozás nélkül vette volna el; de paraszt léteére ösztönszerű ellenszევvel viseltetett a törvénytelen házasságok iránt; Tremblaie kisasszony gyanus származásán megütközött. De mikor úgy tovább elmélkedett és lelki szemei előtt feltűnt a fiatal leány alakja, gazdag fürteivel, sugár termetével és a csábító karokkal: gyorsabban keringett a vér ereiben, szive elszorult, szenvedélyes vágy fogta el, birni akarta e vakító szépségü virágot.

— Utóvégre is, okoskodék, nem a családját veszem el... Ha Raymonde feleségem lesz, akkor nálam fogunk lakni és szülőit csak ritka ünnepnapon fogjuk látni. Senkise tudja, hogy hol szorul a kapczánk; Olaszország messze van ide és Clotilde néni sokkal okosabb aszony, semhogy minderről előre ne

gondoskodott volna. Igazán nevetséges ember vagyok. Még én nekem áll feljebb, mintha bizony Raymonde oly könnyen jönne hozzám! Oh, beh rettentés együgyü vagy! gondold meg, hogy ő mily elegans, szellemdús! Igazi hercegnő! El se megy tán ilyen magamszörü paraszthoz.

Ennyire jutott elmélkedéseiben, midőn egyszerre belebotlott egy tuskóba. Feltekintett, észrevette, hogy egy széles legelőhöz jutott; köröskörül erdőség terült el, a rétet borókafenyű csoportok lepik el.

— Manóba! már itt vagyok az erdő előtt és még nem látom Raymondeot.

Világos kék, csillagos az éjszaka, sötéten néznek feléje az erdő sűrű facsoportjai, balfelől cserge-dező patakocska mormolása hangzik, a csevegő habok hosszú, ezüst szalagon futnak el a rezgő levelű nyirfák közt. Osmin szemei hasztalan fürkészik a virányos ugart. Egyszerre meghökkent, megállott; hátát hideg borzongatás futotta végig. Körülbelül kétszáz lépés távolságban, ott, hol a pázsit az erdő fái közé vész, valami vöröses fény lebegett ide s tova a fák közt; majd úgy látta, hogy egy sugár emberi alak mozgatja tündöklő csillagokkal övezett fejét. Osmin babonás ember volt, mindjárt a langresi hegyekben dévajkodó bolygó-szellemre gondolt; ösztönszerűleg összerezsent. De ez csak egy pillanatig tartott, azután visszanyerte szokott bátorságát, elszántan neki ment a rejtelmes tüneménynek. Alig, hogy

fele uton volt, ebugatást hallott, mely teljesen elosz-
latta az ábrándot. A csillagos fejü alak is feléje jött.
Megismerte Raymondeot. A kaczer leány egy tuczat
szentjánosbogarat tűzött hajába és ezek szikráztak
a dus selyemfürtök közt.

— Fogadjunk, hogy megijesztettem, kiáltott
feléje nevetve.

— Azt ugyan nem tette, viszonzá ez, hanem
zavarba hozott . . . Ön szép, mint egy tündér.

— Jöjjön csak, folytatá a leány, épen egy va-
rázslóval beszéltem, a ki elmondta jövődő sor-
somat. — Mondja Préfontaine ur, hisz ön a varázs-
lóknak?

Azután egy pásztortüzhöz vezette a bámuló
ifjut; egy sovány, rongyos, paraszt állott ott; Osmin
megismerte a vivey-i pásztort. — Hisz ez Trinquesse,
mondá nevetve; jó estét öreg! . . . Hát a langresi
biróság még nem verte ki fejedből a boszorkány mes-
terséget?

A pásztor megemelte széles karimájú kalapját,
odaszólt a kutyának, hogy hallgasson; ránczos arcza
nevetésre torzult, gonosz kis szemekkel nézett az
ifjura: — A biróság nem tud a dolgon változtatni,
Préfontaine ur; nem tehetek róla, hogy az emberek
kezén az erek kereszteződnek, és a csillagok az ég-
ben összeházasodnak. És akármit mond is a biróság,
azért a kézi jelek mégis összefüggenek az égi jelek-
kel! Ugyan mondja csak, hisz ön ur, és iskolába
járt! . . . Lássá, ezek a jelek némák is, sokat mondók

is, a szerint, a hogy megtudjuk szólaltatni és a ki erre képes, az sokat tud meg, mire a bíróság rá nem jön. Hej! sok embernek mondtam már meg, hogy mire gondol, pedig titkolta mindenki előtt.

— Elég az hozzá, szólt Raymonde, Trinquesse nagyon meglepő dolgokat mondott nekem. Most önön van a sor, Préfontaine ur, nyujtsa oda kezét.

— Szívesen, felelé ez és letérdelt a föbe, itt a kezem, meg egy darab ezüstpénz rajta ... Mondd meg, hogy enyém lesz-e, a mit óhajtok?

A pásztor kis rözsét vetett a tüzre, úgy hogy ez lobbot vetett; azután megfogta Osmin kezét és a lobogó láng mellett gondosan megvizsgálta. Raymonde leült egy köre és fejét kezeire hajtotta. Egyéb se hallatszott, mint a patak csevegése, vagy egy szomszéd parkból egy birka mekegése.

— Tyüh! kezdé Trinquesse, itt van a gyűrűs ujj, de jegygyűrű nem lesz rajta, ez a kereszt a Saturnus hegyén szerelmi csalódásokat jelent. Ön nem fog megőszülni, Préfontaine ur.

— Dehogy? morgott Osmin, kinek sehogy se tetszett ez az eredmény.

— Legyen nyugodt, folytatá a pásztor, azért nem lesz ám boldogtalan ... Az élet ere világos, egészséges, duzzadó színű, ön soká fog élni, folyvást jó asztala, jó tűzhelye lesz ...

Raymonde felkaczagott.

— Ejh az ördögbe! szólt Osmin, kit bántott a

fiatal leány vigsága és Trinquesse kedvezőtlen jóslata; hiszem nem értesz te semmihez vén komédiás, nem is tudom, minek is hallgatom ezt a sok balgaságot. Raymonde kisasszony, az idő későre jár, tán itt hagynók ezt a jó embert birkái mellett.

Raymonde igent bólintott és mindketten bucsut vettek Trinquessetől. A fiatal leány kaczerán megemelte hosszú ruháját, mely a harmatos fűvön hosszú uszályt eresztett; szilárdan, erőteljesen lépett; sylphid természet kis fehér kendő takarta, büszkén emelte fejét, mely még mindig tündöklött a szentjános-bogaraktól.

Osmín hallgatva ballagott mellette, kedvetlen arczczal; mikor a pásztorral beszélgetett, egy zsályalevelet tépett a virányon, ezt tartotta most is fogai közt. Trinquesse szerencsétlen jóslata nagy zavarba hozta. Pedig milyen szép beszédre készült. Most sehogy se tudja elkezdni. Azonfelül kibukkant a holdvilág a fák mögül, kékes lepedőt vetett az ugarra; a tücskök is megszólaltak; minden hangjuk fagyasztó gunykaczként csengett Osmín fülébe.

— Itt, a hold világa mellett nem megy, gondolá magában, majd inkább, ha a fák közé jutunk.

Raymonde is visszanyerte egész öntudatát, mikor látta, hogy imádója olyan tartózkodó. — Ön elhallgat, szólalt meg; engem meg ez a holdvilág jó kedvbe hoz. Mikor így éjjel az erdőben ballagok, eszembe jutnak dajkám régi nótái, meg nem állhatom, hogy el ne énekeljem.

És Raymonde szép, csengő hangon elénekelt egy népballadát. Préfontaine ismét nekibátorodott. Félelme tűnni kezdett, a mint a dal szavai elröppen-tek. Igazi sziréndal volt. Osmin a világ végeig is követte volna a bájoló nőt, ki erőteljes, mégis oly hi-zelgő hangon tudta énekelni.

Épen a lejtőn mentek le, mely a kert felé vezet. Minden lépéssel közelebb jutottak sétájuk végpont-jához és Osminnak mind kevesebb kilátása volt arra, hogy szerelmét be fogja vallhatni. — Ugy-e, szép dal? szólt az énekesnő és feltekintett szálas kísérő-jére; fején a szent-jános-bogarak már csak halvá-nyan pislogtak, de helyettük két bűbajos szem tün-dökölt a holdvilágban.

Osmin nem tudott ellentállni e szemeknek. Hir-telen megállott, neki támaszkodott egy vad körtefá-nak, mely ép az ösvény közepén állott.

— Raymonde kisasszony, kezdé (hangja ful-dokolt a felindulástól.) Nagyon szeretem önt! És bármit mondott is ez a bolondos pásztor, még is azt hiszem, hogy belőlem jó férj válnék... Mit szólna hozzá, ha Préfontainné asszonynak hívnák önt?

Raymonde hátralépett; ez a váratlan vallo-más nyilván megdöbbsentette; lesütötte szemeit és csak nagy lopva, aggódó tekintetet vetett a hosszú legény-re, ki most utját állja, és kinek arczára a hold épen erős világot vetett. Azután ajkaiba harapott és kö-rülnézett, nem szökhethnék-e el a sűrű kerítés mögé. De a sövény nagyon sűrű volt; Osmin pedig egész

széltében állotta el a gyalogutat... Felelnie kellett volna, de nem tudott szólani.

— Ön hallgat; hevenyészett megszólításom megijesztette... suttogá Osmin.

— Egy kissé csakugyan megijedtem, viszonzá Raymonde és tréfálni próbált... Ilyen kéréssel még nem tiszteltek meg; igazán zavarban vagyok.

— Roszul kezdtem... Előbb azt kellett volna mondanom, hogy az ön édes anyja tudja már kívánságomat, és hogy az ő beleegyezésével bátorodom önhöz e kérdést intézni.

Raymonde még mindig hallgatott.

— Beismerem, folytatá az ifju, hogy nagyon merészet gondoltam. Nem vagyok fényes parthie és tudom, hogy személyes előnyeimmel nincs mit dicsekednem.

Ez a szerény és becsületes vallomás megérdemelt volna legalább egy nyájas szót; Raymonde érezte ezt, de csak annyira tudta magát rávenni, hogy duzzogva félrehuzta száját, ami különben igen gyönyörűen illett neki. Azután csak állott és kezei közé csavargatta sálját.

— Ügyetlen és visszatetsző vagyok! sóhajtott fel Osmin szomorúan.

— Azt nem mondom! tört ki végül nagy nehezen a leány. De...de én még sohasem gondoltam a házasságra... Mindig azt hittem, hogy ráérek erre akkor is, ha majd idősebb leszek.

— Például ötven éves! kaczagott fel Osmin.

— No nem, hanem két-három év múlva, vagy tán előbb is. Hisz még csak tizennyolcz éves vagyok.

— Legyen nyugodt, suttogá Osmín busan, nem szegzem mellének a pisztolyt... Engedek időt. Csak azt mondja meg, tesz-e majd kísérletet hozzászokni azon gondolathoz, melyet most olyan furcsának talál hogy t. i. nőm legyen?

Raymonde ismét feltekintett. Osmín még mindig ott állott előbbi helyén; eltökélte, hogy meg nem mozdul, amíg kielégítő feleletet nem kap; felsóhajtott.

— És ha megteszem a kísérletet, kérdé hizelkedve, akkor enged-e gondolkozási időt?

— Megigérem.

— Hát ha legjobb akarattal megteszem e kísérletet és mégse szánuom rá magam? folytatá a nő kihívó mosolylyal.

Osmín lecsüggesztette fejét.

— Ugy-e, elbeszelné fünek-fának, hogy én milyen gonosz kaczer vagyok? kiáltott fel.

— Oh nem, viszonzá Osmín és felemelte fejét. Megátkoznám balsorsomat és félre állnék; de azért mégis szeretném és tisztelném.

Osmín szemei könybe lábadtak Raymonde meg volt hatva, türelmetlen is volt; czipője sarkával a földre toppantott. — Untatom önt, szóló Préfontaine keserves hangon; szeretné, ha már szabadulhatna tőlem.

— Nem... hanem már késő van és otthon aggodni fognak miattam.

— Bocsánat, hogy ilyen rossz választottam meg az időt. Hanem már nagyon nyomta szívemet e vallomás. Igazán, szinte megsoványodtam.

Raymonde mosolygott és hamis szemrehunyóritással nézett végig a szálas ficzkón, mintha ezt akarná mondani: — Bizony, nem látszik meg rajta.

— Nem mertem holnapig várni, folytatá emez; már ma este akartam tudni az ítéletet. És most még sem tudom. Sőt azt sem tudom, hogy szeret-e egy kissé, vagy gyűlöl-e?

— Dehogy gyűlölöm, viszonzá Raymonde kissé közönyös hangon. — Zavara fokozódott, mert Osmin egy lépést tett feléje és markos kezével megfogta a fiatal leány ujjait: — Mondjon igent vagy nemet!

Raymonde kétségbeesett tekintetet vetett jobbra, balra mikor az érzelgős fiu megfogta kezét. Nem tudta maga sem, hogy már most mitevő lesz, de fel volt ingerelve és kitörő indulatossággal mondá: No hát, igen, igen! — Osmin e szóra meghökkenve félrelépett, Raymondenak kis szabad útja nyílt a fa és a cserjék közt, felhasználta ezt; mint az angolna kisiklott a legény kezei közül, lefutott a lejtőn, hátra se nézett, míg csak a kis ajtó kilincsét el nem érte. De itt, mikor látta, hogy visszavonulása biztosítva van, megbánta kegyetlenségét. Mielőtt eltűnt, csengő szavával odakiáltott Osmin felé: Majd megpróbálom, holnap viszontlátom! És a kert-ajtó bezárult Osmin előtt.

IV.

Bölcs Salamon azt mondta, hogy jobb, ha az embert jó szívvvel főzelékkal kínálják meg, mint hogyha kedvetlen arczczal pecsenyét adnak eléje. De Osmin nem volt ezen a nézetten; Raymonde kitérő válaszát, bár rossz kedvvel és zavar hangján volt mondva, mégis jó ígéretnek vette. Számba vette Clo-tilde asszony és Tremblaie ur előleges beleegyezését, már is Raymonde jegyesének tekintette magát és buzgón udvarolt neki. Raymonde elfogadta az ügyetlen imádó bókjait, egyrészt, mert szülőinek kedvében akart járni, más részt meg, mert nem volt egyéb dolga. Ilyen félreeső vidéken az imádók épen nem teremnek minden bokorban; titkon Raymonde is örült, hogy van, a ki imádja; bár olyan férfiú imádta, a kit ő nem szeret. A tizenennyolcz éves leány beéri az-
 zal, hogy egyáltalán van viszonya, ha az imádó nem tetszik is neki; ámitjuk szívünket, mint a hogy üres fogainkkal is csamcsogunk, ha éhesek vagyunk. Raymondenak tetszett az az érzet, hogy őszintén imádottnak tudta magát. A szerelem, melyet iránta éreztek, durva lepelbe burkolózott, de utóvégre is szere-

tet volt és a leány gyönyörködött ez eddig nem látott, virág illatában. Osmin áradozó hódolatát leereszkedő arczczal fogadta, mint egy királynő, a ki tudja, hogy a hódolat megilleti őt. Pedig tudta, hogy Préfontaine ur minden mosolyt váltónak tekint, melyet lejáratkor fel fog mutatni. Csakhogy a kaczér leány épen olyan, mint az adós, azt hiszi, hogy a lejárát: sohanapján lesz. Hisz még van ideje, megigérték neki, hogy nem fogják sürgetni, az esküvő napja oly ködös távolban látszott, hogy mindennap szem elől veszttette.

Osmin meg úgy hitte, hogy ama boldog nap egy fehér mosolygó nőszobor, ott ama fasor végén, melyhez mindennap egy lépéssel közelebb jut.

Már intézkedéseket is tett ehhez képest; lamargellei kastélyába munkásokat hozatott, hogy az ódon épület vidorabb szint öltön és Raymonde megfelelő lakást találjon, ha rászánná magát, hogy hozzá költözködik.

Nem sokára készen leszünk, — mondá egy estve Tremblaie asszonynak, — mindent legszebb rendbe hozok, hanem előbb még egy elkerülhetlen for alitást kell végeznem, mely miatt pár hétre elutazom. Emlitettem kegyednek, hogy van egy öreg nagybátyám, Morvanban lakik, husz mértföldre ide; keresztfia és egyedüli örököse vagyok; de felesége ravasz parasztasszony, ki azelőtt gouvernante volt nála, szeretné az egész vagyont a maga kezébe kaparítani, ha én utját nem állanám. Min-

den esztendőben, mikor beáll a vadászati ivad, el szoktam látogatni hat hétre az öreghez. Szeszélyes ember; és ha házassági tervemet rögtön be nem jelenteném neki, képes volna arra is, hogy végrendeletében kijátsz. Meglátogatom; felhasználom az alkalmat arra is, hogy kikérjem beleegyezését. Mire visszatérek, azt hiszem, kitűzhetjük az esküvő napját.

Raymonde egész közönyösen hallgatta az elutazás hírét. Nem találta épen olyan elviselhetlen gondolatnak azt, hogy néhány héten át nem fog Osmin minduntalan körülette lebzselni.

Az utazást megelőző napon csak oly vidoran kalandozott az erdőben, mint máskor; hazajövet igen jókedvű volt, pompás étvágygyal reggelizett; hogy jobban élvezhesse a siestát, lement a kertbe és ott a függőágyra vetette magát, mely két hatalmas platánfa árnyában himbálózott. Gyönyörködött a szép kilátásban. Mintegy száz lépésnyi távolságban ezüst-fodros kis patak kigyózott végig a füzesen; odébb a falu házai fehérlettek; kéményeikből mind egy irányba hajtotta a szél a füst-fellegeket.

A házak küszöbein a kakasok kukorékoltak egymás felé; a szérükben a cséplők szabályosan váltakozva ütögették a kalászokat; tulnan a fennsikon, hol az erdő kezdődött, pacsirták zengtek a kunyhók tetején. A fiatal leány gyönyörködve nézte a dalos madarakat, amint egy szárnyasuhoztatással felszálltak a kék azurba szüntelen dalolva; fel beláthatlan magasságig, aztán hirtelen, függélyes vonalban lecsap-

tak; aztán mások szálltak fel és a kedves légi zene egy pillanatra sem némult el.

Félig behunyt szemekkel, el-el andalogva, édes kéjérzettel élvezé Raymonde a kimondhatlan gyönyört, mely bennünket elfog, valahányszor ránk jön a szendergés; a valóság tűnőfélben van és csak zenét hallunk, illatot éldelünk belőle. A pacsirták azt énekelték: — Osmin távozik. — A malom kereke azt kelepelte: — Holnap utazik — és a déli harangszó istenhozzádót zugott hozzá. Szemei lecsukódtak, a leány nem látott, nem hallott többé, elszenderült.

Azt álmodta, hogy egy hosszú fa-sorban van, bükk és hársfák közt; a fa-sor végén Osmin lovagolt, kesej lován; a ló és lovasa távolból csak egy pontnak látszottak; ő nem törődött velük; az utszélről gyüsüzvirágok nyujtották fel biboros kocsányaikat; bokrétába szedte a kínálkozó virágokat; a sűrüből ének-szó hangzott; férfias hang gyöngéd szerelmi dalt zengett és elbűvölte őt; a bűbájos hang emelkedett, erősödött és zöldebbnek látszék a pázsit, édesebbnek az illat. Egyszerre lódobogás hallatszott és Osmin kaczagása; az a kábitó hahota tulharsogta az ismeretlen dalnok szavát; a varázs eltűnt.

Arczára, nyakára rózsalevelek zápora hullott, a leány felébredt álmából; Osmin állott előtte és hangosan kaczagott. — Beh rossz tréfa! kiáltott fel szemeit dörzsölve, duzzogó arczczal, mint a gyermek, mikor édes álmából felébresztetik: — régóta van már itt?

— Már jó negyed órája, volt a felelet. •

— És nem szólt semmit? tört ki haraggal. — Észrevette, hogy a függőágy himbálása fellebbentette ruháját és látni engedé kékfehér csikos selyemharisnyáit; haragja fokozódott; kis lábait sebesen ruhája alá huzta: — Ez árulás, folytatá, nézni valakit, mikor alszik, az épen olyan, mintha az ember a kulcslyukon hallgatózik. Miért nem ébresztett fel rögtön?

— Azt ugyan meg nem tettem volna. Ön oly szépen szendergett és én boldog voltam, hogy kényem-kedvem szerint csodálhattam. Különben ugy tetszett nekem, mintha kedveset álmodnék.

— Oh nem, vágott közbe a leányka, önről álmodtam.

— Igazán! kiáltott fel Osmin, ki nagyon megörült e válasznak, és észre se vette annak bántó értelmét. Leült a függőágy mellett egy székre; feje még így is olyan magasan volt, mint Raymonde-é. — Langresből jövők — mondá — és nem tudtam elmenni a kapu mellett, hogy be ne tekintsek. Képzelve csak Raymonde kisasszony, holnap utazom... Milyen unalmas lesz majd ott lennem annál a mogorva keresztapámnál!

— Mondja csak, kérde Raymonde gunyosan, ő ajándékozta meg az Osmin névvel?

— Oh nem, felelé a kérdezett; ez a név már a harmadik keresztes hadjárat óta honosult meg családkunkban. Ős atyám, Huon de Prefontaine, egy Osman

nevü muzulman foglya volt, de bátorsága miatt belé szeretett a hitetlennek leánya. Ajánlatot is tett neki, hogy kiszabadítja, ha őt is magával viszi. De ős apám nem csak bátor, hanem istenfélő is volt és természetesen kereken megtagadta a leány kérelmét. Az apa, mikor ezt megtudta, annyira meg volt hatva, hogy ős apámat minden váltságdíj nélkül elbocsátotta, de azon kikötéssel, hogy Préfontaine báró és a család minden örököse legidősb fiát Osminnak fogja keresztelni.

— Így hát ön is, ha fia születik, Osminnak fogja keresztelni, szólt Raymonde csipősen. — Ne mondja már! No hiszen!...

Ez a boszus tiltakozás annyi kellemes feltevést engedett meg, hogy Préfontaine ur szájában összefutott a nyál; rögtön kész volt megtagadni a család tiszteletreméltó hagyományát.

— Annak fogják keresztelni, a minek ön akarja; felelé sugárzó arczczal, úgy kell a saracénnak!

Raymonde duzzogó arczczal megfordult; fehér arczát gyenge rózsapír futotta el. — Raymonde kissasszony, folytatá az óriás és vaskos kezét rátette a függőágy szélére, úgy, hogy az himbálózni kezdett, mint egy inga: — fog-e rám is gondolni mikor távol leszek?

Semmi felelet.

— Igérje meg legalább, hogy másra se fog gondolni!

A fiatal leány felemelte fejecskéjét és pajzán tekintetet vetett Osminra.

— Ki tudja, felelé, hátha kísérletet teszek megzavarni a csósznek, vagy az iskolamesternek szívét? Hiszen van módomban válogatni.

— Mindegy! Még se tudnék nyugton aludni. Ön oly igéző, én pedig oly visszataszító vagyok. Azután lássa... hebegé tovább és egy bársonyszekrénykét vett ki zsebéből... ha megkérném, hogy távollétem alatt viselje ezt a karpereczet, melyet Langres-ban az ön számára vettem...

Raymonde mohón feltekintett és kíváncsi tekintetet vetett a félig nyitott szekrényre; egy karperecz volt benne; a zománczos gyűrűzeten e szavak voltak bevésve, arany betűkkel, fekete alapon: »Gondolj reám.« Nehézkes, kétes izlésről tanuskodó ékszer volt.

— Hol szedte ezt? kérde Raymonde, halkan sugva.

— Ugy-e tetszik? kiáltott fel a derék Osmin; engedje meg, hogy magam fűzzem kezére és ígérje meg, hogy nem teszi le.

Raymonde oda nyújtotta karját; Osmin oda kapcsolta a karpereczet, azután lehajolt a fehér, gömbölyded kar felé és tiszteletteljes csókot lehelt rá. — Most már — sóhajta — nyugodtabban térjek vissza Lamargellebe. Kocsisom holnap elvisz Latreceybe, ott vasutra ülök. Kilencz órakor itt leszünk a »zöld ház« előtt. Nem kísérne el egy darabig.

Raymonde megigérte ezt és ő félig örvendve, félig buslakodva távozott.

Másnap, mikor a szerény jármű a viveyi-malom előtt elhaladt, Préfontaine a »zöld ház« hársfái közt egy amazonruhát látott lebegni, majd lódobogást hallott. Alig egy fél óra múlva Raymonde paripája már versenyt vágatott a kessejjel Aubérivé felé. A helységen áthaladva az Aube mentén huzódó országuton folytatták utjokat. — Itt az Aube erdős hegygerinczek közé szorul és a hegyvölgyes, kőszirtes vidéken sok merész kanyarodást kénytelen tenni. Az egyik kőszál alján, túl a mély mederbe szorult folyón, elhagyott vashámor meztelen falai merednek fel; a kőszál tetején pedig alacsony, mohos, ódon ház áll; oldalát egy kétemeletes, négyszögletű torony képezi. Mikor Raymonde és Osmine ideértek, meglátták, a leány bámulva nézett a rombadőlt hámorra és a tornyos épületre, melyek sivár kinézésükkel annyira kiríttak a mosolygó környékből. — Miféle épület ez? kérde Préfontainetól.

— Ah ez a Chanois, felelé a kérdezett; tulajdonosa igen eredeti ember, Noélnek hívják; úgy él ott, mint a bagoly a fa odujában.

— A fészek épen illik a madárhoz! szólt Raymonde lenézően. — Aztán tovább vágattak egész odáig, a hol a latrecey-i ut az Aube völgyébe torkol. A leány sebesen kezét szorított jegyesével s hazafelé vágatott; de mikor a Chanois elé ért, megállott és megnézte a hajlékot, mely az imént annyira meglepte. Ekkor egy fakószőrű kutya lerohant a házikó

előtt elhuzodó kertecskébe és dühös csaholással üd-
vözlé a fiatal leányt.

— Nos, »Csavargó«! mi bajod? mordult egy hang
a házikó belsejéből. Nem tudod már befogni a szádat?

Noel ur volt; zöldes felöltőt viselt, mikor a ter-
rassera kijött. A mint az országutra tekintett és
meglátta a lovaglő hölgyet, elmorogta magát: —
Ejh! ejh! hát ráismertél? te!... Asszony bosszantása
tovább fáj, mint a túske és csalán szurása. No de
takarodj be! Majd ugatsz!... a mi elmúlt, vissza
nem jön, ne is gondoljunk rá tovább.

»Csavargó«-nak szőre még mindig fel volt bor-
zongatva; még egyet odaugatott az országutra, az-
tán morogva, gazdája után ment a földszinti szobába,
mely tanulószobának és konyhának szolgált.

Ez a terem, egy könyvtárrá átalakított rejtek,
és a toronyban berendezett hálószoba képezték a
Chanois lakható részét; az épület többi része telje-
sen át volt engedve az egerek és patkányoknak. A
kis ablakok egészen el vannak rakva könyvekkel és
csak kevés világot engednek jutni a házba, úgy, hogy
a döcögős pallót, a korommal telt kéményt, a nagy
mosóteknőt és a hosszú faszekrénybe illesztett órát
alig látjuk meg. A füstös gerendákról hagymafüzé-
rek, kukoriczafejek és hosszú paszulysorok lógnak
le. A félig nyitott ajtón behatolt egy vékony napsu-
gár, és a szoba félhomályán át kis fénygarmadát ve-
tett az asztalra, melynél Noel ur épen babot tisztó-
gatott. A jó öregnek nincs inasa. Maga főzött, maga

vetette meg ágyát; nem engedte meg, hogy asszony lépjen szobájába. — Ezek az asszonyok (szokta haragosan mondani) egyebet se hoznak a házhoz, mint balhákat, meg balga gondolatokat. — Egy öreg szomszéd asszony volt az egyedüli, ki minden héten egyszer eljött az öreghez és a teknőre letett egy hétre való kenyeret és eleséget. A többi Noel ur gondja volt; most is épen ebédet főz. A fazékban már forrt és sustorgott a víz; egy szelidített holló mulatságos buzgalommal röpködött a tüzhely körül és vigyázott, hogy a lé ki ne fusson.

Ezzel a hollóval sok baja volt »Csavargó«-nak. A két állat »fegyveres béké«-ben élt egymással, eltűrték egymást, de minduntalan machiavellicus ármányokat szőttek egymás ellen. A holló most épen egy darab száraz kenyérre kandikál, melyet Noel ur elejtett; alattomban oda bujt a gazda mellé és csőrével már is kéjelegve ütögette a kenyeret, mikor egyszerre a kutya, mely eddig úgy tett, mintha aludnék, odaugrott, kikapta a kenyeret a holló csőréből és haragosan rá-rámordult a kétségbeesetten védekező madárra.

— Nem takarodol, veszekedő, irigy fajzatja, rivallt rájuk Noel ur. Te is csak olyan kutya vagy, mint a többi. Gonosz csontotok telítve van mind a hét főbenjáró bűnnel. Hiszen ki nem állhatod a száraz kenyeret, hozzá se fogsz nyulni, mégis elkapkodod, csakhogy másnak kárt és bosszúságot okozhass; gonosz állat!

Noel ur e feddő szónoklat után elvette a kutyától a kenyeret és odavitte a hollónak, mely a mosóteknő tetején keresett menedéket. E pillanatban kitárult az ajtó; a verőfényes küszöbön egy izmos alak, Verdier főerdész jelent meg. Az öreg erdész arcza sugárzott, mintha a tündöklő napfény mezt borított volna rá.

— Jó napot, Noel ur, levelet kaptunk — és diadalmi jelként fennen hordozá a levelet. — Pompás hírek, hazajön az Antal!

A jó öreg is felkiáltott örömében: — Ritka madár ma napság a jó hír, különösen nekem, mondá érzékenyen... De ez a hír felvidít... Végre hát viszontlátjuk, még pedig mint felnőtt legényt, mint kész embert! Tudja-e, hogy már hét éve nem láttam?

— Az ám, hét éve. Nagy sor ez, mikor az embernek csak egy gyermeke van. Otthon is nagyban epekedtünk utána; mikor elmondtam a dolgot az öregemnek, ez majd elájult... Tegnap este óta olyan, mint a kotlós, mely elveszti pipiskéit. Minduntalan jár-ke, pinczéből pallásra, pallásról pinczébe; a házban mindent felforgat, hogy fiát illendően fogadhassa.

— De a levél! a levelet mutassa már no! vágott közbe Noel, lássuk, hogy tud a mi tudósunk írni.

— Itt van ni! felelé Verdier, aztán szemüvegét feltette sovány orrára és olvasni kezdett: »Kedves atyám, végre valahára van három hónap szabad időm; ezt egészen önnek szentelem. Legfelebb egy hét mulva otthon vagyok. Milyen ünnep lesz az, ha

majd kedvemre össze-vissza csókolhatom, viszontlátom házikónkat, az erdőket, melyeket oly régen kell már nélkülöznöm. Mihelyt csak eszembe jut ez az utazás, tánczolni kezdek a szobában akár egy gyermek. Meg kell tapogatnom a szakállamat, hogy eszembe jusson, hogy már tán komoly legény is volnék. Hét éve, hogy nem láttam, nem élveztem erdők levegőjét, nehéz ám ezt így megállani. De még se sajnálom, hogy megtettem, mert így legalább ember lett belőlem, kis örömet szerezhettek önnek, és mindazoknak, a kik annyit fáradoztak érettem. Mikor azt mondom, hogy: maguk — hát akkor beleértem kedves tanáromat, Noel urat is. Hisz ő is a családhoz tartozik. Mondja meg neki, hogy haza jövök, aztán ügyes módjával tudja ki tőle, meg anyámtól is, hogy mi jót hozhatnék neki Párisból... « Oh én ostoba, dörmögé Verdier és félbeszakította magát, hisz ezt a sort nem kellett volna elolvasnom. Most már oda a meglepetés!

— Jól van! írja meg neki, hogy nincs szükségem semmire, rebegé Noel ur. Tenyerével a szeméhez kapott és dühösnek látszott, amiért szempilláit nedveseknek találta. — Ez az átkozott kémény nem huz és a füst majd kieszi a szememet; nem érzi Verdier?

Mikor megfordult, észrevette, hogy a kutya már megint ellopta a holló kenyerét: — Ejnye te gonosz állat, hát csakugyan nem nyughattál, a mig célodat el nem érted. Mind egyforma az, kedves Verdier uram, mind egy kutya. . . .

V.

— Jó napot, Bernát bácsi, mikor indulunk?

— Ejnye, de fris az ifiur, olyan mint a zöld gyík, felelé a megszólított, ki Langre és Auberive közt kocsiskodott; hisz csak az imént ütötte el a toronyóra az ötöt, én pedig hat órának előtte nem mozdulok. . . De nini — folytatá és fölemelte álmos arczát . . . hát maga az Antal ur? Lám, megmondtam, hogy a mint hazavetődik, olyan szakálla lesz, hogy no; eleinte rá se ismertem, hogy megizmosodott, hogy megszépült!

Verdier Antal csakugyan szép fiatal ember lett; most épen harmincz éves; magasra termett alak, széles vállak, napbarnította arcz, fekete szakálla jól van ápolva, vonásai nyíltak, komolyak. Kifejezéstarta arczán különösen kettő tünt fel: nagy szemei, melyek hosszú pillái alól behizelkedő éles pillantásokat lövellt, és a magas, széles, értelmes homlok, melyen három kis redő a szemek felett gondolkodó, szemlélődő észt árultak el. A szót határozottan, és mégis szelíden ejti, kézmozdulatai erélyesek, de nyugodtak; minden arra mutat, hogy öntudatos férfiúval van dolgunk.

Egy perczig fel- s alá járkált a fogadó előtt, hol a kocsi állomásozott. A néptelen utczákat szép augusztusi reggel verőfénye kezdte ellepni, a fellegvár laktanyáiban virradót doboltak. Majd én kicsit előre megyek, mondá egyszerre Antal a kocsisnak — vigyázzon málhámra. A pierre-fontainei dombnál találkozunk.

Végig ment a csöndes utczákon ; a hegyről egy kis gyalogutra tért és fürgé léptekkel haladt tova a füves, virágillatos ösvényen. Meglátszott rajta, hogy boldog ; oly vigan ballagott és oly kéjelegve suhogtatta pálczáját. Mosolygó arczczal nézte a rózsaszínű égboltozatot, melyen a nap még nem süttött ki és csak a hold mutatta halványodó képét ; figyelt a pacsirták reggeli imájára. Eszébe jutott, hogy langresi diák korában szombat esténként hányszor ballagott ezen az uton családja körébe. Régi jóakaró barátokként tüntek fel előtte a kalászosmezők közé elszórt majorok, a csőszök kunyhói, a lapos tetejű házikók a falvakban. A gyönyörű reggel, a hazatérés képe repeső örömmel tölték el. Mikor már Perrogneyn is tul volt és a kelő nap sugárinál meglátta az erdők rengő zöldjét, szive hangosan dobogni kezdett, szava elakadt, szeméből könyecsepp hullott.

— Vigye a manó azt a Bernát bácsit, hisz nem vagyok bolond, hogy várjak rá és bezárassam magam a batárba, mikor az erdön át gyalog mehetek Auberivebe. . . .

Nem ment Pierrefontaine felé, hanem mellék-

utat választott, és csakhamar az erdő széléhez ért. Itt egy őskori celta-domb áll; ezen megpihent, mielőtt utját folytatta volna. Alant, egy hegyzugban, az Aujon forrása hallatá első csergedezését, a távolban a crillei kakasok szóltak. Diák korában Antal gyakran telepedett le a domb magas fűvébe és elmélyedt valami régi könyvbe, mely tele volt híres emberekről szóló történetekkel.

Mikor egy-egy lapot elolvasott és az elolvasott kalandoktól már a feje is zsibongott, szédült figyelni kezdett, és akkor úgy tetszett neki, mintha az erdő tündérei felébrednének az ősi domb körül, és megjósolnák neki, hogy mily dicsőség várakozik reá. Fürteivel a bükkök lecsüngő galylyai játszottak, mintha azt sugták volna neki: »Te is híres ember lélsz!» A dicsőséget nem vívta még ki, de hisz oly pályát választott, melyen csak nehezen vergődik az ember hírnévre; de az ut meg van már egyengetve, tüskék, bokrok félrehárítvák; első felfedezéseit elismeréssel idézgették; dicsérték, hogy élettani észleletei mily biztosak, de kiváltképen azt, hogy meg volt benne az az ihlet, mely a tudóst feltalálóvá teszi, sőt, hogy úgy mondjam költővé. Még fiatal ember; termékeny évek hosszú sora áll még előtte. Mély hálaérzet fogta el. Majd hogy le nem borult az anyaföldre és meg nem csókolta a talajt, mely évszázadokon át táplálta a homályos pórnemzedékeket, melyeknek ő ivadéka volt.

A perrogneyi toronyóra kilenczet ütött. — Beh önző vagy — gondolá magában — te itt édesen

elmerengesz, amig jó édes anyád számlálja a percze-
ket. Bernát majd te nélkülöd jön haza és az egész
család a legnagyobb nyugtalanságban fog élni. Men-
jünk. Talpra!

Felvette botját, lement a dombról és sebes lép-
tekkel haladt tova a fák alatt. Már jó darabig bal-
lagott, mikor egy keresztut szélén sűrű füstfelleget
vett észre. Sőt ugy látszott neki, mintha egy emberi
alak integetne feléje.

— Ejnye! mi éghet amott? gondolá magában
és a kis erdei utra tért; egyszerre egy erőteljes hang,
nyilván neki szólván, rákiáltott. Az ifju sebesebben
ment.

Minél tovább ért, annál tisztábban látta a
helyzetet. Az utközben egy szekér állott mozdulat-
lanul; egy tizenöt éves fiu a szekérről az árok felé
felé futott, kalapjával vizet meritett belőle, felmászott
az egyik kerékre és a rögtönzött veder tartalmát
kiöntötte az égő anyagra; azután előlről kezdte; az
utszálen egy felkantározott ló a bükkfák rügyeit tép-
deste. Az ut közepén egy lángoló, szőkehaju leány
egyre integetett Antalnak, hogy siessen.

— Jöjjön gyorsan uram, kiáltott az ifju felé,
mikor az már közel volt; ez a fiu elvesziti az eszét,
szene mind elég a kocsiról, ha nem segitenek rajta.

A szinig megtöltött szekér alsó részeiből
csakugyan gyanus sustorgás hallatszott. Nyil-
ván vigyázatlanul rakták fel a szenet, akkor,
mikor még nem volt teljesen eloltva; most

a jó léghuzam mindjárt felgyújtotta. A fiatal leány úgy került oda, hogy meglátta a füstöt; a kocsis meg tépte a haját, és nem tudta, hogy melyik szentet szidja össze. — Én mondtam neki, hogy álljon meg a forrás mellett és a kalapjával merítsen vizet.

— Csakhogy ez a pár csepp viz inkább éleszti a tüzet, felelé Antal és meglepetve nézett a csinos hölgyre, ki nem volt más, mint Tremblaie kisasszony; a szén egy részét le kellene hányni, a többire meg nedves földet szórni... Messze vannak ide a szén-égetők? szólt azután a fiuhoz fordulva. — Körülbelül egy óra járásra uram.

— Szaladj hozzájuk és mond meg nekik, hogy hozzanak vedret, ásót, kapát. Azalatt én majd folyvást vizet öntök a szénre.

— Ül fel a lovamra, mondá Raymonde, így majd gyorsabban érsz oda.

A fiúnak kétszer se kellett ezt mondani, odaadta kalapját Antalnak, felkapott a lóra és elvágatott.

— Segithetnék tán valamiben? folytatá Raymonde, mikor egyedül volt Antallal.

— Ha nem restelli ruháját beszennyezni, volt a válasz, hát a forrásból merithetne vizet a kalapba és odanyujthatná nekem, én meg a kocsikerékre állnék. Hanem unalmas, fárasztó munka lesz az, kisasszony.

— Nem vagyok én olyan dáma! felelt Ray-

monde nevetve, azután felgyürte kissé a szoknyáját, csukókáját egy bokorra vetette és kezdett vizet meríteni. Valahányszor a kalap megtelt, felegyenesedett és odanyújtotta Antalnak, ki a tartalmát a füstölő szénre öntötte. De a munka nem vette őket annyira igénybe, hogy hébe-korba egymásra ne tekintettek volna. Raymonde oda-oda pislogatott a nemes magatartásu, eleven arczu fiatal utasra, amint az a kerék küllőin állott és fejét a füstfellegek vették körül. Antal is csodálattal nézte a fiatal leányt, valahányszor az felegyenesedett és odanyújtotta neki a csurgó kalapot. Felső testét hátra vetette és így még jobban vették ki magukat melle harmonicus, hajlékony körvonalai, vakító fehér hatytyunyaka, és az izgatottságtól kipirult arcz. A nap-sugarak, amint a lombokon átszivárogtak, cseppenkint vetették arczára és hajára az árnyat és fényt, melyek váltakozó játéka még igézőbbekké tette a szép szemeket. Nem szokta meg ezt a munkát és azért csakhamar pihegni kezdett.

— Pihenjen meg kisasszony, most majd magam meritek vizet, szólt végül Antal, kit meghatott ez a jóakarát és aki úgy találta, hogy égbekiáltó bűn ily kedves nőt, ilyen munkára kárhoztatni.

— Nem én, volt a válasz, mondhatom, hogy jól megy.

— De kérem, pihenjen meg, ismétlé az ifju; leugrott a kerékről és kivette a kalapot a leány kezéből. — A fiatal ember arcza erélyt mutatott; Ray-

monde meg volt lepve, ajkaiba harapott. — Tán azt találja, hogy ügyetlen vagyok? mondá csipősen.

Antal megbánta, hogy oly heveskedő volt. Komoly tekintete behizelgő lett. — Sőt ellenkezőleg, mondá mosolyogva; csodálom önt. De ön eleget dolgozott. Különben a szenesek nemsokára itt lesznek.

Pár percz múlva a szomszéd ösvényről már hallani lehetett a kis breton ló dobogását, csakhamar jöttek lihegve a szenesek is. Hoztak magukkal szerszámot és rögtön hozzáfogtak a munkához. Antal már szeretne volna utját folytatni; a mint látta, hogy segítségére nincs szükség, bucsut vett a szenesektől. Raymonde oda sietett lovához és megigazitotta rajta a nyeret.

— Ejnye de izzadsz, szegény Jannic, szólt a lónak és simogatta; no majd pihenj egy kissé, egy darabig majd gyalog megyek tovább. — Azután rendbeszedte szétbomlott fürteit és Antal után ment, a kis paripa hü eb gyanánt követte őket. Gyorsan mentek egész a kereszt-utig, a hol négy ut szelte egymást. Raymonde habozva tekintgetett jobbra, balra: — Nem ismerem ki magamat, mondá — hol vagyunk?

— A tillayi keresztuton, felelé Antal, és ez a fa-sor . . . Kegyed visszamegy Auberiveba, kis-asszony?

— Nem. Viveybe megyek; a »zöld ház«-ban lakom.

— Ugy hát, legyen szives és kövessen; majd

meglátja a Viveybe vezető utat. — Hát lakik most valaki a »zöld ház«-ban ? . . . Ugy-e vad tájék ez ?

— Szeretem a vadságot . . Jól esik az embernek künn a szabadban élnie, mikor hat éven át unalmas növeldekben kinlódott. De itt szabadon hagynak és láthatja, hogy használok is a szabadságot. Végtelen szeretem az erdőt.

— Gyönyörű is az! szólt Antal hévvel; erdőinkben van akárhány hely, a mely beillik valóságos kertnek, például ez a hely itt.

Épen egy árnyas fasorba értek; oldalvást zöldelő gátereszek huzódtak, beültetve hársfákkal; az utszéli árok sűrű füve alatt tiszta forrásvíz csörgedezett. Az árnyék és a vízbőség buja termésnek adtak életet; a barázdákat a legszebb réti virágok lepték el; gyüszüvirágok sudar szárai itt-ott bibor szint vegyítettek a szürkés ernyők, halvány sóskák közé, melyek mellett fakószínű pillangók játszottak a verőfényben.

Raymonde figyelmesen nézte e részleteket; nagy, nyílt szemei örömet, meglepetést mutattak. Soha sem járt még az erdő e részében és mégis ime mily otthonosnak érzi magát. Ugy tetszett neki, mintha valahol már látta volna e sudár hársfákat, ez árnyas erdőutat, e piros virágokat. Csodálkozva megállott. Antal azonban minél közelebb ért szülőházához, annál türelmetlenebb lett; egyszerre megfordult és azt látta, hogy kísérőnője nem mozdul, ott áll az utfélen.

— Nemde, igen sebesen megyek kisasszony?

mondá — bocsásson meg ... Auberive az én szülőföldem; ott van családom; hét év óta ma először jövök haza.

— Hogyan! kiáltott fel Raymonde és utána sietett. — Én meg visszatartom. Hát várakoznak önre?

— Várnak, de nem várakoznak. Megírtam, hogy hazajövök, de nem írtam, hogy melyik napon; meglepem őket; de tudom istenem, hogy felforgatták a házat és hogy apám, anyám mindennap azzal kelnek: No, máma megjön! De ha a batár elébb ér oda mint én, akkor vége a meglepetésnek.

Antal szemei csillogtak a türelmetlenségtől. Raymonde egyre növekedő érdekekkel szemlélte utitársát és némi mélabus érzettel gondolt rá, hogy mily fogadtatás várja e hön várt fiut, őt meg mily hidegen fogadta édesanyja, mikor a növeldéből hazajött. Irigységgel gondolt e boldog családra, melyben szülők és gyermek oly bensőséggel szeretik egymást. A pár szó, mit a fiatal ember ejtett, eléggé sejteté e családikör nyugalmas, patriarchalis boldogságát. Már most zavarban vagyok — szólalt meg — amiért egy jó órától fosztottam meg

Feltekintett; Antal kíváncsisággal szegezte reá szemét; a leány összerezsent. A fiatal ember fürkésző szeme mintha szíve mélyébe akarna hatolni. Raymonde szempillái lecsukódtak, mint mikor a pille leereszti piczi szárnyait; zavarba jött. Soha emberi szem anyyira nem hozta zavarba; pedig e nézésben nem volt

semmi sértő; e szem inkább figyelmesen, szeretettel nézett reá, mégis szinte diadalmasan hatott be szívébe! Életében most érezte először, hogy jellemmel, akarattal áll szemben.

— Nem sajnálom ezen órát, felelé Antal udvariasan, komoly és igen szelid hangon.

Nem mondhatnók, hogy Raymonde elégedetlen volt e felelettel, mégis elhallgatott, kettőzött léptekkel haladt előre. Közbe-közbe egy-egy csomó füvet tépett, szórakozott kézmozdulattal, és odaadta Jannicnak, mely mohón megrágta. Egyszerre karjára vette tekintetét, megállott, álmélkodva: — Nézze csak! — kiáltá fel... elvesztettem karpereczemet.

A fiatal ember ránczba szedte homlokát, hogy ismét fel lesz tartóztatva; Raymonde megsejtette ezt, bár nem vette észre; azután gondatlanul, ingerülten fejét csóválta, mintha eddig restelt volna valamit: — Ejh! annál rosszabb! suttogá magában. — Különben (folytatá és ismét Antal mellett ballagott) nem nagy kár érte, csunya portéka volt.

Antal se sokat firtatta a dolgot, mikor látta, hogy a leány oly könnyen vigasztalódik; tovább ballagtak. Pár percz múlva feltárult előttük az auberivei völgy, erdős halmaival, az Aube ezüst szalagjával és az oldalvást kigyózó fehérítő uttal.

— Ez szülőföldem, szólta Antal meghatva.

— Itt várják alkalmasint barátai is, jegyzé meg Raymonde és két férfiura mutatott, kik az Aubehidon állottak. Ők is észrevették a fiatal em-

bert; örvendve lobogtatták sipkáikat, egy kutya meg nagyokat csaholt körülöttük. — Szent isten, hisz ezek az én erdészeim, kiket az erdőzugból ismerek! folytatá a fiatal leány.

— Ez az én atyám és öreg tanítóm, felelé Antal repeső szívvél.

— Ugy hát elhagyom önt, mert nem vagyok velük ismerős. — Azután nyájasan kezét nyújtott a fiatal embernek, ki bámulva nézett reá: — Isten önnel, ne várakoztatassa őket... Boldog szüneteket kívánok és köszönöm szivességét.

E szavaknál felkapott a lóra és gyorsan elvágatott Vivey felé.

VI.

— Jaj fiacskám, csakhogy megjöttél már, isten hozott édes fiam!

Verdier anyó volt, ki e szavakkal rontott az udvarra Antal elé; aztán össze-visszacsókolta, mit a fiu ép oly szeretettel viszonzott. Az öröm ez első kitörése után az anya hátralépett, hogy jobban végignézhesse egyetlen fiát, kit ime hét éve nem látott.

— No, hál'isten, mégse tudtak a városban elveszteni, sőt meg is nőttél, meg is erősödöttél. Lám, hogy megpelyhedzett a lelkem, hogy megemberesedett! — Jaj szegény fiam, tudnád csak, milyen nehéz szívvvel gondoltam rád, a mig Párisban voltál! — És a szerető anyja ismét keblére ölelte fiát és sirva fakadt.

— De anyjuk, legyen hát eszed, szólt Verdier ur mély hangon, most nem érünk rá kiabálni. — De őt is elfogta a megindulás, melyért az asszonyt megfeddette, bajszába harapott, lehunyta szemét és elfordult Noel felé, ki zsémbes arczczal nézte a családi jelenetet. — Ilyenek az asszonyok! mondá az öreg tudós, és tenyerével elfedte nedves szempiláit . . . mindjárt elkezdenek könyezni. . .

Verdier anyó kis, takaros, megnyerő alak; fűgén járt, mint az egérke, éneklő hangon beszélt, fején paraszt fejkötőt viselt, jámbor arczán szelid, szürke szempár fénylett. Ambár férje — mint a falubeliek mondák — a kormányhoz tartozott, ő mégis egyszerű, falusi asszony maradt, úgy viselkedett, úgy beszélt. Keskeny homloka nem mutatott valami nagy értelmességre, de nedves szemei, vastag ajkai gyengéd, szerető szívre mutattak. Az anyai szeretet töltötte be agyveleje minden sejtjét.

Fogadni mernék, hogy Langresban nem ettél semmit — kiáltott fel egyszerre és karonfogta fiát. Szegényke, bizonyosan éhes vagy! Várj csak egy perczig; amig átöltözől, majd főzök valamit, amit mindig szeretnél, kis jó levest, meg egy birkacombot.

Aztán bevezette a szobába, hol a málha már le volt rakva.

Egy óra mulva már ott ültek mind az asztal körül; a hófehér teritőn már gőzölgött a tál, jó sódaros káposztalevessel. Noel is, tanítványa kedvéért, megtagadta régi szokását, elfogadta a meghívást, ott maradt ebédre. Öröm volt ránézni a családra, a kis, szürkére festett szobában, melynek ablakai a kertbe nyíltak. Antal a reggeli sétától jó étvágyat kapott, örült, hogy valahára megint itthon van, jó kedvvel felelgetett a kérdésekre, de eközben egy perczre se hagyta abban a falatozást; Soeurette anyó minduntalan ott sürgölődött körülötte, egy perczre se vette le róla szemét. Verdier és Noel se fogytak ki a kér-

désekből; az eb is résztvett a nagy örömben, hol az egyikhez, hol a másikhoz futott, örvendő csaholást hallatott, és fel kapott egy-egy husdarabot, amit odavetettek neki.

— Hogyan! kiáltott fel egyszerre Noel ur, folytatva a kérdezést . . . hát P . . . akadémiai tag lett? . . . Együtt tettük le a tudori vizsgát, tevő hozzá búsan felsóhajtva . . . nem ismered.

— De igen, felelé Antal, találkoztam vele a télen a közoktatási miniszternél.

— A miniszternél! kiáltott fel Verdier, büszkén sugárzó arczczal; hát bejáratos vagy a minisztereknél?

— Nos igen, kedves atyám, felelé Antal mosolyogva; olykor ott is ebédelek . . . De ott nem ebédeltem ám olyan jól, mint itthon.

Látod! szólt a főerdész és feleségére tekintett; a minisztereknél ebédel. Ez aztán a legény. — A jó öreg szerette volna, hogy most az egész mezőváros ott lett volna az ablak alatt, hogy kikürtölhesse a nagyszerű ujságot.

— Nos, azután? vágott közbe Noel ur lenézően . . . nagy dolog is az. Én is ebédeltem minisztereknél, akkoriban Villemain volt a miniszter . . mégis elrontottam a jövőmet. Szeretem hinni, hogy Antal nem fog mindig salonokba járni, nem feledí el, hogy voltaképp a tudománynak szentelte magát. A salonok és az asszonyok szokták a tudós embert megrontani . . .

— Legyen nyugodt, kedves tanítóm, viszonzá Antal; engem vad embernek mond mindenki.

— De azért ma reggel mégis udvarolgattál egy kisasszonynak! dörmögé Noel.

— Micsoda kisasszonynak? kérdé Verdier asszony ijedezve.

Antal elbeszélte, hogy a tillayi keresztuton mikép találkozott a fiatal amazonnal; elbeszélését azon végezte, hogy az amazonnak nevét sem tudja.

— Tremblaie kisasszony volt, a »zöld ház«-ból; kiáltott fel Verdier; egy szeleburdi, ki nem fél se isten, se ördögtől.

— Egy szemtelen pintyőke! káromkodék Noel ur, ki még most se felejtette el azt a bizonyos korbácsütést.

— Ugy látom, hogy önök igen szigoruak! vélekedék Antal; én úgy találtam, hogy igen jó szívű leány...

— Ugyan beszéljünk okosabb dolgokról, vágott közbe Noel ur duzzogó hangon.

Még soká ültek együtt az asztalnál, azután Soeurette elvezette Antalt azon ürügy alatt, hogy megmutatja neki a kertet. Pedig voltakép azt akarta, hogy már most csak is ő foglalkozzék a kedves vendéggel; bemutatta neki szerény birodalma meg annyi kincseit: a baromfiudvart, a petytyes galambokat, a bóbitás jérczéket, a tarka pulykákat, a szátorják és démutkák-tól körülvelt hat méhkosarat, a lugast, melyben a

bogyók már érni kezdtek, meg a violaszin szilvák terhe alatt nyögő szilvást.

Antal gyönyörködve nézte a kertet, mely most is épen olyan, mint volt hét évvel ezelőtt; ugyanazon naszpolyafák mártották ágaikat az Aube vizébe. A sudar rózsafácskák szokott helyükön pompáztak, és a fiatal ember meghatottan elmerengett, mikor egy virágágyban ott látta a két csillát, melyeket tizenöt évvel ezelőtt épen ő hozott az erdőből s melyek azóta évről-évre kikeltek. E föld ime mily kegyelettel őrizte meg a reá bízott adományt. Tivenöt évig! Antal azóta megjárta a párisi tömkeleget, lelke uj meg uj ismeretekkel telt meg, ezer váltakozó látvány hagyott rajta nyomokat, de a kis csilla nem változott, most is hiven kél ki a kert e zugában. — Valamint a tölgyet a gyökszálak sűrű hálója lánczolja az anyaföldhöz, ugy füzi sziveinket az atyai házhoz sok ezer kapocs, melyek egyenkint oly kisszerűeknek, jelentékteleneknek látszanak, de számuk kifogyhatlan voltánál fogva oly ellenállhatlan vonzerőt fejtenek ki.

Antal e napot arra szentelte, hogy elzarándokolt minden helyre, melyhez egy-egy gyermekkori emléke fűződött. Estére Soeurette felvezette a kis padlásszobába; és ismét ott ült a szeretett gyermek ágya mellett, hogy édesanyai szóval álombaringassa. Antal már elalvó félben volt, mikor a jó anya még mindig ott csoszogott a szobában; épen ki akart menni, de akkor megfordult és habozó léptekkel jött az ágyhoz: — Antal, sugá neki és odahajolt hozzá, tudom, hogy nem szok-

tál már imádkozni... Antal nevetett, nem felelt, hanem megcsókolta anyját. — Mondj egy kis imát fiacskám, nagyon örülnék neki... folytatá ez és lábujjhegyen kiment.

Az ajtó bezárult és a fiatal ember sok tudománya mellett is mélyen meg volt hatva e naiv anyai intéstől.

Másnap reggel a falusi élet ezernyi zshivaja ébresztette fel álmaiból; kéjelegve figyelt e neszekre; azután bejött az anyja, egy csésze frissen fejt tejet meg egy rózsacsokrot hozott. Régi szokása szerint az ágyhoz vitte neki az első reggelit és a kert első virágait. Odaült ágya mellé és csevegni kezdett vele: — Ma reggel átnéztem a fehérenmüdet, bizony szegényes állapotban van. Azok a párisi mosónők nem tudom miféle mesterséges szerekkel mosták! azután milyen rendetlenségben van; mind el van rongyolva. Tudom, azt fogod mondani, hogy nincs asszony, a ki rád ügyeljen!... Tudod Antal, most már végeztél; meg kellene házasodnod.

A fiatal ember mosolygott. Eddig még nem igen furta lelkét ez a gondolat. Nem volt ugyan se puritán, se anachoreta, de a nők mégis igen alárendelt szerepet játszottak életében; a párisi mulatságok zaja csak kíváncsiságát elégítette ki, de szívét nem gyönyörködtette. Az erdő gyermeke volt, a nagyvárosi élet csábjait nagyon raffinirtaknak, nagyon mesterkélteknek találta.

— Az ám, folytatá Soeurette, keress magad-

nak jó asszonyt, aki jó elveket tanult el szüleitől. Hát azon társaságokban, ahová eljárni szoktál, nincsenek kisasszonyok?

— Tudod édes anyám, felelé Antal, én sokkal vadabb vagyok, semhogy azok a kisasszonyok nekem megtetszhetnének, vagy én megtetszhetném nekik... Tizenennyolcz éves korukban már mindent tudnak, a mit nem kellene tudniok; korán ért, beteges üvegházi növények, nekem olyan egyszerű, nyílt lelkű, természetes asszony kell; egy szív, mely olyan még, mint az elzárt bimbó, mely csak nekem nyílik, és mely annyit tud meg a szerelemről, a mennyire én tanítom... Ezért alkalmasint nem is fogok egyhamar megnősülni.

— Meghiszem azt, vélekedék Verdier asszony; mert azoknál a párisi uri leányoknál nem is találod meg a mit kívánsz... De hiszen Páris még nem a világ; itt is akad elég jól nevelt, okos leány...

A régi bölcseknek igazuk volt abban, hogy bizonyos szavaknak bűvös erejük van; csak ki kell ejteni, hogy varázserőt gyakoroljanak reánk. Mikor elhangzottak is, módosítják eszmevilágunkat, megváltoztatják ennek irányát. Antal e társalgás következtében visszagondolt a fiatal leányra, kivel a tillayi keresztuton találkozott. Felöltözködött; kiment a szabadba; valami titkos, delejes erő elvonzotta amaz erdőzug felé, hol Tremblaie kisasszonynyal járt. Mikor az erdőbe ért, a leány képe növekvő varázsszal tünt fel lelke előtt. Ki

volt e fiatal leány, kinek fesztelen magaviselete oly nagy ellentétben volt a vidéki nők szokott tartózkodásával? Eszébe jutott, hogy e nő arczán mily szemérmes és mégis büszke lélek sugárzott, nagy szemei mily tiszták, mélyek, szava mily nyílt, szivélyes volt. Kalandornőben nincs ennyi természetesség, ennyi báj. Visszagondolt minden szóra, a mit egymással beszéltek, gondosan meghányta, vetette; de nem fedezett fel abban egy szemernyi negélyt vagy szemérmetlenséget.

Elmélkedései közben elért odáig, a hol Raymonde-al találkozott. A helyet könnyű volt felismernie, fekete széndarabok még most is jelezték a helyet, a hol a szekér megállott, a fű a forrás körül most is le volt taposva. Antal leguggolt és kezeit a vízbe mártá; egyszerre csillogni látott valamit a víz fenekén. Mélyebbre nyult és ráakadt Raymonde karpereczére. Kíváncsian nézegette az ékszer, melynek kapcsa a vízmerítgetés közben oldódhatott fel. A zománczra e szavak voltak vésve: »Gondolj reám.« — E szavak, és a jelképes virág, mely övezte, világosan jelezték az adományozó szándékát. — Ki adhatta neki ez ajándékot? töprenkedék Antal, kissé kiábrándultan... Egyébiránt mi gondom erre... folytatá, megrestelve nevetséges gondolatát; az bizonyos, hogy az ékszer vissza kell küldenem Tremblaie kisasszonynak... Kit bizhatnék meg ezzel?

Valami okos ösztön azt sugta neki, hogy bizza meg ezzel valamelyik erdészt, másrészt meg egy titkos

vágy, különös kíváncsiság arra ösztökélte, hogy maga személyesen vigye vissza. Amint így töprenkedett, már zsebre is tette a karpereczet és utban volt Vivey felé. Mikor a domb tetejéről meglátta a »zöld ház«-at, az árnyas hársfasort, a verőfényes pázsitot és zöld ablak-redőnyöket, azon gondolkozott, hogy már most mire határozza el magát. Egy sugár természetű leányt pillantott meg, ki öntöző kannával kezében sétált a fák között. Antal nem habozott többé. Sebesen lement a lejtőn, a fa-soron végig haladt és csak akkor állott meg a rácsozatnál, mikor lelkendezve meghuzta a csengetyűt.

Nem tartotta illőnek azt mondani, hogy Raymonde-al kíván beszélni, odaadta névjegyét az inasnak, ki ajtót nyitott előtte, megkérte hogy vigye e névjegyet a házi urhoz. Csakhamar bevezették a könyvtárba, hol Tremblaie éppen a hirlapot olvasta, Clotilde asszony pedig himzéssel volt elfoglalva. Antal bocsánatot kért a korai látogatásért, elmondta, hogy mikép találkozott Raymonde-al és így szólt: Tremblaie kisasszony bizonyosan elmondta, hogy mikor a szenes fiúnak segített, sürgölődés közben elvesztette karpereczét.

— Igazán! vágott közbe Clotilde asszony bosszusan; bizony nekünk egy kukkot se szólt erről... Beh rendetlen gyermek!...

Antal félszemmel végig nézte e nőt, kinek behizelgő tekintete, alacsony homloka, merész, kihívó mosolya sehogyse tetszettek neki. — Legyen nyu-

godt asszonyom, viszonzá, ma reggel véletlenül a tillayi keresztutra kerültem és oly szerencsés voltam megtalálhatni a kisasszony karpereczét.

Épen kivette zsebéből az ékszer, midőn az ajtó robajjal megnyílt és Raymonde fedetlen fővel, reggeli öltözetben, berontott a könyvtárba. Midőn észrevevé a fiatal embert, meglepetten elkiáltá magát és fülig elpirult.

— Köszönd ez urnak, hogy oly szives volt elhozni karpereczedet, szólt Clotilde asszony hidegen.

— Tessék kisasszony, mondá Antal, meghajtván magát és átadta a zománczos ékszer.

Raymonde lesütötte szemét, sugott valami értetlen köszönetet, örömét csak azzal mutatá, hogy kissé ránczba szedte homlokát, gyorsan eltünteté a karpereczet és odaült atyja mellé.

— Verdier ur, szólt ez, ki eddig hallgatott és csak Antal névjegyét nézte; gyakran olvastam tudományos czikkeket, melyek Verdier névvel voltak aláírva. Talán rokona amaz irónak?

— Nem; én magam vagyok az, viszonzá a fiatal ember mosolyogva.

E fölfedezés Tremblaie ur modorában nagy változást idézett elő. Ő régebben foglalkozott élet-tannal, és egykori kedvencz tudományáról egyszerre szokatlan élénkséggel kezdett társalogni. Kétes helyzete miatt kénytelen volt oly környezetbe vonulni, a hol szellemi rugékonysága ellankadt, tétlenségre volt kárhoztatva; oly jól esett neki, hogy is-

mét talál valakit, a ki az ő világából való és hogy oly tudóssal beszélhetett, kinek véleménye már is nyomatékka birt a tudományos világban. Nagy szerencse volt ez szegénynek, ki immár több, mint öt hónapja nem társaloghatott mással, mint a becsületes, de fölötte tudatlan Préfontainenel. Antal észrevette Tremblaie ur gyermekes örömét, szívesen felelgetett kérdéseire, és a társalgás élénken folyt; Göthéről Darwinra tértek át, a növényi átalakulásról a fajok elválásának elméletére. Raymonde is örömmel nézte, hogy atyja lerázza magáról szokott álmodását; közelébb ült atyjához, keresztbe font karokkal, nyakát kinyujtva, kitágult szemekkel hallgatta a vitát. Gyakran megessett, hogy nem értette meg a dolgot, de gyönyörködtette őt már a fiatal embernek komoly, rokonszenves hangja is. Antal különben oly egyszerű és világos nyelven, oly elragadó ékesszólással beszélt; szavai mintha a természet forrásaiba lettek volna mártva, olyannyira zamatos természetességgel voltak mondvá.

A társalgás a növénytanra tért át; a fiatal ember beszélt néhány különös növényről, melyek itt a környéken tenyésznek: — Legyen olyan szíves és hozzon egy pár ilyen növényt, mihelyt ismét meglátogat, szölt Tremblaie ur; "no mert remélem hogy meglátogat bennünket, hiszen most már tudja az utat.

Clotilde aszszony ki nem állhatta a komoly tár-

salgást, ásitozásait nem is igen rejtegette. Az inas belépett és jelenté, hogy a reggeli az asztalon van. Antal felkelt. Tremblaie asszony, a vidékiek vendégszeretétől eltérve, nem tartotta szükségesnek a látogatót meghívni, hogy tartson velük, a félénk háziur pedig nem merte neje udvariatlanságát jóvá tenni. Antal már elhagyta a könyves szobát, a pitvarban volt, midőn egy utána suhogó ruha hátrafordulni készteté. Raymonde volt; édes anyja feltűnő fagyossága felháborította, kisietett a szobából.

— Engedje meg, hogy kikísérjem, suttogá pirulva. Szivessége oly feltűnő volt, mint anyja zsémbessége; a leghosszabb utat választotta, kísérőjét minduntalan megállította és mutatott neki egy-egy virágot, vagy megkérdezte valamelyik fa nevét. Mikor a kapuhoz értek, reá nézett, nagy mosolygó szemével: — Remélem be fogja nekünk bizonyítani, hogy a tudósoknak jó emlékezőtehetségük van, elhozza majd atyámnak az ígért növényeket.

Azután mosolygott, meghajtá magát és egy bucsupillantást vetett, melytől a fiatal ember össze-rezzent.

Antal hazafelé ballagott; feje zúgott e nap eseményeitől; Raymonde eredeti alakja sehogy sem ment ki eszéből. Még nem tudott magának számot adni arról, hogy e nő mily benyomásokat keltett benne; csak annyit érzett, hogy e benyomások zsongtak benne, mint a méhek, melyek rajzanak, ide-oda

röpködnek, de nem tudják, hogy mily helyet fognak kiszemelni kasnak.

Az ígéret beváltásával nem sietett; pár napon át nem is jutott eszébe, hogy mit ígért Tremblaie urnak.

Egy este Noel urral az auberivei országuton sétált; bizalmasan beszélgetett tanulmányai s terveiről. A kis völgyben most is csend honol, melyet csak az Aube ezüst csergedezése szakita meg; távolból azonban lódobogás hallatszott a kövezett országuton. Egyszerre a békés dobogást vad vágatás váltá fel, a két sétáló alig ért rá körül nézni, és a lovas már elnyargalt mellettük, mint fergeteg, porfelhőbe takarva.

Alig, hogy a gáteresz mellé vonulhattak. Mikor ámultukból fel ocsudtak és a porfelhő eloszolt, Antal ráismert Raymondera, ki a vad breton lovon eltoporzékolt mellettük. A nő, vágatás közben hátrafelé nézett, intett egyet, ami félig szemrehányás, félig üdvözlésnek látszott és egy újabb porfelhőben eltűnt.

— Már megint ez a bolond csacska! kiáltott fel Noel és leporolta zöld felöltőjét; hogy vágatott, épen csak hogy el nem taposott. Kíváncsi vagyok, hogy mi lesz egy ilyen fajzataból. Jegyezd meg magadnak ezt a leczkét Antal fiam.

De az intésnek nem volt semmi foganatja. Másnap délután, mikor a nap már nem süttött oly forróan, Antal kiment az erdőbe és fölkereste a növényeket, melyeket Tremblaie urnak megemlített. Kiválogatta a legszebb példányokat, közéjük fűzött gyöngye arany-

szin sarkantyus papucsvirágokat, csinos kék tarnicsokat, és a kedves virány egyéb szépeit. A ragyogó színű csokorral kezében Vivey felé ment; alkonyatra oda ért; a helységkorcsmában megebédelt és mikor föltehetette, hogy a család már felkelt az asztaltól, elment a »zöld ház«-ba.

Csalódott a számításban, mert mikor jött, az étterembe vezették, hol épen a dessert mellett ült a család.

— Jaj! beh szép virágok! kiáltott fel Raymonde, mikor Antal a csokorral kezében belépett.

Rögtön vázát kerített és maga tette bele a növényeket, melyeket a fiatal ember egyenkint neki átnyújtott. Clotilde asszony ezuttal ha nem is nyájassabb, de legalább udvariasabb volt és tulajdon fehér kacsóival kegyeskedett kávé tölteni a csészébe, melyet Antal elé állítottak. Nem rokonszenvezett a tudóssal, érezte, hogy nem köznapi emberrel áll szemben; félt, hogy e férfit nagyon is élénk benyomást fog gyakorolni a könnyen hevülő leányra. De egyrészt sokkal előbbre haladottabbnak hitte Raymonde viszonyát Osminhoz, semhogy ezt meg lehetett volna szakítani, másrészt meg nem merte a Raymonde lelkében szunnyadó ellentállási ösztönt fellovallni. Okosabbnak találta össze nem ütközni a fiatal leány és Tremblaie ur rokonszenvével az új jövevény iránt. Tetteté magát, szeretetreméltóságot mutatott.

Tremblaie ur Antal mellé szegődött és hosszasan magyaráztatá magának a hozott növények furcsa

szokásait. Clotilde asszonyt úntatta ez a társalgás, olykor közbevágott valami banalis megjegyzéssel. Raymonde egészen elhallgatott. Figyelemmel leste Antal minden szavát, elgondolta, hogy Antal most épen azon a helyen ül, a hol máskor Osmin szokta hosszú lábait lógatni; önkénytelen is párhuzamot vont a két fiatal ember közt, Préfontaine ur huzta a rövidebbet. — A szeszélyes sors miért nem hozta korábban ide e szelid szavu, férfias jellemű, komoly, lelkes kedélyű ifjút? Akkor aztán nem fogadta volna el a hórihorgas Osmin otromba bókjait; — kereken visszautasította volna e képtelen házassági tervet és talán — már e pusztta föltevés is elég volt arra, hogy szive feldobogjon — talán Antal szeretni is tudta volna? ... Elég csábító-nak tudta magát arra, hogy ez álmodot ne kelljen épen képtelenségnek tartania. Valami titkos ösztön azt sugta neki, hogy Antal nem volt érzéketlen az ő szépsége iránt, mert ha az lett volna, akkor Tremblaie asszony multkori fogadtatása után csak nem jött volna el! Hiszen nem kívánja ő Osmin kárát, de hát jó istenem, mikor Lamargelle felől legelőször nyargalt a »zöld ház« felé, akkor miért nem vetette le a kesej úgy, hogy betegen fekszik tőle. Akkor Antal ráért volna hazajönni, ő pedig bolondjában nem kötötte volna magát Osminhoz. Vajjon? Hát komolyan lekötötte magát? Osmin úgy hitte, az igaz! de ő? ... Ki tudja?

... Ő csak azt ígérte, hogy megpróbálja. Egyéb

semmit. De hajh! akár mennyire hánytorgatta a szavakat, melyeket egy hónappal ezelőtt kiejtett, akár mennyire prókátoroskodott e szavakon, lelke mélyében mégis volt egy hang, mely tiltakozott, azt kiáltotta: Igenis, te felbátorítottad Osmint már hallgatásod által is, határozottan, nyíltan nemet kellett volna mondanod, és miután e szót nem mondtad, bizony le vagy kötve ez emberhez, bár nem szereted.

— Nos Raymonde, min töprenkedel? kiáltott fel Tremblaie asszony, csak reád várunk, hogy a salonba menjünk.

Raymonde felocsudott merengéséből, megrázta fejét, a szomszéd szobába futott és előkészítette a kártya-asztalt.

— Tud-e preferance-ozni, Verdier ur, kérde Clotilde asszony, ki szenvedélyesen szerette a kártyát és Préfontaine elutazása óta minden este a kártyaasztalnál untatta férjét.

Antal mentegetőzött. — No se baj, szólt Tremblaie, én felajánlom magamat. A fiatalok hadd menjenek sétálni a kertbe. Verdier ur, figyelmébe ajánlom aranyvirág gyűjteményét.

Clotilde asszony ránczba szedte homlokát. Sehogyz volt inyére ez a séta. Habozott, hogy elbocsássa-e a két gyermeket, kik már lemenőben is voltak, de a kártya örömei előbbre valók; visszajött a kártyaasztalhoz, hol Tremblaie ur már helyet foglalt.

— Kicsoda az a kis öreg, a kivel tegnap az országuton beszélgetett? kérde Raymonde, mikor a

kertbe értek ; nem igen megnyerő alak ; Auberiveban lakik ?

— Nem ; Chanoisban lakik.

— Vagy úgy, hát ez az a sárga-kutyás ember ? csodálom, hogy rá nem ismertem a haragos pillantásról, melyet felém lövellt.

— Ne szólja meg Noel urat, viszonzá Antal. Ő tanítóm és a legjobb ember a világon.

— Nem látszik meg rajta.

— Az igaz ; de nyersesége olyan, mint a moha, mely a tölgyfára tapad ; rutitja, de csak külsőleg, belül nem rongálja. Noel ur embergyűlölőnek hiszi magát, pedig csak zsémbes. Ő küldött Párisba ; a mi vagyok, azt a keveset neki köszönöm. Szeretem is, akár az édes atyámat és szót fogadok neki.

Raymonde daczosan nézett, mikor meghallotta, hogy Antalt mily kapocs fűzi Noelhez.

— Akár milyen jó ember is, folytatá és felbigyeszté ajkait, nekem mindegy : félek tőle, tudom, hogy gyűlöl.

— Gyűlöl az minden nőt, szólt Antal nevetve, ez az ő elve.

Raymonde malitiosusan nézett a fiatal emberre ; mintha már-már azt akarta volna kérdezni, hogy : »Onbe is beleoltotta tán ez elvet ?« De a fiatal ember megsejtette, hogy Tremblaie k. a. mit akar mondani ; eléje vágott : — Ez az egyedüli dolog, melyben nem tudunk egyetérteni.

— Ejh, az a nagy gyűlölet alkalmasint csak

boszuérzet, fiatal korában alkalmasint megcsalta egy nő...

— Azt nem tudom; de ha úgy volna is, igazat adnék neki. A hazugság mindig gyűlöletes, de mikor oly személy mond hazugságot, akit szeretünk, akiben bizunk... akkor az, úgy hiszem, megbocsáthatlan bűnt követ el.

Antal arcza szigorú kifejezést öltött, erélyes nyilatkozása megfélemlíté Raymondeot. Hallgatva andalogtak tova a virányon és azután leültek a salonnablakok szemből, egy gyep-padra, melyet sűrű levendulák öveztek. Beállott az éjjel, a kis erdős völgy mindinkább elsötétedett és a homály sűrűsödésével elhallgattak a falu zivajjai is. A »zöld ház« homlokzata is fekete, csak a kivilágított ablakok válnak ki a sötét tömegből; nem hallani egyebet, csak a patak mormolását, a kacsák hápogását a tavon és a szobában meg-megszólaló játékosok szavát. Antal és Raymonde kéjes merengéssel néztek, mint száll le az éjszaka az erdőre. Alig szóltak egymáshoz, de szíveik mélyébe édes gondolatok chaosa ereszkedett; — lelkeikben rejtelmes derengés támadt, melytől világosan mit se látunk, melyben minden lenge, kékes ködben lebeg. Raymonde jobban akarta megnézni az égbolton tündöklő csillagokat, hátravetette egyszerre a fejét; — ez által Antalnak bámuló szemei előtt feltárta hullámos keble, és hősín nyaka bájait. — Milyen hamar születnek a csillagok, suttogá; kisleánykoromban gyak-

ran meg akartam őket olvasni, amint egymás után fel fel tűnedezték, de olvasás közben rendesen elfogott az álom.

— Így vagyunk minden szép tüneménynyel, mondta Antal mosolyogva, alig vettük észre és egy láthatatlan kéz már is elvonja szemeink elől. A gyönyörködés közepette úgy járunk mint a gyermek, kit a színház vége előtt hazavisznek, hogy lefektessék.

Raymonde megrezzent. — Igaz volna ez? csakugyan nem fogna többé ily bűbajos órát éldelhetni? Csak szép álom volt ez, melyet el kell felednie, és mely után mindörökre tartó rideg valóságra ébred, a melyen a lamargellei odut és a hórihorgas Prefontainet látja? Igen, igen — suttogá az ész, te Osmin jegyese vagy, nincs jogod ez ábrándot folytatni. Menjen ez az idegen a maga útján, te pedig ballagj tovább a taposott országuton.

Antal felkelt. — Mennem kell! (így szólt) búcsut veszek önöktől.

Raymonde néhány lépést tett a ház felé, majd megállott. Tanácsot kért az észtől, de csak azért, hogy ne kövesse tanácsát. — Így szokott az lenni. Csak rövid időre jött Auberivebe? rebegé suttogó hangon.

— Nem; itt maradok még két hónapig.

— Akkor hát ismét meglátogat bennünket?

A leány felemelte fejét. Szemeik találkoztak. A csillagos ég rezgő világa mellett egymás szeme közé néztek.

— Visszajövök, felelé Antal susogva.

— Bizonyosan?

— Megigérem.

Az ifju és a leány kezét fogtak; a kézszorítás kissé melegebb volt, mint a minőt az udvariaság szabályai megengednek.

Végre elváltak egymástól; Antal szó nélkül a salonba ment és elbucszott Tremblaie urtól és Clotilde asszonytól.

VII.

— Antal fiamat keresi? Már jó ideje, hogy elment; nem igen heverész itthon.

Noel ur, (e szavak hozzá voltak intézve) ránczba szedte homlokát, mormogott valamit fogai közt; Soeurette asszony pedig leült egy zsámolyra, hozzá fogott a babtisztogatáshoz, azután tovább csevegett: — Lássá, az én fiam úgy látszik, unatkozik nálunk; alig hogy lenyelte az utolsó falatot, már megint megy Vivey felé . . . Azt se tudom, mikor szokott hazajönni! Hiába várom a vacsorával, rendesen magunk eszszük meg, Verdier meg én; Antalt ott fogják ebédre . . . Azelőtt mindig itthon maradt estére, mellettem. Jaj! nagyon megváltozott a szive! Igazam volt, hogy az a gonosz Páris elrontja a fiamat.

— Ugyan ne beszélj már anyjuk, vágott közbe Verdier vállvonogatva, mindig tulhajtod a dolgot! . . . Antal derék fiu, de hát fiatal ember, mi meg vének vagyunk; szeret mulatni és én igen természetesnek találom, ha odajár, a hol szórakozást talál.

— Szórakozást! viszonzá Soeurette fejet csó-

válva... én nem tudom, és csak azt látom, hogy nem igen látjuk meg rajta, hogy ott mulatott volna; valahányszor hazajön, mindig szótlanabb és szótlanabb lesz. Nem csikarhatunk belőle egy árva szót se. Ne gondold, hogy olyan együgyű vagyok, amilyennek látszom; jól tudom miféle szórakozás lehet az, a mit ott talál... Édes istenem, hisz egy szót se szólnék, ha okos, szerény, jól nevelt leányhoz járna; én bizony le nem beszélném a házasságról. Sőt inkább rábeszélném. De attól félek, hogy szívtelen, kaczer leányba bolondult és ez nagyon aggaszt... Ugyan mi van azon a »zöld ház«-beli kisasszonyon, hogy Antal ennyire beléje bolondult?

— Ejh! felelé a főerdész, ki nyugodtnak akart látszatni, bár ő is ép úgy aggódott, mint felesége... te mindjárt fekete színben látsz mindent... Antalunk józan fiu és ha észreveszi, hogy a leány esztelen, szívtelen, elfordul tőle és haza jön.

— Csakhogy megfogyatkozva, elfásultan jön haza, (dörmögé Noel ur, kit az erdész látszólagos nyugodtsága igen boszantott). Lássa Verdier, felesége csak asszony, mégis több esze van, mint magának; igazán mérges kezdek lenni... Isten áldja meg!

Zsémbes arczczal távozott. Soeurette szemeit törülgette, Verdier pedig, hogy rossz kedvét elrejtse, nagy serényen üzleti könyveit kezdte lapozni. Hiszen voltakép ő is csak úgy aggódott, mint a felesége; — hanem mindketten bálványozták a fiut;

— mikor otthon nem volt, zsémbeskedtek ugyan, de otthonlétében egy szót se mertek szólani, a mi szemrehányásnak, vagy kifogásnak hangzott. De midőn az nap este hazajött, atyja mégis félrehívta és feszélytelen hangot negélyezve, így szólt hozzá: — Apropos, fiam, mondanék valamit. Nem magam miatt, de a jó anyjuk azt állítja, hogy unatkozol itthon . . . Hiszen ismered őt; azt szeretnéd, ha odavarrtak volna a szoknyájához. Tudja az ördög! De az asszonyok mind ilyenek. Ha okos fiu volnál, hát holnap egy darab ideig nála maradnál és megnyugtattánád.

Antal megértette a szót. Szíve már nem egyszer sugta meg neki azt, a mit atyja most oly óvatosan kimondott. Ő is szemrehányást tett magának, hogy elhanyagolja édes anyját és szünideje rövid napjait édes anyja rovására másnak szenteli, de egy ellenállhatlan hatalom minden nap Vivey felé huzta. Gyakori vendége lett a »zöld ház«-nak. Tremblaie ur örült, hogy valakivel kicsevegetheti magát, mindent elkövetett, hogy a kedves vendéget minél tovább tartsa magánál. Az igazat megvallva, ez nem is került neki nagy fáradságába: hisz ott volt Raymonde. Csak a »zöld ház«-ból visszajövet kezdett rendesen magába térni és ekkor egy belső sugallat szemrehányást tett neki, hogy édes anyját miért hanyagolja el.

Másnap kora reggel kiment a konyhába Soeurette anyóhoz, ki éppen a kéményt sepert, elmondá, hogy ma egész nap itthon marad. A jó asszony majd

agyon csókolgatta örömében. Mihelyt a házat rendbe hozta, levezette fiát a kertbe és apróra elmondta neki, hogy a konyhavetemények közt mi mindent változtatott hét év óta. Antal aztán ép úgy, mint iskolásgyermek korában, segített neki a munkában. Minden nagyon pompásan ment, délig, de mikor érkezett az óra, amikor a »zöld ház« felé szokott menni, Raymonde arcza lopózott közéje s anyja közé. Valami ideges türelmetlenség fogta el; érezni kezdte, hogy e fiatal leány már is mily uralkodó helyet foglal el szívében. Alig husz napja, hogy ismeri, mégis mintha évek óta ismernék egymást. Soha nő ily benyomást nem gyakorolt reá. Minek tulajdonítsa ezt? Tán Raymonde saját szerű szépségének? Nem, hiszen látott ő már szebb nőket, még se hevült fel. Tremblaie k. a. épen azon tulajdonságokért tetszett meg neki, a melyek más leányoktól megkülönböztetik: hogy nyílt, fesztelen a modora, hogy a női hivalgásokról mitsem tud, hogy szelleme oly szügiesen egyszerű, szava oly őszinte. Mikor fürkésző tekintete Raymonde tiszta szemei, büszke s felbigyesztett ajkain tévedezett, azon meggyőződés támadt benne, hogy e száj, e szemek soha sem hazudtak; büszke szüziességet olvasott e szemekben, oly lélek nyilatkozott bennük, mely nem hajlott soha a köznap kaczérság felé, és az üde lélek lángoló, szenvedélyes jellemmel párosult; és mindez ellenállhatlanul megigézte az ifjut.

Ebéd után Soeurette anyó a lugasba ment,

vitt magával foltozni való fehérnemüt és munkaközben kedélyesen csevegett fiával, ki a padon mellette helyet foglalt. A jó anya alig tudta, hova legyen örömeben, hogy így kedve szerint elbeszélgethet a házi ügyekről, az apró falusi pletykákról, azon szűk kör kis eseményeiről, melyben ő mozgott. Antal azonban nyughatatlanul nézte, hogy a háztető árnyéka a virágágyakon nőttön nő. Azon tünődött, hogy ő most egy órai gyalogolás után tul volna az erdön, ott a »zöld ház«-ban. Ha későn délután indulna, még mindig ott tölthetné az est nagy részét. A nap ferde sugarakat vetett a fehérlő utra, mely az erdő felé visz; a mezőn pacsirták csattogtak; közbe-közbe egy-egy vadász puskája ropogott, vagy valami eb csaholni kezdett. — Mit csinál most Raymonde? tünődék az ifju, — bizonyosan várakozik reám. Megigérttem neki, hogy eljövök hozzájuk ebédelni. Mintha látnám, hogy türelmetlenül jár-kei a verőfényes pázsiton, nézegeti az órát és kérdő pillantásokat vet az erdő azon pontja felé, a hol az auberivi gyalogut kezdődik.

— Antal, te nem is hallgatsz ide?

— Dehogynem, anyám, Abdon bádogosról meg a sánta Liziről beszéltél. No hát elvették egymást?

— No nézd csak, hisz már negyedórája mondtam, hogy Abdon atyja nem akart beleegyezni a házasságba és a sánta Lizi bujában apácza lett. De a te eszed másutt jár fiam.

Antal összeszedte magát, hogy anyja beszédére figyelhessen, de kis idő multával ismét elfogta a türelmetlenség. A csendes, tikkasztó levegő lassan vitte tovább a négyet ütő toronyóra kongásait. A fiatal ember fölkelt és a ház fala mellett fel-alá járkált. — A lábam elzsibbadt, kedvem volna kis sétát tenni.

— Ebben a forróságban! kiáltott fel az anyó álmélkodva.

— De hiszen nincs már olyan forró, te meg ilyenkor a templomba szoktál menni.

— Mára elengedtem volna magamnak, sóhajtozék Soeurette; de nem akarlak tartóztatni; menj csak fiam; nem azért jöttél haza, hogy unatkozzál.

Antal már a konyhában volt. — Várjunk rád a vacsorával? kiáltott utána Soeurette, meg akaráván vele értetni, hogy őt ugyan rá nem szedik.

Antal megbánta képmutatását, hirtelen visszajött, megölelte édes anyját és megcsókolta: — No hát megmondom őszintén, ne várj reám, meg vagyok hiva ebédre.

— Vagy úgy, szólt az anya és össze-vissza csókolta; szegény fiam, még nagyon fiatal vagy.

Antal elindult és gyors léptekkel haladt előre, hogy helyrehozza az eddigi mulasztást. Egy huzamban végig sietett az erdőn, alig háromnegyed óra múlva már elért a tisztásra, melyről megláthatta Viveyt; de éppen midőn kijött az erdőből, ebugatást hal-

lott; egy férfi, ki ott ült egy tölgyfa tövében, felkelt és Antal szemben találta magát Noel urral.

— Nini! te vagy! Jó napot! szólítá meg az öreg és gunyos szemmel végig nézte lihegő növendékét, jó hogy valami erdőzugban találkozom veled, mert a Chanois felé vezető ut nem igen kopik a cipődtől.

— Igaza van, Noel ur, hebegé Antal, gyakrabban kellett volna önt meglátogatnom, de el kellett járnom sok szomszédhoz, Párisból meg próbaiveket kaptam, azokat ki kellett javitanom.

— Hát új munkád készül? Ez szép. Majd utközben elmondod, mert remélem, hogy elkisérsz.

— Ma este nem lehet, bocsásson meg Noel ur.

— Már miért ne lehetne, viszonzá az öreg tanár, tán szándékozol valahová, hogy nem kísérhetsz el?

— Igenis, Viveybe megyek és ott maradok éjjelig... Megigérttem, hogy eljövök és szavamat be kell váltanom.

— Soh'se erőtesd magad ilyen haszontalan kifogásokkal, kiáltott fel az öreg indulatosan, hiszen tudom mi vonz téged Vivey felé... Az a kis ördög, ki amaz átkozott házban lakik!... És az öreg, dühtől reszkető sovány kezeivel a »zöld ház« felé mutatott, majd megfogta Antal karját és erősen megszorította. — Jöjj csak velem, folytatá, nem vagy te arra való, hogy ilyen kalandorok prédája légy.

Noel első szavainál Antal elpirult, de csakha-

mar visszanyerte hidegvérét és nevetve felelé: — Az ön nőgyűlölete nagyon messzire ragadta, kedves tanító ur, ez a fiatal leány nem érdemli meg az ön epithetonját és Tremblaie ur derék ember...

— Ne bibelődjünk az atyával, vágott közbe hevesen az öreg tanár, nem róla van szó, hanem a leányáról, aki be akar hálózni... Te is olyan naiv vagy, mint minden tudós és az ilyen czifrálkodók gazságaikkal könnyen vezethetnek félre. Ez is nagyon tud a kacsintáshoz.. Még a bölcsőben tanítják rá. Édes mosolyokkal, mézes-mázos szavakkal hizelkedik és te lépre mégy a csalfának... Tudom!

— Csalódik! viszonza az ifju hévvel. Tremblaie kisasszony ép ellenkezője annak, a minek ön mondja. Csepp kaczérság sincs benne. A természet adta jó és rossz tulajdonságaival nőtt fel; szeszélyes, akaratos, excentricus, de jó, egyszerű, nyílt szive van.

— A manóba is! zsémbeskedék Noel ur, úgy látom, hogy nagyon lelkiismeretesen tanulmányoztad.

— No igen, érdeklődöm iránta. Megfigyeltem és ritka jó érzelmű, naiv leánynak találom.

— És ha ezt a tanulmányt, mely nagyon méltó egy ilyen magasra törő tudóshoz, befejezted, mit szándékozol tenni?

— Hát megkérem, hogy legyen nőm, válaszolt Antal elhatározott hangon, . . . ha ugyan szeret, a mit különben még nem tudok.

— És csakugyan megtennéd azt a bolondot, hogy megnősülj! kiáltott fel a tanár bosszusan.

— Miért ne?

— Oh te szerencsétlen, hisz a házasság véget vetne minden komoly tanulmányodnak. Megengedem, hogy az az álnok leány csakugyan bírja azon ére-nyeket, melyekkel felékesited; de azért mégis csak asszony. Minél jobban szeret, annál gyűlöltebb ver-senytársnak fogja tekinteni a tudományt; mindig azon lesz, hogy a munkára szánt időt neki szentel-jed. Szoknyája suhogása elzavarja gondolataidat, csevegése betölti tanuló-szobádat, ölelései ellan-kasztanak, eltikkasztanak. És ha nem lesz se bá-torságod, se erőd, se tekintélyed, ha üres leszesz, mint a lopótök, melyből kifutott a bor, akkor szemrehányást fog tenni, hogy nem vagy már nagy ember, ki nem elégitett hiuságában meg fog vetni és ott hagy a faképnél . . . Hagyd el, ha mondom; és ha szeretsz, ne vedd el azt a leányt.

— Kedves tanitóm, felelt az ifju erélyesen és kirántotta karját Noel kezéből, sokat köszönök önnek és megteszek mindent a mit józan észszel követel, de az ön agglegény-eszméi semmit se bizonyitanak Tremblaie kisasszony ellen. Mondjon komoly érvet és én engedelmeskedem, máskülönben soha . . .

— Ugy! komolyabb érveket kívánsz, kiáltott fel Noel ur, kigyult arczczal, villogó szemekkel, no hát . . . De szava elakadt, az öreg ajkaiba harapott, lesütötte fáradt szempil'áit és viaszszinre sápadt.

— No hát nem szólok, felelé szomoruan; ha olyan nyakas vagy, nem bánom, átengedlek sorsodnak! Amit a sors a végzet könyvébe bele irt, az ott áll és én nem akarok a végzet dolgaiba avatkozni... Jó éjt!

Az öreg oda fűtyült a kutyának és azután el-tűnt a fák között. Antal jó ideig nézett az öreg után, azután vállat vont és lement a vivey-i dombon. Mikor a »zöldház« rácsozatához ért, meglátta Raymondeot, ki a pázsiton sétálgatott; a háztető és a tor-nyocskák már óriási árnyakat vetettek.

— Beh későn jött, mondá mosolyogva, sugárzó arczczal, már azt hittem, hogy ma el se jön, pedig kár lett volna; anyám elment Langresba és csak későn jön haza, atyám egyedül van, igen kedélyesen fogunk együtt ebédelni. . . .

Ugy is történt. Clotilde asszony távolléte következtében édes, családi bizalmasság létesült e három rokonszenves személy között; a házi asszony fürkésző szeme, fárasztó fecsegése nem zavarta őket. Tremblaie ur, hogy neje uralma alól felszabadult, olyan lett, mint a szabadjára hagyott iskolás fiu. Szelleme felelevenült, nyelve feloldódott, poharát mindig tele töltötte, bele akarta magát élni a cselekvés szabadságába. Az ebéd jó soká huzódott el, mire a dessertre jutottak, már az est árnyai is be-belopóztak az étterembe. Tremblaie egy kényelmes amerikai karszékbe vetette magát és kifáradva az est izgalmaiktól, lomhán himbálózott benne, a fiataloknak

engedte a szót, maga csak egy-egy mosolylyal felelt ötleteikre. Majd hátradőlt a támlára és elszunyadt.

— Alszik, susogá Raymonde; néha ebéd után megesik rajta. Tegyük úgy, mintha nem vettük volna észre és menjünk a könyvtárba... Adja ide kezét, majd vezetni fogom, hogy bele ne botolják valami butorba.

Raymonde félretolta a sulyos függönyt, mely a két szobát egymástól elválasztá, azután lábujjhegyen a másik terembe mentek.

A könyvtárban egész sötét volt már. Antal éppen nem sietett elbocsátani a fiatal leány kezét, melynek reszkető ujjai oly kéjes érzetet keltének, mint mikor elfogott madárcát szoritunk kezünkben. Egy perczig mozdulatlanul állottak meg a sötét szobában, azután Raymonde kibontotta kezét, a tükörsztalhoz ment és meggyújtott egy lámpát, melynek nagy ernyője csak egy sugáros kört vetett a plafondra, míg a szoba többi részei sötétben maradtak. — Itt már most bevárhatjuk atyám ébredését, szólalt meg végül. A cselédek már tudják, hogy atyám ebéd után olykor elszenderül; meg van nekik hagyva, hogy ne zavarják... Beszélgessünk, ha ugyan nem találja unalmasnak ily tudatlan leánnyával csevegni, amilyen én vagyok.

— Épen ez az állítólagos tudatlansága igéz meg legjobban, felelte Antal és leült a pamlag mellé, melyet a leány elfoglalt.

Raymonde lehajította állát kezére, megrázta fűrtit és mosolygó arczzal az ifjura tekintett.

— Megigéz! erős szót választott, suttogá, azt hittem, hogy a tudósok soha sem tuloznak.

— Épen a megfelelő kifejezést választottam, viszonzá Antal kurtán; — aztán elhallgatott, gondolkozóba esett, de szemeit nem fordította el a pam-lagról, hol a félhomályban csak a sugár test hullá-mos körvonalait, a dus fürtöktől beárnyékolt fehér arcot és egy villogó szempár merész ívezetü szemöld-jeit látá.,

Mély csend állott be; Raymonde nem mert már Antalra nézni, vagy hozzá beszélni. Női ösztöne megsejteté vele, hogy itt a percz, midőn a fiatal ember neki bátorodik és feltárja előtte szívét. Érezte, hogy a szerelmi vallomás ott lebeg az ifju ajkain; félig vágyva, félig aggódva gondolt rá, hogy Antal most elhagyja eddigi tartózkodását. Keble zihált, kacsóival idegesen tépte a pamlag czafrangjait. Ha-nem belátta, hogy hallgatása kinosabbá teszi a hely-zetet; meg akarta a csendet szakítani. — Olyan egy-ügyűnek tudom magamat — (hangja mintha fokozó-dott volna, igen sajátságosnak tetszett Antal előtt) — és nagyon csodálkozom, hogy egy magaformáju tudós kedvét találja benne velem beszélgetni.

— Pedig nagyon, annyira, hogy mikor innét elmegyek, semmi sem érdekel, — felelé Antal., És mégis... valahányszor elmegyek innét, mindig érzem, hogy nem mondtam el azt, ami lelkemet betölti... Raymonde kisasszony, én...

Hirtelen félbeszakította a szót. — Nem (gon-

dolá magában) még ne!... Hátha nem szeret... Majd csak akkor tárom fel előtte titkomat, ha jobban megismer. — És ajkai bezárultak a megkezdett mondat elől. A leány behunyt szemmel hallgatott reá; mikor meghallotta tőle nevét, édes reszketés futott át tagjain; majd meg a csalódás érzete váltotta fel feszült figyelmét, mikor az ifju elhallgatott. Kinyitotta szemeit és feléje fordult: — Mit mondott? susogá alattomosan.

Az ifju visszanyerte már önuralmát, megrázta fejét és így felelt:

— Eszembe jutott valami, de még habozok azt önnel közölni; nem tudom, tán indiskrétnek fog találni. Szeretném, ha édes anyám megismerkednék önnel, bizonyosan mngszeretné.

Raymonde felemelte fejét, mosolygott; mosolyában volt némi csalódás, és némi önelégültség; mert ha jól fogjuk fel Antal óhaját, az egy ügyesen leplezett vallomásféle volt.

— Bizonyosan tudja? kérdé; mert édes atyja már is rosztat gondol felőlem; ki tudja, tán édes anyja is ilyen véleményt táplálna felőlem? ... Pedig én megszerettem őt már azok után is, a miket ön róla beszélt. A legboldogabb családi kör képzeletét keltette fel bennem, mikor minap a tillayi erdőben elmondta, hogy mily epedve várják önt haza... Szerettem volna önöknél lenni, hogy lássam azon derék, jó emberek örömét, a kik önt várják! Igazán örülök, hogy

eltalálta vágyamat és valamelyik reggel meg is látogatom önöket.

— Ha édes anyám meglátja önt, bizonyosan megszereti. Egyszerű, jószívű asszony; az ön egyenes természete rögtön meg fogja hódítani az ő szívét.

— Az igaz, hogy egyenes lelkű vagyok, suttogá Raymonde, de hát oly nagy érdem ez, hogy többre becsüli minden egyéb tulajdonságomnál.

— Ez a legnagyobb erény. Azt a nőt, ki nem őszinte, nem természetes, azt csak csodálni tudnám, de becsülni soha.

— Így hát valami kis szörnyetegnek tekintene, ha lelkiismeretemet a legkisebb hazugság terhelné is.

— Ön nem képes hazudni! kiáltott fel az ifju; szeme sokkal tisztábban ragyog, semhogy fényét megzavarhatná valami álnokság.

Raymondenak e szavaknál úgy rémlett, mint ha a terem háttérében Osmin hórihorgas alakja meredne fel, szemrehányó tekinteteket vetne reá és vastag ujjával megfenyegetné. Szíve mélyében valami furdalást érzett, arcza komoly kifejezést öltött.

— Ön jobbnak gondol, mint a milyen vagyok, felelé és megrázta fejét.

Antal tagadólag intett. — Hogyan — viszonzá és mosolyogva megfogta a leány kezét — csak nem akarja velem elhitetni, hogy ön képes volna hazudni?

Arczaik önkénytelen egymás közelébe jutottak

és Raymonde érezte, hogy egy szeretetteljes aggódó szempár néz szemei mélyébe.

— Azt nem mondtam! kiáltott fel... csak azt nem akarom önnek elhitetni, hogy hibátlan vagyok; nekem is vannak apró vétkeim.

Keze még mindig az ifju kezében pihent.

— Lássuk hát — szólt ez édes, hizelgő hangon, mondja el nekem azokat; nos ugy-e elmondja?

Raymonde habozott, pedig érezte, hogy fel kell használnia az alkalmat; be kell vallania kalandját Osminnal. A perczen igen kedvező; egyedül vannak, a letakart lámpa homályt vet a pamlagra, Antal nem fogja meglátni, hogy ő elpirul, és különben is úgy látszik hajlandó lesz neki mindent elnézni. Neki bátorodott és rá szánta magát, hogy beszélni fog. Am legyen... kezdé a szót.

E pillanatban hirtelen félrerándult az étterem felőli függöny és Clotilde asszony ott termett a fiatal pár előtt. Alig volt idejük, hogy elbocsássák egymás kezét. — Mit ármánykodtok itt e zugban? kérde a hölgy és gyanakvó szemmel végig nézett rajtuk.

Antal felállott, Raymonde is lassan felemelkedett a pamlagról. — Vártuk, hogy édes atyám felébredjen.

— Ugy veszem észre, hogy nem sokallták meg a várakozást, — jegyzé meg Clotilde asszony gunyosan; atyád már félórája, hogy szobájába ment, én is kifáradtam a kocsizástól, alig várom, hogy lefekhessem.

Antal megértette, hogy ő alkalmatlan lett; pár szóval bocsánatot kért, bucsut vett a háziasszonytól és elment. Ez gyertyát gyújtott és odaadta leányának: — Kedvesem, máskor légy valamivel óvatosabb, — szólt boszusan, és ne maradj órákig egyedül e fiatal emberrel, a kit alig ismersz... Ez nem illik ha Préfontaine ur megtudná, épen nem örülne és igaza volna.

Raymonde duzzogó arczczal fogta a kezébe adott gyertyát, haragos pillantást vetett anyjára, és szó nélkül távozott.

Clotilde asszony, amint egyedül volt, letette a lámpát az író-asztalra és gondolatokba merült, melyek épen nem voltak hizelgők Antalra nézve. Gyűlöli e fiatal embert, ki terveit keresztezni meri. Kétségtelen, hogy Raymonde már-már megszerette és kedvéért igen hajlandó lesz Osmint a faképnél hagyni. És ez sehogysem tetszett Clotild asszonynak. Ő azt akarta, hogy leánya előkelőbb állásu, befolyásos szomszédhoz menjen nőül, aki azután a »zöld ház« lakói előtt megnyitja az előkelőbb családok ajtait, melyek eddig el voltak előlük zárva; és most egy obscurus erdész fia, egy vagyontalan tanár venné el leányát, kinek itt nincsenek összeköttetései, ki Raymondeot elviszi Párisba és ott hagyja Clotildeot a magányban Tremblaie urral. Nem, nem, ilyen balga kaland nem kell neki; ezt a szerelmi viszonyt idejekorán meg kell szakítani. Clotilde asszony papirost vett és Préfontaine urnak a következő levelet írta:

»Kedves Osmin, ön kelleténél tovább késik ott a hegyek közt. Raymonde máris türelme fogytán van; azt mondta, irjam meg önnek, hogy ő unatkozik és imádóját kissé langyosnak találja. Gondolja meg, hogy a távollevőnek soh' sincs igaza. Értesse meg nagybátyjával, hogy önnek jegyese mellett kell lennie, jöjjön mielőbb vissza.«

E levelet lepecsételte, átadta a kis inasnak, hogy vigye el kora reggel a póstára; kétségtelen, hogy Osmin sietni fog; nyugodtan ballagott fel hálószobájába, azon tudattal, hogy anyai kötelességét a legjobban teljesítette.

VIII.

September vége felé jár az idő. Az erdő őszi mezét kezdette felölteni, néhány nap óta fehér ködfátyol takarja, mint mikor a szinpadot függönnyel elrejtik a nézők előtt. Egy reggel felhúzták a függönyt és mindenki bámulhatta az új diszleteket: az azurkék eget, a lilával borított réteket, a sárguló lombokat. Az erdőkben ebek csaholása hangzott, csengőbben szólt a vasárnapi harangszó. A »zöld ház«-ban, hová Antal szokottnál korábban állított be, mindenki örvendett a gyönyörű, verőfényes napnak. Tremblaie ur szintén vidor volt. Raymonde jókedvű, sőt Clotilde asszonynak is mézes-mázos minden szava. Valami titkos öröme volt, mely enyhítette szokott fanyarságát, simította szögletességét.

— Mit akar az a sok népség, mely ünneplő ruhában a charbonniéri erdő felé tart? kiáltott fel Raymonde és az ablakhoz állott.

— Ma Szent-Mihály napja van, felelt Antal, nyilván az amorei »rapport«-ra mennek.

— Hát mi az a »rapport«?

— Kegyuri ünnep, melyet az erdőben szoktak

megtartani, valamelyik többé-kevésbé csodálatos forrásnál. Messze vidékről szokott a nép ide segleni.

— Édes atyám, szólt egyszerre Raymonde és Tremblaie ur felé sietett és megölelte; ha örömet akarnál szerezni, befogatnál és elvinnél bennünket a »rapport«-ra.

— Hát te szeretnéd-e ezen sétát, kedves barát-ném? kérde Tremblaie ur, félénken Clotilde asszony felé fordulva.

— Hiszen tudja, hogy a szabad levegő ernyeszt és a kocsizökkenéstől főfájást kapok, de elmehettek nélkülem is. Verdier ur vezetni fog benneteket. Csak ne maradjatok el soká és éjjelre legyetek itt.

Fél óra múlva a kocsi már az erdő felé robogott, az amorei uton; Raymonde kicsinosította magát; gazdag vörhenyes fürteire kis kerek szövetkalapot tett, mely kaczkias kinézést adott neki. Elöl ült és mikor a kocsi közelebb ért az utszéli cserjékhez, sebtében lekapott egy pár bogyót és zöld leveleket, hátrafelé fordult és nevető arczczal odadobta a kocsi hátsó részébe, hol Tremblaie ur és Antal tanakodtak. Mikor a völgy közelébe értek, már hallották az ünneplő nép zivajját.

Az ut egy fordulójánál egyszerre kitárult előttük az ünnepély színhelye, egy tágas völgy, melyet sugár szálfaterdők környeznek. A letarolt fűvön tarka, zajos néptömeg hullámozott, vigadozott. A férfiak egy rögtönzött korcsma padjain iddogáltak, a nők

fekete csipkés lilaszín főkötőben vagy tiz raktár köré csoportosultak, hol olvasókat, emlékérmeket és tolófánkot árultak; gyermekek anyáik szoknyáiba fogóztak és sóvár pillantásokat vetettek a süteménnyel megrakott állványokra. Odább két hegedüs a szomszéd falvak fiatalait tánczoltatá. Itt volt tulajdonkép az ünnep központja.

A leányok legczifrább ruháikba voltak öltöztetve, fejeiken színes szalagokkal diszitett kis fehér főkötőket viseltek; nyugodtan, okos arczczal és szemeiket szemérmetesen lesütve tánczoltak; a legények félre vágott kalappal, ujdonatuj blouseaikat begombolatlanul hagyva (hogy az ünnepi puruszli is lássék) már bátrabban, kihívóan néztek; minden táncz után átöleltek, megemelték tánczosnőiket, aztán kurjogatva letették. Hangos kaczagásuk oly tele szívvvel jött; felverte a bükkfák csendjét, de az erdő árnyai már nyulni kezdtek, mind közelebb értek a vigadókhöz, mintha figyelmeztetni akarnák a tánczosokat, hogy az idő gyorsan repül és siet véget vetni az emberi örömöknek.

Olykor-olykor egy-egy pár kivált a tánczosok sorából és a rezgő nyárfák felé tartott; ott csergedezett a csodaforrás szirtről szirtre és egy szélesebb gödörbe vájta magát. E meszes tartalmu viz azon sajátsággal birt, hogy a gyökerek és mohák, melyek felett elfolyt, megkövültek; de ezzel a fiatal pórleányok nem sokat törődtek; a közhit még csodálatosabb sajátságot tulajdonított e forrásnak, azt, hogy

előre megmondja a leányoknak, férjhez mennek-e nem-sokára. A jóslatot következő módon tudták meg: bevetettek egy gombostűt a forrásba; ha az egyenest a fenékre szállott, akkor az esküvő még ez évben lesz meg; de ha az áradat magával rántotta a tűt, akkor jöéjszakát neked, esküvő; a fiatal lány el lehetett rá készülve, hogy hajadon pártával száll a menyországba.

Antal megmagyarázta Raymondenak a forrás sajátságait.

— No hát én is próbára teszem! szolt ez és odalépett a forráshoz, ruhájáról levett egy tűt és beleejtette a forrásba. A tű rögtön alászállt és a forrás fenekére hullott, hol már számos más tű is csillogott. — Ejh, susogá a fiatal leány, mintha egy belső sugallatnak felelne: mit ér ez a jóslat? Nem az a főkérdés, hogy férjhez megyünk-e, hanem az, hogy kihez megyünk.

Midőn Antal felé fordult, észrevette, hogy ez rá szegzi szemeit. — A kik a jósdától tanácsot kérnek, nyilván tisztában vannak már a második kérdéssel, jegyzé meg az ifju és ezért csak az első kérdés érdekli őket.

Raymonde elpirult, nem felelt, a gyalogutratért és visszament a tánczolók közé. Mikor meghalotta a hegedüsöket és látta a tánczosokat forgolódni, új ötlete támadt, odalépett Antalhoz: — Fogadni mernék, hogy soha se tánczolt még.

— Bizony nem tánczoltam.

— No hát próbáljuk meg, jó lesz?

Hasztalan szabódott, hogy elront mindent; Raymonde nem tágitott és ő csakugyan engedett. Kerestek már vis-a-vis-t is, de ekkor odajött Tremblaie ur; az ünnep zaja már nagyon felizgatta idegeit, fáradt volt, alig birt már lábain megállani.

— A ló kapálózik már, válaszolá, midőn leánya boszusan felkiáltott; az idő későre jár és megígértük, hogy éjjelre hazajövünk.

— Beh kár! szólt Raymonde; ha szivességet akarsz tenni, hát csak ülj fel, a ló menjen lépést és amint a négyest eltánczoltuk, a gyaloguton utolérünk.

Tremblaie ur úgy találta, hogy ez nem a legjobb megállapodás, de hát sohase mondott ő nemet; most is engedett leánya kéréseinek: — Makács fej vagy! nem bánom hát, tégy ahogy akarsz, hanem ne feledkezz meg ígéretedről... Majd én előre ballagok és a dombon bevárlak... Verdier ur, az ön kezére bízom leányomat.

— Most hát tánczoljunk! kiáltott fel Raymonde, mikor a kocsi Vivey felé ment. — A szabad levegő, az őszi verőfény, az ünnepély zaja, a gondolat, hogy e tömeg közepette egyedül van Antallal: mindez rendkívül fölizgatta; sárgásbarna szemei villogtak, ajkai mosolyogtak, sugár termete kéjjel hajlongott a zene ütemei szerint.— Hölgyek előre! kiáltá az egyik zenész. Raymonde fürgén megkapta szoknyája ranczait, a szemközt álló pórleány felé lépetts kezetnyuj-

tott neki. A párok összegyültek, a kezek ütem szerint fogóztak össze. A városiasan öltözött fiatal hölgy megjelenése feltűnést keltett a parasztok között. Kört képeztek előtte és okoskodni kezdtek. Antal, a mint javában ügyetlenkedett, meghallotta, ahogy mögötte egy parasztasszony összesusogott a komaasszonyával: — Ugy-e, ez a »zöld ház«-beli kisasszony? — A bizony, az a legény meg Verdier fia, Auberiveből.

— Hát most ő lett a jó barátja; hisz nekem azt mondták, hogy Préfontaine ur teszi neki a szépet. — Ugyan galambom, hát mást gondolt tán azóta!... Galop! Kiáltá most a rendező. A párok forgolódtak és Antal nem hallgathatta tovább a párbeszédet.

— Jaj, már vége van! sóhajtott Raymonde és pajzánul meghajtotta magát tánczosa előtt.

— Már most indulnunk kell, vélekedék az ifju ... aztán jobb lesz, ha megint az erdő szélén megyünk.

— Ne arra, felelé a leány és rendbeszedte haját, nincs unalmasabb, mint azon uton menni, a melyiken jöttünk. Menjünk inkább az erdőn keresztül. Nem tud ott gyalogutat?

Antal megjegyzé, hogy már hét éve nem járt e tájékon, azóta sok megváltozhatott; ahol azelőtt vágás volt, most már tisztás lehet, a gyalogutak meg tán eltűntek a sűrűben; de Raymonde nem tágitott. A rét szélén elmentek az amoreyi majorig és itt az erdő egyik gyalogutjára tértek. Antal gondol-

ködőba esett és Raymonde kérdéseire csak kurta feleletet adott. A két parasztasszony megjegyzései nagyon furták a fejét; az a czélzás Préfontaine urra, nagyon kellemetlenül érintette. Eszébe jutott, hogy egyszer Clotilde asszony is említette ez egyént, de csak ugy odavetve, egyéb semmitmondó dolgok között; figyelme nem keltetett fel. A parasztasszony megjegyzése tán csak holmi falusi pletyka; de azért mégis zavarba ejtette.

Raymonde minduntalan utitársára pislogatott, kinek mogorva hangulata boszantotta őt. — Ön töprenkedik, szakítá meg végül a csendet, vajjon mi felett?

Antal felemelte fejét és kérdő tekintetét a leány nyílt arczára szegze: — Raymonde kisasszony, felelé némi hallgatás után, ön minap épen mondani akart valamit... olyasmit, ami kiválóan önt illette... Legalább ugy olvastam a szeméből... vagy tán csalódtam volna?

Semmi felelet... a leány a napernyővel kis gödröket vájkált a gyalogut puha talaján. Az ifju tovább szólott: — Ha csakugyan méltónak tart bizalmára, miért nem használja fel az alkalmat? Elmondhatná most, amit akkor akart elmondani? Egyedül vagyunk. Az erdő néma félhomálya ép oly hivogatólag int a bizalmas beszélgetésre, akár a »zöld ház« könyves szobája.

A duzzogva felbigyesztett ajkak elárulák, hogy a leány zavarba jött; még se szólt semmit. Mintha

Clotilde asszony váratlan közbelépése csakugyan elterelte volna az irányból, melyen megindult, midőn a szerette férfit előtt be akart vallani mindent. A kedvező alkalom elmúlt; most már félt, habozott; elgondolta, hogy most mily kellemes együttlétet fog vele éldelni, míg atyját utóléri; minek rontsa meg ez órát egy kellemetlen leleplezés által. Antal állhatatos, komor tekintete megfélemlítette, boszantotta. — Lássuk hát — folytatá a fiatal ember — fogadjon meg gyóntatónak!

— Nincs mit gyónnom, viszonzá a leány félre fordulva, azután erőltetett mosolylyal hozzátette: Igazán, nem tudok vétkeket koholni.

Antal ránczba szedte szemöldjeit és boszusan felelé: — Hiszen nem is akarom én, hogy koholjon. Különbén elismerem, nincs rá jogom, hogy öntől titkokat csikarjak ki.

— Akkor hát miért kérdez úgy? ki sejteti önnel, hogy nekem titkaim vannak?

— Ön.

— Én? Hogy-hogy?

— Igen is ön, vagyis inkább az a nyugtalanság arcán; kegyed nem bir szinlelni.

Majd sürgetőbb, esdeklőbb, hangon folytatá: — Jusson eszébe az az estve a könyvtárban és mondja meg...

— Mit?

Antal véletlenül a fiatal leány karjaira tekintett, melyek félig kilátszottak a ruhaujjakból.

— Mondja meg például, hogy került önhöz az a karperecz, melyet a tillayi forrásnál találtam? ..

• E kérdés meglepte Raymondeot, elpirult, zavarára nőttön-nőtt. Pedig e kérdés alkalmat nyújtott neki mindent bevallani. Vajjon szóljon-e, elmondja-e Osmin szerelmének mulatságos történetét? A vallo-
más lealacsonyító, aztán meglehet, hogy Antal ferdén fogja fel, hogy felháborodik, ha megtudja, milyen versenytársa van. És akkor vége a szép ábrándnak, nem hódítja meg többé ezt a kitünő szívet, melynek növekedő rokonszenvét oly édes reszketve lesi. Mégis felelni kellett, mert Antal már ismételni akarja a kérdést; kívágta magát, mint a nők rendszeren szokták; elsiklott a kérdés mellett. — De hát mit érdeklődik ezért? suttogá, tréfás hangot erőltetve.

— Igaza van! viszonzá Antal, kit sértett ez a könnyelműség.

Azután pálcájával a cserjéket vagdosta; szótlanul ballagtak tova. A gyalogut igen szűk lévén, Raymonde elől ment, lesütött fővel; oly zavarban volt, hogy csak ment és nem vette észre, hány gyalogut keresztezi itt egymást. Antal gépiesen utána ment, nem gondolt arra, hogy tájékozza magát.

— Haragszik? kérdé a leány, és hátra fordult.

— Én? Dehogy... De észrevettem, hogy indiskrét valék és ezért hallgatok.

— Lássá, ön boszankodik. De hát miért fektet súlyt oly közönyös dolgokra?

— Közönyösek? felelt Antal, fejét csóválva;

ugy tudom, hogy az ilyen fajta karpereczeknek külön rendeltetésük van, valami érzelgős babona fűződik hozzájuk.

— Divatosak, mindenki viseli, semmi jelentőségük.

— Az önének sincs?...

— Az enyimnek? ... Nem is viselem, rut, nevetséges!

— Ha az, aki adta, meghallotta volna e szavakat, nem igen örülne neki... viszonzá Antal. Ön úgy látszik, nem sokat gondol szeretete bizonyosságaival.

— Nem bizony! felelt Raymonde, idegesen nevetve és ismét elpirult.

Antal észrevette ezt és ezért csak félig hitt...

— Vallja meg, szólt félig gunyos, félig komoly hangon, hogy közönyös embertől furcsa ötlet, önnek oly ékszerszert adni, melyen e szavak »gondoljon reám«, nefelejtés virággal övezetten vannak bevésve... kinek hívják ezt az eredeti embert?

— A név alig tartozik ide, ön úgy sem ismeri.

— Ki tudja? folytatá az ifju gunyosan, hátha Préfontaine urnak hívják?

A leány szive hangosan dobogott. — Honnét gondolja ezt? kiáltott fel elrémülve... ki beszélt önnek róla?

— Az ön anyja említette nevét... Ugy-e, szomszédjuk és jár a »zöld ház«-ba?

— Igen.

— Miért nem jön többé oda?

— Utazik.

Mind e feleletek ingerült hangon voltak mondva.

— Kissé szerelmes volt önbe, folytatá Antal hévvel.

— Meglehet. Nem törődtem vele.

— Megmondta önnek?

Raymonde visszafordult, szeme könybe lábadt, lábával egyet dobbantott, aztán félelem és haragtól reszkető hangon mondá: — miért üldöz így? mit akar ezen kiállhatatlan kérdezzetéssel elérni?.. Még megbánom, hogy atyámhoz nem ültem a kocsi-ba. — E szavak közben tovább haladt, de egyszerre meghökkent és csodálkozva nézett maga körül: — Ejnye, hová visz ez a gyalogut?...

Épen azon kopár szirtek egyikéhez értek, melyek a langresi erdős bérceket koronázni szokták; a gyalogut egy sűrű erdőzug felé huzódott, majdnem függélyes irányban felfelé. A szirtes ut fehér száru bükkfák között futott tova és eltűnt a lombos rengetegbe. — Eltévesztettük az utat, szólta Antal, hátat fordítottunk az országutnak.

Raymonde felkaczagott, de a vidorságot csakhamar aggodalom váltotta fel: — Mit fog szólni szegény atyám, a ki most várakozik reánk? Ön ugyan jeles vezető! Már most mit tegyünk?

Antal nézte a völgyzug irányát és tájékozni kezdte magát.

— Courroy balfelől van, mondá végül, és ha

egyszer a faluban vagyunk, könnyen akadunk a kocsi-
utra. Ha nem fáradt el és ruháját nem félti, hát az erdő
sűrűjén vágunk át.

— Menjünk, szolt Raymonde elszántan. — Ör-
vendett ezen incidensnek, mely véget vetett Antal
faggató kérdéseinek.

Negyedórai bolyongás után a sűrűbe értek. De
gyalogutra nem találtak. Antal megállott és nagyot
szagolt az erdei levegőből : — Kőszénfüst-szagot
érzek. Valami szénégető kunyhója közelében va-
gyunk. Keressük fel, ott majd akad, aki megmutatja
az utat.

Tovább mentek a kőszénfüst irányában, de mi-
nél tovább értek, annál több bajjal kellett küz-
ködniök. Uton-utfélen galagonya-cserjébe botlottak,
Raymonde ruhája minduntalan megakadt a tövisek-
ben. Antal le- lehajlott, és mindannyiszor eltávolí-
totta a tüskéket a finom szövetről. Mindez sok időt
igényelt. Az erdő már elsötétült, a hunyó nap végső
biborsugarai már halványulni kezdtek a bükkfák sűrű
lombjai közt. Egyszerre a fiatal leány felsikoltott ;
alsószoknyája egy csipkebokorba akadt és elrepedt ;
a leány megbotlott, elesett és a repedés még nagyobb
lett, feltakarta lábát egész a térdig. — Talán meg-
sérült? — kiáltott fel Antal. — Nem, nem! felelé
Raymonde pirulva, csak ne nézzen ide, majd feltá-
pászkodom magam...

Csakugyan felkelt ; de, hogy megint el ne essék,
kénytelen volt alsószoknyája egy nagy foszlányát fel-

gyürni; most még erélyesebb hangon ismételte Antalnak, hogy menjen előre és ne nézzon hátra. — Végre kiértek a sűrüből, egy vágásra jutottak; az alkonyat sötétszürke világában egyszerre meglátták a szénégető-kunyhó vörös lángját. A nemrég letarolt erdő helyén hét-nyolcz dombcsucs emelkedett, — melyeken itt-ott egy-egy fa megvolt hagyva; köröskörül sűrű fatömegek sorakoztak a tisztás körül; a zug tövében pedig egy kis terület el, kakaövezte sima tükrében az égboltozat zöld és rózsaszín sugarai játszottak. A kemencze körül a szénégetők fekete árnyai suhantak ide és tova; az erdő szélén, a kis gyepes kunyhó küszöbén, egy asszony ült, térdén kis gyermeket ringatva, egy régi nótát énekelt, melynek vontatott dallamát lassan vitte odább az esti szellő.

— Beh szép ez! susogá Raymonde, és elmerengett a csendes erdei tájképen, melynek félhomályához oly kedvesen illett az éneklő asszony panaszos dala.

Antal szóba állott a szénégetővel és tudakozódott az út után.

— Egy puskalövésnyire ide megtalálja a gyalogutat, (felelé ez,) mely elviszi a roncei erdőbe és onnét Viveybe; inasom elkiséri egy darabig, aztán majd utbaigazítja.

Raymonde előbb megakarta igazítani alsó szoknyáját, hogy tovább mehessen. Bement a konyhába, levetette a szoknyát, tűt és czéznát kért az asszony-

tól és leült egy fatörzsre a lobogó tűz mellé. — Gyönyörűen vette ki magát, a mint a finom selyemszövet nem gátolva az alsó szoknyától, odasimult csipőihez és elárulta a gömbölyű idomokat, a tagok harmonicus hajlásait. Raymonde levetette kalapját; gyönyörű, dus fürtei szétomoltak nyakán, vállain; az élénk színű keretből jobban vált ki a finom fehérségű arczbőr; nagy szemei villogtak a rőzsék lobogó lángja mellett. — Nézze csak, ez az átkozott csipkebokor milyen bajba kevert, szólt Antalnak, ki ott térdelt mellette a fűben, no én ugyan megjártam!

— Sohase láttam ilyen igézőnek! suttagá az ifju lángoló szemekkel.

Ismét egészen el volt varázsolva és szemrehányásokat tett magának, hogy nevetséges kérdéseivel e bájos leányt annyira boszantotta. A leány, midőn meghallotta e férfias és mégis oly szeretetteljes, gyöngéd hangot, elégedetten mosolygott, ujjai sebesebben öltögeték a ruhát.

A szénégető-asszony látván, hogy vendégei beszélgetnek, ismét a kunyhó elé ült, térdére vette csecsemőjét és folytatta panaszos dalát.

— Tetszik nekem ez a hely, szólt Raymonde és letépte kis ujjával a maradék czéznát; ugy-e visszajövünk még ide?

Azután besietett a konyhába, magára öltötte az alsó szoknyát, rendbe hozta öltözetét, egy ezüstpénzt csusztatott a kis alvó csecsemő piczi tenyerébe és a fiatal pár egy inas kíséretében utnak indult.

Mikor eljutottak a roncai gyaloguthoz, elbocsátották vezetőjüket és lassan tova ballagtak a sűrűben. Már egészen besötétedett, annyira, hogy a két utas alig látta a gyalogutat. Hébe-korba egy-egy csillag csillámlott át a lombokon; olykor egy-egy szarka riadt fel szendergéséből, csiripelt egy nagyot és aztán ismét mély csend állott be.

A két ifju vándor is hallgatott, mindegyiknek fejében ezernyi édes gondolat és eszme zsongott. Gyakorlott fül meg is olvashatta volna sziveik dobbanásait, oly hangosak voltak. Raymonde mintegy ösztönszerűleg közelébb ment Antalhoz és a fiatal ember tagjait kéjes reszketés futotta át, valahányszor a fiatal leány gömbölyű tagjait találta megérinteni. Egy helyen, hol az ut egészen eltűnt a sűrűben, megfogta a leány kezét; nem is bocsátotta el többé. A két kéz szorosan fogta egymást, mindegyikben forrón lüktetett a vér. Ez így tartott néhány perczig. Egyszerre a fiatal leány egy fába ütődött, közelébb vetette magát Antalhoz és hirtelenében átkarolva érezte magát,

— Raymonde, mondá az ifju suttogva, szeretem önt!... Akar-e nőm lenni?

A leány annyira fel volt indulva, hogy nem birt beszélni; egy perczig mozdulatlanul csüngött az ifju keblén.

— Ön nem felel, szólt ez, talán szerénytelen voltam?

— Nem, nyögé Raymonde halkán, de fuldoklom, engedjen lélegzetet vennem.

Midőn az ölelő karokból kibontakozott, odaengedé kezeit az ifjunak és minden czifrálkodás nélkül egyszerüen bevallotta, hogy már régóta szereti: azon naptól fogva, melyen legelőször meglátta. — Oly boldog és oly büszke vagyok rá, hogy ön megértett és megszeretett! — Antal ismét megölelte és a néma sötét erdő meghallotta kézfogoi csókjuk halk czuppanását.

Karonfogva mentek tovább s meglassították lép-teiket. Tul voltak a nagy pillanaton, mely idegeiket eddig oly feszültségben tartotta és könnyü lélekkel csevegtek érzelmeikről. A fák már gyérülni kezdtek, a gallyak közé szürke világosság osont, azután meglátszott a csillagokkal behintett égboltozat. Az ut lefelé ment, Vivey már ott csillámlott a völgyzugtövében.

— Menjünk lassan, suttogá Antal, oly szép itt az éjszaka! Engedje még egyszer elmondanom, hogy mennyire szeretem... Tán fél, hogy megkorholják?

— Csak attól félek, hogy atyám már aggódni fog; anyám boszankodni fog, de ezt már megszoktam, haragjától nem ijedek meg.

— Attól félek, hogy megharagszik reám és becsukja orrom előtt az ajtót, ha megtudja, hogy nőül akarom venni.

— De atyám majd pártunkat fogja. Aztán meg nekem is van akaratom; jól tudja ezt édes anyám és nem mer ellenem fellépni; de hát az ön szülői mit fognak hozzá szólni, ha megtudják, hogy ön szeret?

— Azt fogják mondani, hogy szerencsés fiu vagyok és ha önt meglátják, el lesznek varázsolva.

— Hát az öreg Noel?

— No, az nyakasabb lesz, felelte Antal nevetve, de majd csak kibékül.

Igen lassan mentek ugyan, mégis nagyon hamar jutottak el a lejtő tövébe és már ott állottak előttük a »zöldház« hársfái.

— Egy évvel ezelőtt, folytatá Antal, nem merem volna önnek ily ajánlatot tenni, jövőm még bizonytalan volt; de ma, ha gazdag nem vagyok is, de tisztességes állást ajánlhatok fel nőmnek. Lássa Raymonde, mi boldogok leszünk!... Beszéljek még ma édes atyjával?

— Nem, felelt Raymonde mohón, majd elvégzem én, kiszemelem a legalkalmasabb pillanatot.

Osmin képe jelent meg ismét lelki szemei előtt; aggódva gondolt rá, hogy mily módon adjon neki kosarat. Eszébe jutott, hogy a hórihorgas Préfontaine vissza fog jönni és hogy ez mennyi kinos szemrehányásokat, mily kellemetlen magyarázatot von maga után. A kaland szerencsés befejezése iránt nem volt megnyugtattva. Minden fa úgy állott előtte, mintha szálás imádójának fenyegető árnyéka volna. Egy kísértet!... Csakugyan kísértet volna?... Vagy gonosz játékot űz vele a félhomály is? Egy furcsa alak vált el egy hársfa mellől és a fiatal szerelmesek felé látszott mozogni. Raymonde egy stentori hangot hal-

lott, mely ugy csengett fülében, mintha az ítéletnap harsonája volna ; Osmin szólott hozzá.

— Ah valahára ! csak hogy itt van, Raymonde kisasszony ! Az ördög vigye el ezt a rapportot ! Ugyancsak megijesztett bennünket, már azt hittük, hogy elveszett valamelyik völgyzug fenekén.

Midőn Raymonde megismerte Osmin hangját, annyira megrémült, hogy egy szót se birt szólni. Antal nem értette meg, hogy itt mi történik, csak azt érezte, hogy a leány karja reszket. Egy perczre nagy csend lett, még az éjipillangók szárnylebbentéseit is meg lehetett hallani a zizegő lombon.

— Hát kísértetnek néz ? kiáltott fel Préfontaine örvendezve, nyugodt lehet, én vagyok testestül-lelkestül.

— Ah ! ön az ! felelte végül Raymonde tompán, ön az ... már is megjött. — Feje szédülni kezdett és ha Antal fel nem fogja, lerogyott volna.

— Nem várt ilyen korán ? ugy-e meg leptem — folytatá Osmin, ki sokkal jobban örült, semhogy észrevette volna jegyese zavarát.

Szó nélkül megindultak a ház felé. — Ez kétségkívül Verdier ur, folytatá Osmin ; ugyan mutasson be Raymonde kisasszony, vagy tán magam mutassam be magamat.

Raymonde erőt vett magán, Antal felé fordult, de nem mert rá nézni : — Ez Préfontaine Osmin ur, kiről az imént beszéltünk, mondá rebegeve.

— Nagyon örvendek uram ! kiáltott fel Osmin

és széles tenyerét odanyujtotta Antalnak; édes atyját már régóta ismerem, nem egy farkast ejtettünk el már együtt.

Raymonde elbocsátotta gavallérja karját. — Átöltözöm, suttogá, magyarázza meg atyámnak, hogy miért nem jöttünk utána. — Ezzel ott hagyta a két fiatal embert a pitvarban és felsietett szobájába.

— Ugy-e fél, hogy megszidják, nem-e? kiáltott utána Préfontaine. No ne féljen, majd megvédelmezzük... Tessék Verdier ur... Itt hozom a csavargókat, mondá, midőn belépett a salonba, hol Tremblaie ur és neje izgatottan jártak fel s alá; semmi bajuk se lett, Verdier ur két szóval elmondja az egészet.

Antal elmondta az est eseményeit. Clotilde asszony nem igen mutatta rossz kedvét. Osmin visszatérése hajlandóvá tette az elnézésre; csak annyit jegyzett meg, hogy ez a baj nem történt volna meg, ha Tremblaie ur kissé több jellemet mutatott volna. Ez megörült, hogy ily könnyű szerrel szabadul, és hogy aggodalma alaptalannak bizonyult; egész önmegadással meghajtotta magát neje előtt. E pillában jelentették, hogy már tálalva van; a társaság épen az étterembe ment, ekkor belépett Raymonde.

A leány igen sápadt volt; szemeiben lázas tüzegett. Megölelte édes atyját, aztán mindnyájan asztalhoz ültek és szótlanul hozzáláttak a leveshez. Préfontaine óriási étvágnak örvendett, bőven evett

és ivott, és kaczagva beszélte el vadászkalandjait. Clotilde asszony arcza sugárzott; hizelgő tekintetekkel, mosolygással biztatta Osmint a fecsegésre.

Rég mutatta magát oly szeretetreméltónak, még Antal iránt is édeskés előzékenységet mutatott. De ez igen feszesen viselte magát, homloka ránczba szedődött, arcza szigorú jelleget öltött. Éles szeme, hol Raymondera volt szegezve, ki a világért fel nem nézett tányérjáról, hol meg Prefontainera, kit a viszsztatérés öröme és a háziur jó burgundija igen jó kedvbe hoztak. Osmint kiabálva beszélt, minduntalan megakadt egy-egy mondaton és saját tréfáin maga nevetett legtöbbit. Antal kissé nyugodtabb lett, mikor látta, hogy Préfontaine ur mily hig velejű és trivialis ember. Lehetetlennek gondolta, hogy ez a bárdolatlan medvekölők Raymondenak megtetszhetnék; de mégis feltűnt neki, hogy a leány, mióta e jövevényt látja, mindig halavány és néma; nem tudta, mire értse a dolgot.

— Verdier ur, szólalt meg Tremblaie ur, szomszédja felé fordulva, mikor az erdei uton önöket vártam, unalmamban szedtem néhány növényt, legyen szives azokról némi felvilágosítást adni.

E szavak tudományos térre vitték a társalgást; Osminnak elállott tőle a szeme, szája. Tudatlan ember lévén, megvetette a tudományt, és a tudósokat, szinte borzadozott tőlük. Nem mondhatjuk őt épen féltékenynek, de azért mégis csodálkozott, hogy a fiatal Verdier olyan bizalmas

lábön áll a családdal. Ugy tudta ugyan, hogy Raymonde sokkal csapongóbb, sokkal jobban gyűlöli az unalmas dolgokat, semhogy beleszeressen egy tudósba. De ez a komoly, kimért szavú tudós, ki csak úgy dobálózott a latin szavakkal, mégis gyanakodóvá tette a paraszti Préfontainet. — Eszeden légy, gondolá magában, mindjárt megszólaltatjuk a szomszédot, majd meg lássuk mit akar.

Ebéd után Raymondenak sikerült egy perczre négyszemközt találkoznia Antallal: — Menjen holnap azon szénégetőhöz, akinél ma voltunk, suttogá sebesen, én is ott leszek. Beszélnem kell önnel.

A salonban a társalgás már akadozni kezdett. Mindenki fáradt volt, csak Préfontaine nem. Antal pár percz múlva felkelt és bucsut vett a családtól. Osmin követte e példát, azt mondván, hogy gyalog jött ide Lamargelleből, kifáradt. Mikor a szabadba értek, pipára gyujtott, felnézett az égboltozatra és karonfogta Antalt. — Nézze, milyen gyönyörű éjszánk van, hogy tündökölnek a csillagok... Az embernek eszéágába se jut a lefekvés. Ugy-e Verdier ur?

— Egyelőre én is azt tartom, felelé Antal, ki szeretett volna Préfontainetől szabadulni, de ha ott hon leszünk, ön Lamargelleben, én meg Auberiveben, azt hiszem szivesebben nézzük majd az ágy menyendezését, mint a csillagokét.

— Pompás felelet, he! he! kaczagott fel Osmin, hogy csak úgy rengett beléje az erdő; ön derék.

legény és ha ugytetszik, egyet mondanék kettő lesz belőle: ne menjen ezen az erdőn, hanem amott Treue felé; azután én is kerülök egyet, hogy tovább lehessünk együtt. Áll az alku? ... Nos!...

Antal nem utasíthatott vissza ilyen barátságos ajánlatot; látta, hogy Osmin nagyon beszédes kedvében van, elhatározta magában, hogy kitudja belőle, milyen viszonyban van Raymonde-val. Együtt ballagtak tehát a fennsík felé. Préfontaine nagy füstfellegetek eregetett pipájából, dudolgatott és Antal karjába fogózott; ivás után sohse busult, a jó ebéd, meg a finom bor barátságos hangulatba hozták.

— Ez a Tremblaie derék ember; kezdé a szót. Borai kitünőek. Sohse emlegessék nekem a bordeauxit, az olyan pancs historiát. Nincs külön bor a világon a burgundinál; merő tüzet ereszt a vér közé!... Pompás pinczéje van ennek a Tremblainek!... Igazán derék házat visz, igen jól élnek és egytől-egyig derék emberek. — Itt elhallgatott, Raymonde ragyogó képe suhant el előtte. Eszébe jutott, hogy hiszen vallatóban van; minden átmenet nélkül hirtelen e kérdést intézte utitársához: — Hát ön mit szól hozzá?

— Az ebédhez, vagy a borhoz?

— De hogy, Raymonde kisasszonyról beszélek.

— Talpraesett leányka, felelt; Antal elkomolyodva, nyílt lelkű, természetes, kedves.

— Ugy-e? folytatá Osmin hévvel és megfeledezett róla, hogy ő most vallatni akar; képzelje csak,

akadnak a környékben olyan ostobák, a kik azt mondják róla, hogy rosszul van nevelve, mert egyedül szokott sétálgatni és kereken oda mondogatja az embereknek a maga véleményét!... De én bizony jobb szeretem azoknál a szenteskedőknél, kik mindig szemlesütve járnak és csak miatyánkra nyitják ki szájukat... Nagyon jól mondta ön, hogy talpraesett leányka, remélem, hogy talpraesett menyecske is válik belőle.

A két fiatal ember épen azon erdő mellett balagott, melyben Antal és Raymonde pár órával előbb szerelmet vallottak egymásnak. Antal szive hevesen feldobogott, midőn e kéjes perczekre gondolt, felnézett a ragyogó csillagokra, melyek imént a kézfogói csók tanúi voltak, majd nagyot lélegzett az üde levegőből és így felelt: — Igazán boldog ember lesz, a kit ő férjeül fog kiszemelni.

— Ki van az már szemelve, viszonzá Osmin mosolyogva.

Antal összerezszent.

— Mit mond ön? kiáltott fel és szemeit Préfontainera szegzé.

— Hiszen igaz, ön azt nem tudhatja, szólt ez jó kedvűen; hallgattak a dologról és ez helyes volt, hanem most már annyira van a dolog, hogy bátran beszélhetek. Tudja meg hát, hogy az a boldog férj én leszek.

A fiatal tanár megrendült e szavakra. Álmodik, vagy ébren van-e? — Hát ön most megkérte Tremblaie kisaszszony kezét? rebegé.

— De hogy! nem vártam én ma estig. Már két hónapja, hogy elvégeztük.

— És tudja ezt Raymonde kisasszony?

— Hogy ne! Mindjárt megmondtam neki, mi helyt beléegyezett az anyja. Többre megyünk az istennél, mint a szenteknél. Nehezen ment ám a dolog, Raymonde kisasszony habozott, hol egy lépéssel előbbre, hol meg kettővel hátra. Hiszen tudhatja, hogy a fiatal leányok nem egy könnyen szánják rá magukat. De én nem csüggedtem; annyit predikáltam, a mig csak meg nem szelidült a kis madár. Augusztusban meg volt a kézfogó.

— És ön adta neki azt a vésett karpereczet.

— Hát ön észrevette? No akkor jól van, legalább tudom, hogy gyakran szokta viselni! szolt Osmin diadalmas hangon. Tudja, most már benne vagyunk, épen ma beszéltem az édes anyjával; egy hét múlva kihirdetnek, és két hétre meg lesz az esküvő. Ugy-e eljön oda, ön derék ember, vőfélynék veszem. Majd meglássa, milyen pompásan mulatunk.

— Jó éjszakát! mondá Antal egész magánki-vül, és egy mellékutra fordulva, elrohant.

— Hova megy? kiáltott utána Osmin álmélkodva, hisz még nem vagyunk Treueben; hej komám, megálljon hát!

De Antal nem hallgatott rá; mint az örült ugy futott tovább. Nem tudta hol van és hova megy. Csak futott előre, hol a legsűrűbb tömkelegben, hol meg átázott tisztásokon, melyek sikamlós talaján

minduntalan megakadt. Olykor azt hitte magáról, hogy mámor fogta el, a fák forogni kezdtek, a föld tántorgott alatta, még a csillagos ég is, mintha inogna felette. Füleiben folyvást csengett Préfontaine hangos kaczagása. Minden forogni látszott körülötte; agyveleje mintha megbénult volna, a gondolatok mintegy kövekké dermedten pihentek. Csak egy gondolat ébredt fel olykor agyában és ez metsző fájdalmat okozott:

— Ő hazudott! ez volt e gondolat, ő hazudott!

És az ifju tovább rohant a fák között. Egszerre megbotlott egy fa gyökerében és elesett. A fris, nedves fű érintése enyhítést adott a forró homloknak; összeszedte magát és körülnézett, hogy hol van. Egy gáteresen ült, a keresztut közelében; ott egy ház állott, melynek ablakai még ki voltak világítva. Ráismert, hogy a clavini erdész háza. Az erdész kétségkívül visszatért kerülő utjáról és a konyhában vacsorál. Benn lobogott a tűz, a házból gyermekek hangja hallatszott ki.

Antal homlokáához kapott, rendbeszedte eszméit; elgondolta, hogy a paradicsomból mily hamar került a kétségbeesés poklába. Minél tovább gondolkozott, annál gyűlöletesebbnek találta Raymonde magaviseletét; a leány csufosan megcsalta, rut játékot üzött vele és Préfontaine-nel. Amit ő naivitásra vélt, az nem volt egyéb kitanult kaczérságnál. Vége mindennek, nem marad más hátra, mint kitépni szívéből e nyomorult szerelmet, eltökélte, hogy e kinos

mütétet rögtön végbe viszi. Felkelt, odament a házhoz és kopogott. Az erdész rendkívül elbámult, mikor ráismert. De Antal nem törődött a háziasszony kíváncsiságával, a gyermekek félénk tekintetével; téntát, tollat kért, egy régi jegyzőkönyvből kitépett egy elsárgult lapot, lázas kézzel odavetett néhány sort, összehajtotta a levelet, beletette egy hevenyészett nagy levélborítékba, pár szót rebegve engedelmet kért az erdésztől és nejétől, kik örültnék gondolták, aztán kiment és ismét az erdőbe rohant.

IX.

Hüvös, ködös őszi éjszaka borította még a sűrű erdőket, az elhagyott utakat és a posványos tisztásokat. Csak lassan pitymallott Maigrefontaine felől; a szürke égbolton rózsaszín felhőfoszlányok mutatkoztak, a makktól terhes tölgyfák keskeny leveleit meg-meglengeté a hajnali fuvallat; Vivey udvarain megszólaltak a kakasok; a szérükön tápászkodni kezdtek a cséplők. A molnár megindította a malmot, a víz lezuhant a kerékre, mely a zuhogó víz terhe alatt forogni kezdett. A kis templom csucsos tornyáról megkondult a hajnali harang; egy sereg kácsa biczegett a patak felé; nagy hápogással bevetették magukat a vízbe, vigan lubiczkoltak benne, csapkodták a vizet szárnyaikkal és uszóhártyás lábaikkal. Aztán a hegyek mögül kibukkant a nap is és felébresztette a falut. A »zöld ház« ablakai alatt egy kertész járt fel s alá és legereblyézte a fasor porondját, a kövezett udvaron a cselédek faczipóinek csoszogása hallatszott. Raymonde kinyitotta ablakait és a napfény egyszerre elárasztotta a szobát. A fiatal leány már felkelt, fel volt öltözve; az éjjel jó formán be se hunyta a

szemét. Arcza sápadt, szemei vörösek. Szülei még aludtak; felhasználta az alkalmat, lesietett az istállóba, megnyergeltette Jannicot, lóra kapott és a szénégető kunyhó felé vágatott.

Minél hamarább találkozni akart Antallal. Lelkiismerete sehogy se hagyta nyugodni. El volt már tökélve, hogy Préfontainenak kiadja a kosarat; de azon aggódott; vajjon Antal nem haragszik-e, amiért eltitkolta előtte Osminhez való viszonyát? Antal már gyakran mondta, hogy utálja a képmutatást!... Keservesen bánta meg most, hogy tegnap úgy macskodott. Miért is hallgatott tegnap, hisz Antal oly kedvező hangulatban volt?... No de most nem vár többé; menten bevall neki mindent. Elmondja, hogy a fél ígéretet, melyet Osmin tőle kicsikart, sohasem vette komolyan; és Antal hinni fog neki, a mélyen szerető szívből fakadt szó nem tévesztheti el hatását. Raymonde érezte, hogy szíve szenvedélyesebben dobog; midőn elgondolta, hogy Antalt tán el is veszitheti, ereiben a vér szinte jéggé fagyott.

Ily gondolatok közben elért a szénégető kunyhóhoz, melynek füstjét már messziről meglátta. A kunyhó előtt az asszony már főzte a reggelit; a szénégető s inasai már javában dolgoztak; távolból a favágók baltaütései hallatszottak. Raymonde leszállott, lovát egy csemetéhez kötötte és dobogó szívvvel fürkészte a tájat, nincs-e itt Antal. Mikor a kemenczéhez ért, megszólította a szénégetőt, nem látta-e a fiatal embert, ki az este itt volt.

— Dehogy nem, felelé a megszólított; itt volt már virradóra, hagyott is önnek kis czédulát. — E szavakkal mellényzsebébe nyult és oda adta Raymondenak a levelet, mely már el volt lépve köszénporral.

A leány reszkető kézzel vette át a levelet; leült egy rőzserakásra; hátat fordított az embereknek, hogy ne lássák felindulását. Szemei elborultak, jó ideig nem tudott elolvasni egy betűt se. Végre elolvasta a kurta sorokat, melyek dühös kézzel voltak odavetve a sárga papirosra.

»Préfontaine mindent elmondott. Ön hát megcsalt engem, épen akkor, mikor kitártam ön előtt szívemet!... Ön hazudott, ön! akit úgy szerettem! ... Nem fogom viszont látni. Elfelejtetek mindent, mint ha gonosz álom lett volna ... Isten önnel!...«

Raymonde szive megrendült, ajkai elsápadtak, teste megmerevedett, feje lehanyatlott.

— Hejh! majszter ur! kiáltott egy inas, ki egy fa megül leskelődött; jöjjön csak ide, a kisasszony elájul!

X.

— Szent istenem ! hogy nézesz ki ! honnét jössz ?
Mi lelt ?

Igy kiáltott fel Soeurette anyó, midőn Antal reggel 9 óra felé betoppant a konyhába, sárosan, rongyosan, sápadtan, merev szemekkel, mintha kísértetekkel álmodott volna egész éjjel. Verdier, ki épen az asztalnál ült és irt, leejtette szemüvegét és álmélkodva nézett a belépőre !

— Hol háltál öcsém ? miért vagy olyan sápadt ?

— A szabadban háltam, felelt Antal kurtán és rosszul aludtam. Egyéb nem történt.

— Majd főzök egy kis borlevest ! szólott Soeurette.

— Köszönöm, édes anyám ; nem kell ; — felelte Antal, odament a kuthoz, vizet meritett, felhajtott két három kancsóval, aztán az öreg asszonyhoz fordult, ki aggódva nézett utána : — Édes anyám, szólott nyugodtan, holnap visszamegyek Párisba, ugy-e leszesz oly szives és összerakod málhámat ?

Ha az auberivei erdő vén fáí egyszerre mindketté törnek, attól se döbbenhetek volna meg any-

nyira Verdierék, mint ezen hirtől. Verdier nem akart hinni tulajdon füleinek, Soeurette anyó úgy elejtette a kezében levő tálat, hogy az izzé-porrá zuzódott.

— Hogyan, elutazol? rebegé; tán tréfálsz, hisz a szünidő csak november 15-én ér véget.

— Más rendeletet kaptam, felelt az ifju, de nem mert anyjára nézni... Holnap reggel el kell utaznom, hogy ideje korán elfoglalhassam állásomat.

Soeurette nem szólt semmit; fejét kezére hajtotta, és halkán sirni kezdett. Verdier fölkelte és vakarta fejét.

— Nézze az ember, már meg sir! suttogá és egy félénk tekintetet vetett fiára... ki látott már ilyen esztelen asszonyt. Ha a fiu korábban megy el, mint a hogy szabadsága lejár, hát bizonyosan kénytelen vele. Sokkal jobban szeret bennünket, sem-hogy ok nélkül megkinozzon... Tudja, hogy kívül semmink sincs e világon, hogy hét évi távollétre nagyon kurta volt ez az egyhavi viszontlátás, és hogy mily nehezünkre fog esni, ha megint egyedül leszünk... Jobban tudja ezt, mint mi.

Verdier minden mondat után szünetet tartott és könnyörgő pillantást vetett fiára, mintha nem is annyira Soeurettének, mint inkább neki beszélne. A fiatal ember nem mozdult, keresztbe font karokkal, mereven maga elé nézve, fogait összeszorítva, úgy állott ott. — De hát mit akarsz? folytatá az erdész; ha a miniszter visszahívja! Én is tudom, hogy mi az a fegyelem. Hallgatni és engedelmeskedni!... No

képzelem, hogy fog majd bámulni Noel ur; ő se lesz megelégedve.

— Még ma este elmegyek hozzá és megmagyarázok neki mindent, vágott közbe Antal és ő helyeselni fogja eljárásomat. — Azután attól tartván, hogy elérzékenyül, kisietett a konyhából és felment szobájába.

Soeurette elrejtette arcát kötényébe és zokogva fakadt... De hát minek jajgatsz? szolt Verdier, hisz látod, hogy el van szánva Párisba menni... Olyanok a gyermekek, mint a madarak; mihelyt megpelyhesednek, csak azon gondolkoznak, hogy szabadulhassanak a szülői fészekből. — Beszélés közben felhuzta gomboló harisnyáit, de sehogy sem tudott boldogulni a gombokkal. Talán reszkettek ujjai? Vagy elborult szeme? Végül visszafojtott hangon elkáromkodta magát és Chanoisba ment, és elbeszélte a dolgot Noelnek. Azt hitte, hogy az öreg tanár rábeszéli Antalt, maradjon itthon; de az öreg Noel minden várakozás ellenére igazat adott a fiatal embernek; kijelenté, hogy Antal igen okosan teszi, ha elutazik, itt csak egy ember a bolond és ez ő, Verdier. Ezzel hátat fordított az erdésznek és bezárkózott a könyvtárba.

Este felé Soeurette felment Antal szobájába, hogy összerakja a málhát. A fiatal ember ott állott az ablaknál és az erdőt nézte, melynek rengő lombja sugott-bugott, mint a hullámos tenger. Soeurette az üres bőröndöt a szoba közepére czipelte. — Hát csak-

ugyan itt hagysz bennünket fiam? szólalt meg hal-
kan felsóhajtva.

— Igen is, anyám ; el kell mennem, felelé a
fiu, de nem mert megfordulni, érezte, hogy könybe-
lábbadt anyai szemek fürkészik és ezekkel nem mert
szembeszállni.

Soeurette fejét csóválta, aztán kirakodott a
szekrényekből és a bőröndbe tett mindent, közbe-
közbe egy-egy könnycsepp tolult ki szemén. Mikor
nyugodtabbnak tudta magát és úgy érezte, hogy sza-
vát most már nem fogja elfojtani a zokogás, taná-
csokat mondogatott fiának.

— Látod, most mindent rendbe szedtem, úgy
ahogy a csomagok itt vannak, úgy rakd el a szek-
rényben. Csak arra kérlek, hogy az ingeket, mikor a
mosóné hazahozza, rakd mindig alul, mert különben
mindig ugyanazokat használod. Pedig ez az örökös
mosás szörnyen rontja a fehérneműt. Szerettem volna
pár üveg befőttet is adni, de még nagyon friss. Csak
vártál volna legalább a hét végeig.

Antal nem felelt, odaült az íróasztalhoz és
könyveket csomagolt. Soeurette minduntalan oda-
kacsintott fiára, akit most el fognak tőle vinni. Látta,
hogy Antal lecsüggeszti fejét, lesüti szemeit, ajkai
reszkettek, mintha vissza akarnák fojtani a zokogást.
A jó asszony nem állhatta meg tovább ; elejtette a
kezében levő csomagot, odasietett fiához és össze-
vissza csókolta.

— Neked fáj valami! kiáltott fel; erőltetted

magad, nem mersz sirni. . Miért titkolózol előttem? Miért akarsz elutazni? Tán azt hiszed, ellene volnék, ha el akarnád venni azt a kisasszonyt a »zöld ház«ból? Hiszen tudod, hogy én csak azt akarom, a mit te akarsz. . . Ha ő tetszik neked, hát csak hozd ide, mi is szeretni fogjuk . . . csak ne menj el, ne hagyj itt ilyen hamar!

— Ne tartóztass, jó anyám, szólt Antal és megölelte anyját. Hidd meg, okvetlen el kell utaznom . . . Ne kérdezd most, hogy miért, később majd megmagyarázok mindent.

A szelid nyugalom, melylyel a fiatal ember e szavakat mondotta, szilárd eltökélésről tanuskodott. Soeurette nem könyörgött többé; midőn szemei ismét könybe lábadtak, az ablakhoz állott. Az est beállott, az eget sűrű, alant járó felhők takarták; a szél erősödött, végig futott az erdőn, megrázta az ágakat, leverte a sárguló leveleket. Soeurette könybe borult szeme hosszan nézte a leverdesett lombot. Minden szélcsapás záporával hullatá a leveleket, melyek egy ideig szerteszét kóvályogtak, aztán rakásra halmozódtak az árkokban, vagy elszóródtak a rétek letarolt fűvén. A természet is bucsuzni készült; az általános bomlás a verőfényes napok megszűntét jelenté. A jó asszony sajgó szívvvel gondolt rá, hogy a hosszú téli estéket ismét egyedül fogja eltölteni a hunyó tűz mellett, míg szeretett gyermeke a nagy világvárosban ezer veszélylyel fog küzdeni. Szegény anyák! mennyi kinos órát kell átélniök! Fiatal korukban

csak azon tünődnek, vajjon kapnak-e oly férjet, a ki őket szereti? — A férj megjött; nem igen szeretetre méltó, gyakran durva, vagy legalább is közönyös, akkor azt óhajtják, vajha gyermekük volna, a kiből vigaszt lelnek. Megszületik a gyermek és vele sok ezernyi gond és aggodalom. — No de majd megjutalmaz minden fáradságomért, ha felnőtt, gondolja az anya szomorúságában. A fiú felnőtt és mikor husz éves, elmegy messze földre; az anya magában marad, ismét folytonos nyugtalanságban él. Nem ő birja a gyermeket, hanem a gyermek birja őt, szívére nagy lánczot fűzött, mely mind hosszabbra nyúl és napról-napra súlyosbodik. . . .

Ily gondolatok támadtak a jó asszony lelkében, mikor úgy elnézte a hulló lombot. Olykor a szél mind nyalábra forgatta a leveleket, megforgatta és eszeveszetten nyargalt velük a sikságon végig, majd meg egyenkint szeliden himbálta és lassan vitte, mint a zephyr a pillangót. Egy szélroham felkapott a kertben egy csomó platánfalevelet, és bedobta a szobába. Egy széles levél (még egészen zöld volt) Antal ruháira hullott. Soeurette meglátta ezt, odatért a bőrönd elé és gondosan bezárta a levelet, melyet a régi kert ereklyének küldött a távozó fiúhoz. Aztán ráült a bőröndre és mozdulatlan maradt; a homály nőttön nőtt, és a csendes szobában egyebet se lehetett látni, mint Antal árnyékszerű alakját és az anya szemlein csillámló könnyet.

Mig az auberivei kis házban a csüggedés és

szomorúság ekként tetőpontra hágott, a »zöld ház«-ba is bevonult a bubánat. Raymonde kétségbeesett hangulatban jött haza. Ajulása a szénégető kunyhója mellett nem tartott soká. Néhány csepp vizet öntöttek arczára, ettől magához tért, aztán nem hallgatott a szénégetőkre; lovára kapott és tüskön-bokron át hazafelé vágatott. Kezei görcsösen tépték a levélkét, melyben Antal oly könnyörtelenül ítelt fellette; a tulszigoru ítélet ellen felháborodott. Nem akarta hinni, hogy mindennek vége, hogy ami történt, azt helyreütni ne lehetne; szenvedélyes szerelme tiltakozott ily föltevés ellen. Mielőbb találkozi akart Osminnal, hogy nyiltan szakithasson vele. Azután elmegy és lábaihoz borul Antal anyjának, könyörögni fog neki, hogy legyen közbenjárója. Szerelmét megmenti, bár mennyibe is kerüljön neki . . . Még jobban sarkallta Jannicot; a fölkorbácsolt ló, mint a fergeg teg úgy rohant a roncesi erdő szük ösvényein. A mint ruhája félreseperte az utját álló gallyakat és ezek visszaverődtek a ló farára, ez még veszettebbül futott; az utfélen a fák futni látszottak. Raymonde lelke könnyebb lett e vad vágatástól, mely oly jól illett dúlt kedélyállapotához. Mikor a »zöld ház« elé értek, a ló alig lihegett, az amazon pedig meg volt törve, nem birt beszélni. Attól tartott, hogy valaki kérdőre találja vonni; felsietett tehát szobájába és ott bezárkózott.

Itt, e magas szobában, hol a barna tölgyfaerdő még fényes nappal is árnyékot vetett a butorokra, csak

itt kezdte megérteni, hogy mily szörnyű csapás sujtotta. Eddig a sok baj, a sebes vágatás elkábitották, most azonban oly csend, oly magány uralkodott körülötte, hogy szinte összeborzadt. A tükörbe tekintett; onnét sápadt arcz, beesett szemek néztek ki; a pásztor ott fenn a képen a boldogtalan szerelem elegiáit látszott énekelni. A régi kandallóban fájdalmasan nyögött a szél. Raymonde soha sem érezte magát oly magányosnak és elhagyatottnak. Levetette lóvagló ruháját; ekkor az ajtón egy szolgáló koczogtatott; értesítette a kisasszonyt, hogy várják reggelire. A kisasszony azt felelte, hogy hagyjanak neki békét. A cseléd elment és ismét mély csend állott be. Raymonde letérdepelt ágya elé, arczát a takarók közé rejté és kisírta magát. Csak háta és csipői hullámos körvonalai látszottak és dus fürtei, melyek oly sajátságos módon ríttak ki a hófehér ágyneműeken. A könyvek visszafojtott árja végre valahára megeredt, a fiatal leány sirt-rítt, mint a gyermek, ki először tapasztal életében nagy bánatot. Így bánkódott hosszú ideig. Ekkor a folyosón lépteket hallott, türelmetlen, erélyes, gyors lépéseket, parancsoláshoz szokott személy járása volt.

— Raymonde! kiáltott be a folyosóról Clotilde asszony.

Raymonde nem felelt, daczosan vállat vont és fejét még mélyebbre rejté a párnák közt.

— Raymonde! ismétlé a nő keményebb han-

gon, — nyisd ki az ajtót!... Tudom hogy benn vagy! Vége legyen a gyerekeskedésnek.

A dus hajtömeg megmozdult egy perczre, a homlok kiemelkedett a párnák közül, aztán a fiatal leány egykedvű hangon ki szólt, hogy főfájása van.

— Ejh ne czifrálkodjál! tán akkor is fájt a fejed, mikor az erdőben kószáltál... Jer csak ki, Préfontaine ur van itt.

— Vagy úgy! — Raymonde rögtön talpra állott; kisírt szemei vadul felvillogtak, arczán harag és dacz tükröződött vissza.

— No siess; beszélni akar veled.

— Jól van, megyek! felelte a leány elszántan.

Raymonde friss vízbe mártotta arczát, gyorsán rendbeszedte haját és leszökött a lépcsőkön.

Mikor a salonba nyitott, Clotilde ott ült a pamlagon, hol Osmín már jó ideje fészkelődött, hol keresztbe vetette lábait, hol meg egyenesen ült. Tremblaie ur egy karosszékbe vetette magát és álmos szemmel nézte Osmint, hogy kinlódik hosszú láb-száraival és kurta bugyogójával, mely minduntalan felcsuszott a csizma szárazon.

— Ah! Jó reggelt kisasszony, szólt Préfontaine és kezét nyújtott Raymondének... hát csakugyan rosszul érzi magát? Nem látszik meg piros orczáin! Ugy-e jobban van már?

— Igen is; köszönöm kérdését, felelt a leány és fagyos ujjjaival megérintette az óriás kezét. — Neki támaszkodott atyja karszékének, mintha tá-

maszt és oltalmat keresne a küzdelemben, melyre magát eltökélte.

— Raymonde kisasszony — szólalt meg Préfontaine egyet köhécselve . . . épen önről beszéltünk. Elmondtam Tremblaie asszonynak, hogy Lamargelleben mindent rendbe hoztunk. A munkásokat már el is küldtem; remélem lesz oly szives és megnézi, hogy helyén van-e minden. Most, hogy a fészek készen van . . . folytatá félénken . . . remélem most már megállapíthatnók a napot, melyen a plébánostól és a polgármestertől engedélyt kapunk együtt lakhatni.

— Préfontaine ur, felelt Raymonde kissé remegő, de mégis eltökélt hangon, nem akarom, hogy szándékaim iránt még tovább is tévhitben legyen... Én sohase fogok Lamargelleben lakni.

— Hogy, hogy! kiáltott fel Osmin, nem tudván, hogy mire értse a dolgot. — Tán azt akarja mondani, hogy az esküvő után is itt akar maradni a »zöld házban?« .. Tudom, hogy a leányok nehezen tudnak megválni a szülői háztól, de gondolja meg, hogy Lamargelle igen közel van Viveyhez.

— Nem erről van szó, felelt Raymonde és Osmin szeme közé nézett. Nekem mindegy, akár Vivey, akár Lamargelle. . . Én nem akarok férjhez menni.

Tremblaie ur meghökkenve felemelte fejét, Clotilde asszony felkelt és vállat vont. Szólni akart, de Préfontaine egy esedező pillantással kérte, hogy hallgasson, aztán így folytatá a szót: Lássá kérem,

Raymonde kisasszony elismerem, hogy ön nem adott határozott feleletet, mikor megkértem, hogy fogadjon el férjének, viszont én is megígértem, hogy türelmes leszek és nem fogom zaklatni. . . De mégis úgy hittem . . . Bizonyos körülmények azt sejteték velem. . . Szóval, mikor Morvanba mentem, meg voltam győződve, hogy ön beérte a próbaidővel és visszajövelemlenkor megtarthatjuk az esküvőt.

— Ön csalódott, felelt Raymonde kurtán, ha szavaim vagy magaviseletem tévedésbe ejtették, bocsánatot kérek öntől.

A szálas Osmin lecsüggesztette fejét. — Különben, szólt felsóhajtva, ha ma nincs kedve engem meghallgatni, remélhetem-e, hogy tán később . . .

— Később ép oly kevésbé, mint ma, vágott közbe Raymonde fejét rázva; mondjon le rólam, én nem megyek férjhez.

Tremblaie ur fészkelődni kezdett a karszéken, tiszteletteljes rémülettel nézett leányára. . . Az erőlyes akaratnyilvánítás mindig imponált neki.

— Ejh, lesz-e vége a sok arczfintorgatásnak? kiáltott fel Clotilde asszony, fuldokolva a haragtól. . . mióta mernek a kis leányok így szembeszállni szülőik akaratával? Én Préfontaine urnak szavamat adtam és ez a házasság meg fog történni.

— De bizony nem fog, arról jót állok, felelt Raymonde elhalaványodva és közelebb lépett anyjához.

— Raymonde! suttogá Tremblaie megrémülve, esedező hangon.

— Hagyja csak, majd helyrehozom eszét! felelt Clotilde asszony, Raymonde választani fog: vagy Préfontainehez megy, vagy a zárdába, majd meglássuk, hogy a zárdai falai közt nem fog-e más nőtát fujni!

A szegény Osmin, ki ily viharra nem volt elkészülve, eltátotta száját. Raymonde felegyenesedett, anyja szeme közé nézett és daczosan, felháborodottan fejét rázta.

— De kedves barátném, vélekedék Tremblaie ur, ki restelte, hogy a dologban ily szenvedőleges szerepet visz, ha Raymonde minden kívánságaink daczára is irtózik a házasságtól, akkor nem akar-nám erőszakolni.

— No szép lesz! vágott közbe Clotilde asszony dühösen, még az kellene, hogy ön támogassa és ön még engedelmeskedjék az ő szeszélyeinek.

— Szeszélyeinek nem, hanem komoly okainak igen.

— Komoly okai! meri-e bevallani azokat, viszonzá Clotilde asszony és kihívó pillantást vetett leányára, ki azonban egész nyugodt maradt; csakhogy ő nem fogja ezt megtenni, mert nála a makranczosság képmutatással párosul... De miután ön ily vak, hogy mitse lát, hát megmondom én; bele szeretett ebbe a Verdier urba, a kit ön elég vigyázatlanul, házába fogadott; egy jött-ment pedansba, ki megette ebédeit és udvarolt leányának.

Raymonde elvörösödött, lihegett a haragtól.

Egy szökéssel ott termett anyja mellett és szemei közé nézett :

— Azt nem engedem meg, hogy Verdier urat előttem sértegessék: többet ér ő, mint mi valamennyien .

— Látja, rikácsolt Clotilde asszony dühösen, egész magán kívül, még dicsekedni mer.

— Igen, szeretem őt! kiáltott fel a leány és nem sütötte le szemeit.

— Szentelen !

Clotilde asszony felemelte kezét, mely gyorsabban, semmint elmondhatjuk, lecsapott Raymonde arczára, s a két bámuló férfi fülében egy arczulcsapás csattanása csengett.

— Clotilde! rebegé Tremblaie ur. — Raymonde fehér lett mint a márvány, szemei szörnyű villámokat szórtak.

— Kisasszony! kiáltott fel Osmin és odaállott az anya és leánya közé Attól tartott, hogy ez utóbbi nem hagyja a csapást megtorlás nélkül; megfogta a leány görcsösen összeszorított ökleit. — Raymonde kisasszony!

— Ugyan bocsásson el már! lihegé ez; félre lökte a szálás férfit; fellökte az ajtót és eltűnt. A pázsiton meg sem állva a rácsozatig futott és a leg-rövidebb gyaloguton az erdőbe rohant. Lélekszakadtából futott, mintha üldözné valaki; mint az őz, mikor az ebek üldözőbe vették, úgy futott. Tüskön-bokron át; nem gondolt azzal, hogy a csipkebokrok foszlányokra tépték ruháját, hogy az erdő homályosodni kezdett,

hogy az ég beborult és az alkonyat már-már beállott. Futni akart — minél távolabb akart lenni a háztól, hol egy idegen előtt ennyire megalázták. Arcza még égett a csapástól, mérgében sirva fakadt.

Majd leült egy árók szélére lélegzetet venni. Fejében a legkétségbeesettebb gondolatok üzték egymást: legjobban faggatta az a gondolat, mikép találkozhatnék Antallal, hogy őt kiengesztelje. Minden áron még ma este beszélnie kell vele; ha kell, odamegy és koldusként kopogtat a vad Noelnál, ki gyűlöli őt, de aki egykori növendékének szive felett oly nagy hatalmat gyakorol. — Ha sikerül magamat mentetgetnem — gondolá magában — akkor Antal legalább nem tart hazugnak, ámitónak. Csak egy óhaja volt: igazolni magát; a többivel keveset törődött. Pusztaság neki ez a világ; mit ér neki az élet, ha Antal nem szereti. Majd talál ő az erdő egyik zugában oly tavat, mely elég mély arra, hogy őt örökre elrejtse. Oly korban volt, mikor a halált könnyűnek látjuk és nem vagyunk annyira hívők, hogy irtóznánk az öngyilkosság eszméjétől.

Raymonde mozdulatlanul ült ott, homlokát kezeire hajtá és észre se vette, hogy már egészen beesteledett. Egyszerre úgy hallotta, mintha a száraz harasztot esőcseppek veregetnék. Felkelt és utnak indult. Fenn mindinkább tornyosultak a felhők; nedves szélroham ütődött az erdős bérczekhez. Eleinte csak halk zuhanások hallatszottak a lombon, utóbb a levelek görnyedeztek a nehezebb csep-

pektől és átbocsátották. A szélcsapások nőttön-nöttek, végül egész erővel eredt meg a zápor és csak úgy csapkodta a fiatal leány nyakát. De ő bátran haladt tovább a patakzó esőben; végre a gyalogut egyik fordulójánál gyérülni kezdett a rengeteg erdő és lábai előtt ott csillámlottak a szakadó záportól sötétlő táj alján az auberivi ablakok.

XI.

Noel ur épen megvacsorált. Felment a kis szobába, melyben könyveit tartotta. Itt letette a lámpát a dolgozó asztalra, fejét hátravetette a karosszék támláján, lábainál a hű »Csavargó« hevert melegítőnek; Lucretiust olvasta, kedvencz költőjét. A lámpa ernyője csak kevés világosságot engedett a szobában szétáradni, mindössze a könyv lapjaira egy kis fehér kört vetett és a pallóra egy pár röpke sugarat; a szoba félhomályban maradt, alig lehetett kivenni az ócska könyvek terhe alatt görnyedező állványokat és a pókhálókkal szegélyezett gerendákat. Künn javában nyögött a szél, az eső egyre csapkodta az ablaktáblákat; egyszerre valaki háromszor kopogott az ajtón. »Csavargó« egyet csaholt. — Ah! ez Antal! ő szokott így kopogtatni, suttogá Noel. Hallgass, »Csavargó«, bizony megérdemled a neved, szégyelhetnéd, hogy oly rosszul viselted magad!..

Ezzel felkelt és kinyitotta az ajtót. Antal sebesen felment öreg tanárával a könyvtárba, itt levette átázott köpenyegét, Noel ur egy zsámolyról leszedte a könyveket, hogy vendégét megkinálhassa

üléssel. — Gonosz egy idő, öcsém, szólt a jó öreg, ki észrevette ugyan a fiatal ember arcának dultságát, de nyg tett, mintha nem látná. A vihar oly erősen zúgott, hogy ide menekültem ezen Capharnaumba. — Otthonosabban érzem magam, mint abban a rengeteg konyhában.

— Noel ur, vágott közbe Antal; eljöttem bucsuzni; holnap utazom.

— Tudom, öcsém; édes atyád rögtön megmondta; azt feleltem neki, hogy jól teszed, és ha tőlem kértél volna tanácsot, már én régen mondtam volna, hogy menj. Vannak esetek, mikor nagyobb bátorságot mutat, a ki megfut a veszély elől, mint a ki szembeáll vele.

Antal ideges kézzel rángatta felső kabátja gombjait, nagyokat sóhajtott és hallgatott.

— Tudom, hogy nehezedre esik; folytatá Noel. Vagy azt hiszed, nekem nem fáj, hogy oly gyorsan távozol; kiért érdeklődném a világon, ha érted nem; pedig alig értünk rá beszélgetni. Ugy örültem ennek a három hónapnak; de jövőd drágább előttem, mint akár mi más. Jusson eszedbe, amit egy este a charbonnieri erdőben beszéltem.

— Igaza van, felelt Antal keserűen és oda könnyökölt az asztalhoz. Noel most már kénye-kedve szerint fürkészhetette az ifju dult vonásait, halvány arcát és könnybelábadt szemeit. Az arcz fájdalmas kifejezését növelte az, hogy az ifju szemmel láthatólag erőlködött bánatát magába fojtani. A jó öreg

mélyen meg volt hatva, midőn e néma fájdalmat szemlélte. — Te szenvedsz, szegény fiam, mondá és közelebb lépett hozzá. Ugyan ne restellkedjél, mondd meg mi fáj, ettől majd tán enyhül a bánatod.

Antal tagadólag rázta fejét. — Ugyan tárd ki szivedet; panaszaid fogékony lélekhez lesznek intézve; tudom, hogy az asszonyok nagyon leleményesek, ha a naiv ifjut, ki csalfa hálóiikba bonyolódik, meg akarják kinezni... Beszélj no! hát visszautasított az a cziczomázott dáma; nem kellettél neki?

— Ez még jó lett volna, kiáltott fel Antal, de nem, ő jobbnak találta hazudni. A szerelmes szavakat, miket nekem mondott, a vallomásokat, miket nekem tett, elmondta, megtette másnak is; megcsalt mindkettőnket.

— Tudom, ilyenek a gonosz asszonyok! dörögé Noel ur és összeszorította ökleit; nyiltan cselekedni a rosszat: azt nagyon is egyszerűnek találják, megmérgezik a nyilat egy hazugsággal, hogy a seb még jobban fájjon.

— Pedig ha volt valaha arcz, mely nyiltságot, egyeneslelküséget mutatott, sopánkodék az ifju, ugy az övé az... Azt hittem, hogy soha szempár nem tükröztetett oly őszinte szivet, soha ajk oly önkényt nem fejezte ki egy szerető sziv érzelmeit.

— Merő kendőzés!... Oh, ők kitünően tudnak hazudni; valamennyien egyformák... alattomosak és szemtelenek!... Nézd ezt az ebet; nöstény; folyvást

szemmel tartom, tudom minden csinját-binját. És mégis. Egy este, hogy hátat fordítottam neki, elfutott a szomszédságba, és most pár nap óta egy csomó kölyök-kutya van házamban, egytől-egyig mind olyan haszontalan, mint a ki világra hozta. Mind egyforma az!

Antal annyira el volt merülve bús gondolataiba, hogy nem is hallotta az öreg Noel dörögését. — De hát miért akarta velem elhitetni, hogy szeret? — folytatá, mintegy önmagának felelve, mi szüksége volt rá, hogy hazudjék? Hisz egyszerűen megmondhatta volna, hogy már eligérkezett.

— Az igaz, de ez nagyon egyszerű lett volna; az asszonyok olyanok, mint a macskák, szeretnek a prédával játszani, nem tudnak egyenes uton járni.

— De ő különb volt a többinél... Lássa, kiáltott fel a fiatal ember és megragadta Noel ur karját — mégis úgy érzem, hogy szeretem és hogy szeretni fogom. Azon gondolkodom, hogy nem-e hamarkodtam el a dolgot, tán az a bamba Préfontaine csak dicsekedni akart.

— A beteges önszeretet illuziója, semmi egyéb, vélekedék az öreg.

— De hátha mégis csalódtam? makacskodék Antal és aggodalomteljes tekintetet vetett az öregre, hogy ez egészen elérzékenyült.

— Sajnállak, viszonzá Noel elannyira, hogy én — ha ez a leány ártatlan és csak félannyi szeretettel

volna hozzád, mint te ő hozzá, mondom, hogy én bár ellenszenvem van a házasság ellen, mégis azt mondanám: — Mendj oda vissza és vedd el a leányt, ha nem tudsz el lenni nélküle!.. De esküdni mernék rá, hogy Préfontainenak ép úgy turbékolt, mint neked. Elismerem, hogy az a fiu bolond, de úgy tudom, hogy becsületes ember; minek alacsonyította volna le magát ilyen komédiára? Milyen bizonyítékok van ellene?

Antal lecsüggesztette fejét. — Igaza van, sohajtozott. De az ön józan logikája jéggé fagyasztja véretem. Érzem, hogy elhalt bennem valami, ami többé életre nem kél: a hit más emberek szavaiban. Oly sebet viselek, mely örökké fog vérezni.

— A seb majd beheged, szegény öcsém, felelt Noel fölkelve és gyengéden megszorította az ifju kezét.

Antal fejét csóválta. — De az ördögbe is, te ki fogsz gyógyulni, kiáltott fel az öreg; nem vagy te olyan agyagból gyurva, mint a többi magad formájú fiatal emberek. Nézz meg engem, volt idő, mikor én iszonyuan szenvedtem, mélyebb sebet kaptam, mint te. Bennem is volt forró vér, gyöngéd sziv, érzékeny idegzet... Még is feledtem; ez a természet törvénye. A természet a lelki gyötrelmek enyhítésére a feledést adja, valamint a testi kinok enyhítésére az álmot. Sebeinkre finom pókháló gyanánt le-lerakodik a feledés aztán a vér nem folyik többé, a seb beforradt. Álmélkodva kérdezzük: hová lett féltékenységem, hova haragom, bosszuérzetem? Volt, nincs, elaludt.

Egy perczre szünet állott be. A zápor egyre csapkodta az ablaktáblákat, a folyosón folyvást nyöszörgött a szél. Egyszerre a két férfiú sebes kopogtatást hallott a kapun.

— Valaki kopogott, szólt Antal és figyelni kezdett.

— De hogy! csak a szél volt, az veri ablakom.

A kopogás ismétlődött, a konyhában visszhangja is támadt. »Csavargó« felugrott és dühösen ugatni kezdett.

— De mondom, hogy kopogattak az ajtón! ismétlé a fiatal ember és felkelt.

— Kétségkívül valami vándorlegény, aki házat korcsmának nézi! dörmögé Noel és meggyújtotta lámpáját. Maradj csak itt, majd lemegyek és elküldöm a vendéget.

Ezzel ott hagyta Verdiert és lesietett a kis lépcsőn, mely a konyhához vezetett. — Ki az? kérdé mielőtt félretolta volna a reteszt.

Semmi felelet, vagy ha volt is, elenyészett a fergeteg zugásában. Noel türelmetlenül, óvatosan kinyitotta az ajtót, de a szél egészen kitárta és meginogtatta a lámpa fényét; ugyanekkor a vihar egy nőt lökött a konyhába, kinek ruhájáról csak úgy zuhogott az eső; az öreg tanár felemelte lámpását és megismerte Raymondeot.

Ekkor egy gondolat villant meg benne, mely csak növelte rosz kedvét.

— Tudja, hogy Antal nálam van, gondolá ma-

gában, és ő elég merész ide jönni utána. — Nincs itt az, a kit ön keres! kiáltott fel és visszalökte a leányt; menjen tovább.

— Nem keresek mást, csak önt Noel ur. Beszélni kívánnék önnel.

— Mit akar hát mondani? szólt az öreg mogorván, folyvást utját állva a leánynak, beszéljen hát; hallgatom.

— Hát künn akar hagyni ebben a gonosz időben? mondá Raymonde; oly bus hangon, hogy Noel kemény szive is ellágyult.

Noel ismét felemelte lámpáját és megnézte a széltől és esőtől csapkodott csinos arcot; a fiatal leány didergett; átázott ruhája odaragadt testéhez, haja, melyet csak egy kis kendő takart, ki volt bontva. Noel lassankint hátrább vonult és az alkalmatlan vendég átléphetett a küszöbön.

— Csakugyan úgy átázott, mintha a folyamból huzták volna ki . . . Ejnye! . . . És hogy vaczognak a fogai . . . Lépjen be no, ha már itt van . . . Csak ne jajgasson, mert azt meg nem állom. Lépjen be és tegye be az ajtót.

A felső szobából ezalatt »Csavargó« veszett csaholása hallatszott. Az öreg tanár, minden mogorvasága daczára is felmarkolt egy csomó rőzsét és rávetette a kandallóra; meggyújtotta és csakhamar vigan pattogott a láng a tűzhelyen. — Itt a láng majd világít, folytatá rá se nézve Raymondéra; ördöge lehet, hogy ilyen dühöngő viharban az erdőben

barangol! Hjah, eszén legyen, a ki meg akar gá-
tolni egy nőt, hogy bolondokat ne tegyen.

Aztán egy széket tolt a tűzhely elé. — Üljön
le és szárítsa meg ruháját.

— Köszönöm, szólt a leány.

Noel kedvetlenül vállat vont. — Sohase kö-
szönje, csak kénytelenségből teszem . . . Ejnye, hát
az az átkozott kutya nem fog elhallgatni? Várjon
csak, mindjárt visszajövök.

Halkan kinyitotta a lépcsőre vezető ajtót, ta-
pogatózva felment a könyvtárba, hol Antal nyug-
talanul járt fel és alá. — Nem történt semmi,
rebecé az öreg tanár lihegve; az ispánné jött eleséget
hozni . . . . Túrtesd magad egy kissé.

— Majd lemegyek önnel, szólt a fiatal ember,
kit Noel ur titkolózása kíváncsivá tett.

Az öreg meghökkent; még az kellene hogy ta-
lálkozzanak egymással, gondolá magában az öreg.

— Dehogy, kiáltott fel; cseppet se zavarsz;
aztán meg beszélni is akarok veled. Fogj egy köny-
vet; mindjárt visszajövök.

Kinyitott egy szekrényt, valami poros palacz-
kot vett ki belőle, kabátja alá rejté, visszalökte az
utána futó »Csavargó«-t, aztán kiosont. Antal gyana-
kodó szemmel nézett utána.

Mikor visszajött a konyhába, Raymonde ott ült
a tűzhely előtt; könyökeit térdére hajtá, fejét kezei kö-
zé rejté és mereven nézte a lobogó lángot. Fejéről le-
vette kendőjét; szétbomlott haja a pattogó tűz világa

mellett dicskoszoru gyanánt övezte homlokát ; ruhái füstölögtek. Noel levett az állványról egy poharat, megtöltötte a jó ó-borral, melyet a könyvtárból magával hozott ; odanyújtotta a leánynak. — Fogja, (még mindig oly mogorván beszélt) igya ezt meg, ettől majd felmelegedik.

A leány ajkaihoz emelte a poharat és ivott egy kortyot. Az öreg ezalatt rárakott a tűzre. Beszélje el mondanivalóját, folytatá, de, röviden, mert nincs vesztegetni való időm.

Noel izgatottan járt-kelt a szobában. A falon megszólalt egy tücsök, melyet a hőség felriasztott. Raymonde szólni akart, de nem talált szavakat ; az öreg tanár mogorvasága megfélemlítette. — Ugy-e azt gondolta, hogy Antal nálam lesz ? Mondja meg őszintén, kezdé a szót az öreg.

— Nem én ; igaz azzal indultam el hazulról, hogy beszélni fogok vele ; de mikor odajöttem házához, és az ablakon világot láttam, nem mertem belépni . . Akkor önre gondoltam és az az ötletem támadt, hogy az ön ajtaján fogok kopogtatni.

— Ejnye ! furcsa ötlet ! . . . És miért gondolt épen reám, ha szabad kérnem ?

— Mert tudom, hogy Antal szereti és tiszteli, mint atyját. Ha sikerülne önt meggyőzőnöm róla, hogy nem vagyok bűnös és elmondaná neki, bizonyosan elhinné.

— Ki tudja, dörmögé az öreg, de már kissé szelidebben ; azt hiszi, hogy oly könnyen lehet engem

elámitani. Rajtam nem fog az érzelgős komédia és a hizelgésbe burkolt álnokság.

— Én nem vagyok álnok! kiáltott fel Raymonde; én soha sem beszéltem máskép, mint ahogy gondolkozom.

— Ne kiáltson úgy, viszonzá Noel nyersen, mert attól tartott, hogy Antal ráismer Raymonde hangjára.

— Én soha se játszottam komédiát! ismétlé a fiatal leány és szeme közé nézett az öreg tanárnak.

— Még Antallal se?

— Hogy képzelheti ezt? Hiszen szerettem őt!

— Hát Préfontaine urral?

— Még Préfontaine urral se!... E szónál a fiatal leány meghökkent; úgy rémlett neki, mintha az ajtó mögül léptek neszét és sohajtozást hallana; de ez kétségtelenül csak káprázat; talán onnét eredt, hogy fülében még egyre csengett az eső zuhogása és a szél süvöltése. A tágas konyhában az öreg tanár léptei mellett csak a tücsök czirpelése hallatszott.

— Ez az egész? kérdé az öreg és egyszerre megállott Raymonde előtt.

— Nem! felelt ez esedező hangon. Legyen kis türelme vélem. Antal gyakran mondotta nekem, hogy rideg modora igen jó szívet takar. Mutasson irántam jóindulatot, hallgasson meg és ne legyen hozzám oly rideg. Ön megemlítette Préfontaine urat; nos igen, csakugyan férjhez akartak hozzá adni. Anyám óhajtott ezen házasságot; atyám pedig ugyanezt gondol-

ta. Akkor még nem találkoztam Antallal; nem tudtam még, mit tesz az: szeretni; Préfontaine ur egész közönyös volt előttem, de azt mondták nekem, hogy ő az egyedüli parthie, mely nekem kínálkozik; anyám felhasználta minden befolyását, hogy bele erőszakoljon e házasságba.

Noel ur valami káromkodásfélét hallatott, de midőn észrevette, hogy a leány zavarba jött, fennakadt, biztatta: — Csak beszéljen, beszéljen! hallgatom.

— Azután meg eluntam már azt az életet, melyet eddig folytattam! Nem tudom, hogy minden családkör olyan-e, a mint a mienk; valami rejtelmes fessesség uralkodik nálunk, mely megfagyasztja a szívet és elejét veszi minden bensőségnak. Atyám ritkán érzi magát egészségesnek, de akkor aztán elkényeztet, mindenben kedvemre jár; máskor meg oly életuntnak látszik, mintha az egész élet terhére volna... Mindezt azért mondom el, hogy megérthesse helyzetemet. Édes anyám sohasem szeretett; szinte azt kell hinnem, rossz néven veszi tőlem, hogy egyáltalán a világra jöttem; én meg, ha magamba szállok, nem találom szívem mélyében azt a szeretetet, melylyel más gyermekek szülőjük iránt viseltetni szoktak... Ön nemde szörnyetegnek néz?

— Nem, felelt Noel megkönnyebbült lélekkel... Így hát ön otthon nem volt boldog.

— Olykor szomorú, olykor meg csapongó vagyok, de jó kedvem sohase volt. Így most már ért-

hetővé lesz, hogy férjhez menni oly emberhez, akit nem szeretek, nem volt rám nézve oly szörnyű gondolat . . . Préfontaine ur felajánlotta kezét, nem fogadtam el, de nem is utasítottam vissza és ez volt a hibám, mert ő félénkségre vélte közönyömet; azt hitte, hogy tetszik nekem. Utóbb néhány hétre elutazott; akkor történt, hogy Antal hozzánk jött a házba. Már első napon megnyerte szívemet és Préfontaine ur reám nézve nem létezett többé.

— De miért titkolta Antal előtt azt, a mi történt? Miért nem szakított Préfontaine urral nyíltan. határozottan? kiáltott fel a jó öreg, és heveskedő hangjával elárulta, hogy érdeklődése e leány iránt nőttön-nő.

— Hogy miért? Ah! nem tudom, hogy meg fog-e érteni, pedig úgy tartom, hogy ha nekem mondanák ezen érvet, én nagyon tudnám méltányolni . . . Oly boldoggá tett e szerelem, oly büszke valék rá, hogy Antal szeret, oly nagyra becsültem őt, hogy megijedtem a magam boldogságától. Minduntalan az a félelem gyötört, hogy e boldogság egyszerre csak el fog tűnni, mintha álom lett volna. Így gondolkoztam magamban: ha beszélek, akkor Antal nem fog talán szeretni, és ha őt elvesztem, akkor ez az élet nem hoz már soha örömet! . . . Azután meg, lássa, gyáva valék, napról-napra halogattam e vallomást, hogy így minden eshetőség ellenében legalább még egy-egy boldog napot biztosítsak magamnak. Keservesen lakoltam meg ezért. Az nap este, mikor elhatároztam

magam, hogy bevallok mindent, mikorára el voltam tökéelve Préfontaine urral szakítani: épen az nap megjött ez az ember, és mielőtt én még a legkisebb magyarázatot adhattam volna, ő már elmondott Antalnak mindent. Így tettem magamat örökre szerencsétlenné.

Noel ott állott a tűzhely mellett; egyik kezét ernyőképen szemei felett tartotta, meglepetés és érzékenyüléssel párosult figyelemmel nézte a leányt. Valami bűvös erő megint kitérte szívének ama rejtelmes kamaráját, mely félszázad óta el volt zárva. Fejébe szálltak onnét az ifjukori emlékek és gyökeres változást idéztek elő agyában. — Én is ilyen voltam, én is így éreztem hajdanában, mikor szerelmes valék, — gondolá magában. Minden gyanakodása, minden előítélete háttérbe szorult, midőn meglátta az igaz szerelem nyilát, mely örökkétartó nyomot hagyott, ahova valaha befuródott.

— Elmondtam mindent, szólt Raymonde és felkelt; már most mondja meg, őszintének tart-e?

— Hiszek önnek, szólt az öreg halkán és szavából teljesen elenyészett a fanyar árnyalat. Megfogta a leány kezét, bensőséggel megszorította; Raymonde valami meleget, nedveset érzett az ujjain. Feltekintett, s a lobogó láng fénye mellett egy könyecseppet látott Noel szemében csillogni.

— Bocsánat, rebegé az öreg, de olyan ideges, olyan ostoba vagyok!

— Ah! kiáltott fel Raymonde, ön jó ember,

Antal meg is mondta! . . Oh miért nincs itt, hogy ő is meghallott volna mindent, úgy mint ön?

— Ő itt van, szólt az öreg hebegve.

— Igen, és meghallott mindent! szólalt meg mögöttük egy reszkető hang.

Az ajtó megnyílt és Antal berohant. Raymonde felsikoltott és elsápadt.

— Zokon veszi, hogy hallgatóztam? szólt a fiatal ember, és a legepedőbb tekintetet veté a leányra; a mint meghallottam hangját, bezártam »Csavargót« a capharnaumba, magam pedig ide lopóztam az ajtóhoz.

A fiatal leány úgy reszketett, hogy nem is birt beszélni.

— Ön megbocsát? mondá végül, ön még mindig szeret?

— Szerettem, minden félreértésünk daczára . . Kérdezze csak Noel urat. Ő látta, hogy mily szánalmas lelki állapotban jöttem hozzá.

— És most?

— Most boldog vagyok, akár egy király, és könnyü, mint a pehely, kiáltott fel és Noel nyakába borult; — boldog vagyok, nagyon boldog, rebegé és majd megfojtotta öleléseivel az öreg tanárt.

— Ugyan bocsáss el! dörmögé Noel, ha te bolond vagy, azért még nem szükséges, hogy engem fojtogass.

Az öreg nem tudta hogyan titkolja el meghattottságát; egyszerre a lépcsőn felsietett a caphar-

naumba és kiszabadította »Csavargó«-t. Az eb a konyhába rohant, bukfenczeket hányt, csaholgatott; erre aztán felébredt a varju is, és a két állat duettel ünnepelte a vendégül jött szerelmes párt. Noel még egy csomó apró fát vetett a tüzre, a pattogó láng magasabbra lobogott, ünnepi szint adott a füstös ódon konyhának. A láng pirja befutotta a lisztes teknő oldalait, a tengericsővekkel megrakott gerendázatot; a konyhaedények közt röpködött, fényt lövellt a rézserpenyőkre, a porlepte ablakokra és sugárkoszorúval övezte Raymonde kuszált fürteit. Antal lassanként visszanyerte higgadtságát, egyszerre észrevette hogy a fiatal leány toilette-je mily rendetlenségben van. — Most látom csak, hogy ez az eső mennyire megviselte! De hogy is mehetett el hazulról ilyen időben?

A leány reszketett, arczán nagy aggodalom tükröződött vissza. Elmondta, hogy Osminnal szakított, anyjával e miatt összeveszett, és hogy minő erőszakosság ösztökélte a merész lépésre. Noel nagy szemeket meresztett és nagy ingerültséget áruolt el. Antal gondolkozóba esett, homloka ránczba szedődött, szeme sötétén nézett.

— Holnap fölkeresem édes atyját és könyörögni fogok neki, tán sikerül őt megengesztelnem.

Raymonde busan fejet csóválta. — A házban nem az atyám uralkodik — felelé — neki soha világlétében nem volt önálló akarata. Anyámnak nagy fölénye van, ő parancsol a házban, atyám csak neki

engedelmeskedik És isten tudja, mit fog neki anyám tanácsolni; mert anyám gyűlöli önt, engem pedig nem igen szeret! Makacsságom felbőszítette; azt mondta, hogy kolostorba zárat; annyi bizonyos, hogy mindent el fog követni megfélemlitésemre... Csakhogy nekem is van szilárd akaratom és ez hajthatatlan lesz.

— De ön kiskoru és ő tőle függ... Bezárat-hatja önt kolostorba is, ha még nem érte el nagy-korúságát.

— Inkább vízbe ugrom, semhogy ezt megen-gedjem! — kiáltott fel a leány daczosan.

Antal nagy izgatottságban járt fel s alá. — Hát csak azért találtam volna meg viszont, hogy ismét elveszítsem? kiáltott fel szenvedélyes hévvel... Holnap, vagy talán még ma este, idejönnek, elragad-ják önt tőlünk és évekre elválasztanak bennünket egymástól... És ezt megtehetik, mert a törvény mel-lettük szól.

Noel ezen párbeszéd alatt magába zárkózottan ült ott; lábaival dörömbölni kezdett, szemei sötét vil-lámokat szórtak, arcmozdulatai roppant felháboro-dást fejeztek ki. Antal utolsó szavainál végre ő is ki-fakadt.

— A törvény? ... Vagy mi! De hiszen majd meglátnók, tudom, ha megszólalnék... Ejnye lánczos-adtát, bizony meg fogok szólalni... Ti el fogjátok egymást venni! Bizzátok csak rám, majd ránczba szedem őket.

— Ön, Noel ur? — Antal meghökkent. Raymonde bámulva nézett a hadonázó öregre; tán megháborodott az elméje?

— Én hát!.. Volt idő, hogy üdvösebb volt hallgatnom, de most beszélnünk kell... Azt mondom, hogy meg lesz minden, folytatá és karon fogta Antalt; ugy-e nem érted a dolgot. Eh! nem is szükséges, hogy megértsed... Most csak menj szépen haza és holnap estig maradj veszteg... Ami a kisasszonyt illeti...

Az öreg megakadt, Raymondera tekintett és nem tudta mit szóljon. Nyilván sehogy se volt inyére, hogy házában hajlékot adjon egy nőnek. — Az ördögbe is, mit tegyek! töprenkedék. Kinyitotta a konyhaajtót és feltekintett az égre. — Csak nem küldhetem a szabad ég alá hálni, (folytatá mintegy önmagának felelve); aztán meg holnapig okvetlen itt kell maradnia... Antal felé fordult... Látnod szeleburdi, hogy a te csapongásaid mire vezetnek? Már most hol fog a kisasszony meghálni?

— Elhállok én egy karosszéken is, vélekedék Raymonde mosolyogva.

— Az ám! szokott is ön karszékekben éjszakázni! morgott az öreg.

Odament hálósobája ajtajához, a küszöbön megállott; nem tudta mit csináljon.

— Ejh, csapra ütöttük a hordót, igyuk meg a bort! gondolá magában és visszament Antalhoz: — Öcsém, a mint innét elmegy, szólj be a szomszéd ta-

nyára; ott még bizonyosan ébren vannak; mondd meg az ispánnénak, hogy ma éjjelre szükségem van rá . . . És most lódulj! kiáltott fel és a fiatal embert kivezette a konyhából.

— De Noel ur! . . .

— Lódulj és ne feledd el, a mit mondtam!

Mikor Antal eltűnt, az aggastyán oda fordult Raymondehoz, ki mozdulatlanul állott előtte és kíváncsian nézte.

— Átengedem önnek ágyamat, mondá félig bosszusan, félig tréfálva; honni soit qui mal y pense!

A szekrényhez ment, kikotorázott belőle holmi ágyneműeket és megvetette az ágyat. A közben egész lelkendezve megjött az ispánné is. Noel nem törődött az asszony álmélkodásával, csak ennyit mondott: — A kisasszony ma éjjel itt fog hálni, maradjon mellette az éjjel. Az ágy mellé terítsen magának matráczt. . . Én majd a karosszékben fogok hálni.

Egy óra múlva minden lecsöndesedett. Csak a szél süvöltése és a tücsök czirpelése hallatszott. Noel a karszékbe vetette magát; »Csavargó« melléje hevert, farkcsóválva szinte kérdőleg tekintett gazdájára. — Ugyan mit bámulsz úgy? morgott az öreg. No igen, asszony van a háznál. Sőt kettő is. Meg van írva, hogy a ki a házába asszonyt fogadd be, megjárhatja, hogy akár ki is lóditják. De most már aludjunk. Az öreg elfújta a gyertyát.

XII.

A »zöld ház«-ban eleinte azt hitték, hogy Raymonde csak szobájába futott; jó ideig észre se vették, hogy a leány eltűnt. Clotilde egy sarokba szorította Osmint, mindenképen vissza akarta tartani a rég várt vőt, ki most ki akar siklani kezei közül. De bármennyire csalogatta, hizelkedett neki, azt mondta, hogy Raymonde ellentállása nem egyéb, mint egy elkenyeztetett, makranczos gyermek mókázása, hogy nem kell a dolgot komolyan venni, reggelre megpuhul. De a hal nem került horogra. Osmint igen tartózkodó volt; fejet csóvált, ujjait ropogtatta, felbigyesztette ajkait, lábait hol keresztbe vetette, hol a szék alá dugdosta, és nem szólt egy kukkot se. De elmenni nem mert. A leányt még mindig szerette; Tremblaie asszonyt nem merte felbőszíteni; oda volt szegezve a székhez. Csak hébe-korba böffentett valamit, sopánkodott egyet és szánakozó pillantásokat vetett Tremblaie urra, ki az izgatottságtól kimerítve, mintegy kábultan nyujtózkodott a karszékben.

Ebéd idején hasztalan keresték Raymondeot. A szoba üres volt. Egy szolga azt állította, hogy

látta a kisasszonyt a házból kimenni. Csakugyan meggyőződtek, hogy ez történt. De vajjon hova mehetett ebben a zivatarban? töprenkedett a szegény Tremblaie, — ez a leány még sirba visz.

— Ejh! viszonzá Clotilde asszony, és közönyt szinlelt, hogy elrejtse ingerültségét, alkalmasint a faluba ment valamelyik barátjához, és elrejtí magát. Nyugtalanokká akar tenni, hogy keressük fel; merő fogás az egész.

De az órák egyre multak és Raymonde nem jött haza. Ez már aggasztó kezdett lenni. A jó Osmin ajánlkozott, hogy kutatni fog a faluban és a szomszéd erdőkben. A kis inassal utnak indult, kopogott minden ajtón, az erdőben bolyongott, nagyokat ordított; éjfél tájban visszajött, sárosan, kimerülten; a szökevénynek semmi nyomára se akadt.

Képzeltethjük, mily szomorú éjszaka volt ez. Piéfontaine ott töltötte az éjt a salon egyik pamlagán. Kora reggel mindenki talpon volt. Abban állapodtak meg, hogy felkeresik Raymondeot Auberiveben, vagy akár Langresban is. Clotilde asszony, szokás szerint, Tremblaie urra háritotta a felelősséget: ha ő erélyesebb atya volna, Raymonde nem merne így megszökni. A gyermeknek gonosz természete van, igába kell hajtani. Kár volt őt a növeldéből hazahozni, de hiszen majd megtanítja ő; a kolostorban majd megpuhul.

Igy pörlekedett Clotilde asszony, miközben felöltözködött, minduntalan a szomszéd szobába futott,

itt nagy dérrel-durral nyitogatta a fiókokat és fenyegetőzött, szidta Raymondeot.

Ekkor a kis inas bejelenté, hogy egy ember van itt, aki beszélni akar Tremblaie urral; ez még rá se ért felelni, midőn megnyílt az ajtó és ideges léptekkel beállított Noel ur, hosszú zöld kabátban. Egy pillantást vetett Préfontaine Osminre és oda állott Tremblaie elé. A salon kissé homályos volt; Raymonde atyja hasztalan nézegetett az idegenre, nem ismerte meg, de merev nézése nyugtalanította. — Mit kíván uram? kérdé végül.

— Beszélni akarok önnel Raymonderól, felelte az idegen kurtán.

— Ugy-e, nem történt semmi baja? rebegé Tremblaie ur; hol van?

— Nálam.

— Micsoda? Önnél? kiáltott be a szomszéd szobából Clotilde és e szavak hallatára a salonba sietett; de mikor a küszöbre lépett és meglátta a jövő vényt, elsápadt és tompa hangon felsikoltott.

— Ejh! ejh! szólt az öreg tanár és megfordult; önnek jobb emlékezőtehetsége van, mint nekem, és megismerte Heurtevent Noelt.

— Heurtevent! rebegé Tremblaie ur; ajkai elsápadtak, kezei görcsösen kapaszkodtak a karosszékbe.

Osmin nagy szemeket meresztve nézte a jelenet egyes szereplőit.

Clotilde villámsebesen ott termett a fiatal em-

ber mellett; két szót sugott neki. Préfontaine megértette, hogy ő rá most semmi szükség; kiosont. Amint az ajtó bezárult, Heurtevent Noel odalépett Tremblaie elé, kit a rémület egészen megbénított.

— Ugy-e ön nem remélte, hogy ez isten háta megetti vidéken is találkozánk velem — mondá, — arra számított, hogy örökre lerázott nyakáról. Hjah, az a véletlen! az ember szinte azt hinné, hogy itt a gondviselés működik, ugy-e?

— Mit akar ön? nyögé végül Tremblaie, mit követel?

— Ugy van! Mit akar ön? szólt Clotilde aszszony, ki már visszanyerte hidegvérét és merészség által próbálta Noelt lefőzni. Ha husz évig néma volt, most csak nem jut tán eszébe, nevetséges recriminatiókkal előállani. Nem hallotta még e szót: elévülés?

— Ejnye, viszonzá Noel, és rá se nézett a nőre; ön csalódní találna. A társadalom rosszul van ugyan szervezve, de előbb-utóbb mégis csak kideríti az igazságot és boszut áll . . . Láthatja ezt abból is, hogy én itt vagyok.

— Ön kényszeríteni akarja Clotildeot, hogy visszatérjen önhöz?

— Ne mondja! kiáltott fel Clotilde vállvonva.

— Legyen nyugodt, felelt Noel nyersen; már hat hete tudom, hogy ön itt lakik; még se mozdultam meg. Ez az ur elvitte önt, hát csak tartsa meg. Önről nincs szó, se én rólam.

— Akkor hát miről?

— Az ön leányáról.

— Raymonderól?

— Igen; én egyszerűen eljöttem megkérni a leányt Verdier Antal részére.

Tremblaie ur izgett-mozgott, de Clotilde nem engedte szóhoz jutni. — Soha! kiáltott fel indulatosan; inkább a vízbe lököm, semmint odaadjam annak a csavargónak . . . Soha, értette.

— Pedig ez a házasság létre fog jönni.

— Ha én ellenzem is?

— Ha ön ellenzi is.

— Majd elvállik! Raymonde kiskoru és az én leányom.

— Ne mondja!

— A leány az enyém és én majd engedelmes-ségre szorítom.

— Azaz, hogy a m i e n k, felelte Noel nyugodtan. Clotilde hüledezett.

— Mindenkire rákerül a sor! folytatá Noel. Én szerettem önt, ön elhagyott. Én bíztam önben; ön megcsalt. Ön husz évig nyugodtan élt kedvesével, míg én a magányban tengődtem, ráadásul kaczagtak is rajtam. De ön nem éri be azzal, hogy megrontotta életemet; ön szerencsétlenné akarja tenni az én fogadott fiamat is, Antalt, az egyedüli embert a világon, akit szeretek; megtagadja tőle Raymondeot, akit imád; engem már meggyötört, most meg őt akarná szerencsétlenné tenni . . . De már

állunk elébe! Felveszem fegyveremet, a törvény mellett szól és én felhasználom ezt. A házasságnak tartama alatt született gyermeknek atyja a férj; már pedig a mi házasságunk akkor nem volt felbontva, Raymonde az én leányom, magamhoz veszem és ahhoz adom, aki nekem tetszik. Értette! megboszulom magamat és egyuttal két embert teszek boldoggá... Ime látja, hogy csalódott és hogy nincs elévülés, kedvesem.

Clotilde egy percze megrökönyödött e váratlan csapástól; de csakhamar összeszedte magát; Noel sarcasmusa még jobban felbőszítette. — Tessék csak, felelt dühöngve. Odaállok a törvényszék elé; ügyvédem majd elbánik önnel. Ha botrányt akar, meglesz.

— A botrányt önt sujtja. Leánya és Antal érdekében nem akartam volna zajt ütni; de ön a piacon akarja szennyesét mosni!

— Inkább eltűrök mindent, semhogy ön előtt megalázzam magam!

— Ön rossz feleség volt, és így nem csodálom, hogy rossz anyának mutatja magát.

— Az vagyok, ami vagyok, kiáltott Clotilde dühöngve, de ön! ön az én házamban van és ezt fedi. Menjen ki.

Clotilde asszony az ajtó felé mutatott; de ekkor felkelt Tremblaie ur és haragosan megfogta a nő karját. Igen sápadt volt, hanem dult vonásai sértett büszkeséget, utálatot fejeztek ki, szemeiben erély

villogott. — Maradjon csak uram, mondá szilárdan, ön nálam van.

És nyersen félretolta Clotilde asszonyt, ki egy karosszékhez tántorgott; érezte, hogy le van győzve, lázas dühében, a nők szokása szerint, sirva fakadt.

— Igaza van, szólt Tremblaie és nem törődött a nő zokogásával. — Raymondenak e szégyenről mit sem szabad tudnia; lakoljanak azok, kik a bűnt elkövették. Mit kíván?

— Írásbeli beleegyezését, hogy Raymonde kisasszony és Antal egybekelhetnek, felelt Noel; elvárom délre az auberivei jegyzőnél.

— Ott leszünk.

— Azután eljöhet a leányért, ki nálam van. Rögtön kihirdettetjük őket és az esküvőt a legrövidebb idő múlva megtartjuk... Remélem, hogy az előkészületek meg vannak téve és minden fennakadás nélkül meg lesz az egybekelés.

— Igen, suttogá Tremblaie; és kész vagyok Raymonde hozományát kifizetni.

— Az nem szükséges, viszonzá Noel ur büszkén; nem akarjuk az ön pénzét. — Nem akarjuk, ismétlé parancsoló hangon, midőn látta, hogy Tremblaie ismételni készül ajánlatát.

Ez lecsüggesztette fejét. — Ennyi az egész? rebegé.

— Nem — mondá Noel ur kérlelhetlenül; az esküvő után a fiatal házaspár azonnal Párisba megy lakni... Raymonde új életet kezd; teljesen el kell szakadnia a környezettől, melyben fölnevelkedett.

Tremblaie megértette e szót; szemei könybe lábbadtak. — Ön kegyetlen; de én megadom magam uram, felelé... Vallja be, hogy keményen lakoltam, ha bűnös valék.

Le volt sujtva, rémülve gondolt az életre, melyet Raymonde távozása után folytatnia kell. Az öreg tanár egy tekintetet vetett Clotilde asszonyra, ki a karszékben még mindig zokogott, majd pedig Tremblaie urra. — Igen Heurtevent Noel boszut állott, a büntetés tökéletes. Az öreg fejére tette kalapját, begombolta felső ruháját.

— Tehát ma délre! mondá és távozott.

Lassu léptekkel ballagott a hársfák közt; meg volt elégedve a mai reggel eseményeivel, de mégis komor, szinte mélabus vala. Az eső elállott, a lombon napsugár játszott, a szél sárga harasztot kergetett. Noel gyorsabban ment, már látta a kápolnát a lamargellei és auberivei utak hajlásánál, midőn egyszerre egy váratlan látvány vonta magára figyelmét.

Préfontaine nehézkes kocsija épen a dombtetőre ért; Osmín, ki partnakmenet a kesej mellett kutyaolt, felült a bakra és ostromozni kezdte a lovat. De Pigeau alkalmasint belefáradt a mászásba, szokott módon kirugott és szépecskén leheveredett a porba. Osmín leszállt, zsebében kotorászott, de hasztalan. Az izgató események közben elfelejtett czukrot tenni zsebébe, Pigeau tehát csak tovább heverészett. Szegény Préfontaine a sok balsorstól úgy is le volt sujtva, elfáradt; arra szánta magát, hogy vá-

rakozik, mire Pigeau ismét jó kedvbe jön; odaült a kocsi mellé egy kőrakásra. Így találta őt Noel.

— Baja van lovának? szolítá meg Osmint.

— Dehogy, felelt a kamasz, hanem ez már szokása lovamnak. Jó állat, de a hegymászástól elfáradt. — Aztán elbeszélte, hogy Pigeau miket szokott művelni és ő minő eszközt használ ilyenkor.

— Czukrot! kiáltott fel az öreg tanár; hisz ön nem tud a szeszélyes lovakkal elbánni; azt tanácslom önnek, hogy ne nősüljön. Üljön csak fel, majd mindnyárt segítünk.

Segített is; egy mogyoró bokorról hatalmas veszszőt vágott, fel lökte vele a lovat, mely nem volt ilyesmire elkészülve; azután kantáránál fogta és elvezette egy darabig.

— Lássá, így kell azt csinálni.

— Köszönöm uram, felelte Osmint az öregnek, ki még mindig ott ballagott a kesej mellet. — Szeretnék öntől valamit kérdezni, mondá végül nekibátorodva . . . Ön látta Raymonde kisasszonyt? Ugy-e nincs semmi baja?

— Igen jól érzi magát, viszonzá Noel.

— És ön azt hiszi, hogy nőül megy Verdier urhoz?

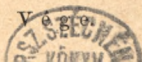
— Hát mi a manót tegyünk. Ha megszerették egymást, hát csak össze kell őket házasítani.

Osmint felsóhajtott. — Uram! folytatá . . . Ön most találkozni fog vele . . . Mondja meg neki, hogy nem neheztelek rá és hogy azt kívánom neki, legyen boldogabb, mint ahogy én leszek.

E szavak után rácsapott a kesejre és a kocsi sebesen tova robogott.

— Mégis csak derék gyerek! dörmögé Noel. Hiába! a férfiak többet érnek, mint az asszonyok.

Antal és Raymonde esküvője két héttel később meg is történt, úgy ahogy Noel akarta. Tremblai ur és neje ott hagyták a »zöld házat«; egy hónappal később már czédula is volt kifüggesztve, hogy a ház eladó. Mai napig se akadt még vevője, a ház most is üresen áll. A fiatal házaspár Párisban él. A szünidőket Soeurennenél töltik. Clotilde asszony és kísérője folytatták vándoréletüket, bebarangolták a fürdőket és hiresebb játszóhelyeket. Szegény Tremblaiet meg se lehet ismerni, annyira megváltozott, mióta leányától elvált. Idegbaja idülni kezdett. Nemsoká fogja bilincseit hurczolni. Préfontaine ur agglegény maradt, ahogy Trinquesse megjövendölte; gyakran jár el Noel urhoz, aki megkedvelte. »Csavargó« és Pigeau jó barátok lettek. Mult ősszel találkoztam mind a négyükkel. Noel épen egy szőlőtöt szedett fel, Osminnal is megakarta kedveltetni a cryptogamát. — Csodálatos növény! mondá, meg van benne minden erény, még az is, hogy élél asszony nélkül, nem ismeri a házas élet keservét. Önmagától szaporodik, mint a phoenix. Kedves bajtárs, emeljen kalapot és üdvözlje az agglegények mintaképét!

SZERELMESEK KÖNYVE.

Most jelent meg az ATHENAEUM r. társ. kiadásában:

SZERELMESEK KÖNYVE.

Szerkesztette: DURA MÁTÉ.

Költemények, gondolatok, szerelmi nyelvek, levél-
minták, felköszöntők, társas-játékok, népdalok, o
o o o o o o emlékeztetők, stb. kincsháza. o o o o o o o

Ezen gazdag tartalommal rendelkező izléses, színes borítékba kötött könyv

==== ára 2 korona. ====

KÁRTYA-KÓDEX.

KÁRTYA-JÁTEKOK KÖNYVE.

Jókai Mór, Rákosi Jenő, Mikszáth

Kálmán, Herczeg Ferencz, Rákosi

Viktor, Bródy Sándor és Ambrus

o o o Zoltán közreműködésével o o o

. . . szerkesztette . . .

SZOMAHÁZY ISTVÁN.

Ára csinos vászonkötésben 2 korona 40 fil.

AZ ATHENAEUM ZSEBSZÓTÁRAI.

Magyar és Német Zsebszótár.

Tekintettel a két nyelv szólásaira.

I. rész: Magyar-Német.

II. rész: Német-Magyar.

Szerkesztette **Kelemen (Wolff) Béla.**

2. kiadás.

Minden rész külön csinos vászonkötésben 2 korona. — A két rész erős félbőrkötésben 4 korona.

Franczia és Magyar Zsebszótár.

I. rész: Franczia-Magyar.

II. rész: Magyar-Franczia.

Szerkesztette: **UJVÁRY BÉLA.**

Minden rész külön csinos vászonkötésben 2 korona. — A két rész erős félbőrkötésben 4 korona.

Horvát-Magyar és Magyar-Horvát SZÓTÁR.

Szerkesztette: **MARGALITS EDE.**

Ára csinos vászonkötésben 2 korona.

A SZÉPSÉG

MŰVÉSZETE.

Irta és idegen források után összegyűjtötte **

Ára elegáns vászonkötésben 4 korona.

Megdönthetetlen igazság az, hogy a szépség világhatalom, a szépség oly fegyver a nők kezében, amely a legnagyobbakat, a legerősebbeket is legyőzi. Hatalmas ajándéka ez a természetnek, amelyet az, akinek meg nem adatott: megszerezheti. **Mindenki szép lesz, csak akarnia kell.** Ezt az igazságot bizonyítja ez a figyelmesen, gondosan szerkesztett könyv és ad a bizonyításai mellé olyan tanácsokat, amelyeknek helyességéről száz példa győzi meg az embert. Nincs a női szépségnek az az előmozdítója, az az árnyalata, amelyről alaposan ne értekeznek. Az arczbőr, a haj, a száj, az orr, a fül ápolásától kezdve, a köröm, a fogak, a láb, a kéz gondozásáig behatóan tárgyal, fürkész mindent, ami a szépséget előmozdítja, illetve ami annak árthat. Megmondja, hogy ki mint öltözködjék hidegben, melegben, milyen fürdőt használjon, mennyiben jó vagy rossz a vállfűző, szól az alak konzerválásáról, a testtartásról és a **nőnek száz más kisebb-nagyobb titkáról, amit a nőnek tudni jó, hasznos, sőt szükséges.** Megbecsülhetetlen előnye és érdeme e könyvnek, hogy egy pillanatra sem téveszti szem elől az **egészségtan követelményeit** és mindattól óvja az olvasót, amit az orvosi vélemény tilt.

AZ ATHENAEUM R.T. KÖNYVKÖTÉSZET